

Repovestire
pentru
copii și tineret
de
CLAUDIU PARADAIS

Cîntecul Nibelungilor

Cintecul Nibelungilor

Repovestire pentru copii și tineret

de

CLAUDIU PARADAIS

EDITURA JUNIMEA

1971

CUVÎNT LĂMURITOR

În această versiune românească, celebra epopee germanică este repovestită în proză, pentru copii și tineret, după ediția germană Das Nibelungenlied, übersetzt von Karl Simrock, 54. Auflage, Stuttgart 1898, considerată ca una dintre cele mai bune versiuni ale acestei grandioase opere.

Fără a face o traducere ad litteram a originalului, am căutat totuși să ne apropiem cât mai mult de spiritul său, de atmosfera sa eroică, de maniera naivă, hiperbolică, de prezentare a personajelor și acțiunilor, ceea ce va oferi copiilor și tineretului posibilitatea unui prim contact cu spiritul autentic al operei.

Au fost înlăturate cu grijă episoadele stufoase și confuze, copioasele și des repetatele descrieri de veșminte (așa-numitele „strofe ale croitorului”), unele acțiuni secundare — care creează dificultăți în urmărirea acțiunii centrale —, precum și unele personaje meteorice (Ritschart, Gerbart, Wischart etc.), fără nici o însemnătate în economia compozițională a epopeii.

Textul a fost astfel condensat, contopindu-se uneori câte două cânturi într-unul singur : al VIII-lea cu al IX-lea, al XI-lea cu al XII-lea, al XIII-lea cu al XIV-lea, al XVII-lea cu al XVIII-lea, al XXI-lea cu al XXII-lea, al XXIII-lea cu al XXIV-lea, al XXVII-lea cu al XXVIII-lea, al XXIX-lea cu al XXX-lea, al XXXI-lea cu al XXXII-lea, al XXXIV-lea cu al XXXV-lea.

Așa se face că în original, epopeea are 39 de cânturi, iar în versiunea noastră numai 29.

CL. P.

PRIMA ÎNTÎMPLARE

Cine era Kriemhilda, ce a visat ea odată și cum i-a tălmăcit visul bătrîna Ute

ulte întîmplări minunate aflăm din legendele străvechilor vremuri, cu eroi vrednici de laudă, cu nemaipomenite vitejii, cu vesele ospete, dar și cu multe lacrimi amare șiroind pe obrazii frumoși ai nobilelor doamne.

Răsări cică în Burgundia o copilă, frumoasă cum nu se mai afla alta pe lume ! Kriemhilda era numele ei și cînd ajunse mare se făcu atît de fermecătoare, că vitejii se luptau cu paloșele pentru ea, pierind nesăbuiți în zvîrcolirile morții. Cîntea și bunăcuviința fecioarei puteau să fie pildă oricărei domnițe din lume.

Trei crai nobili și bogați o ocroteau. Aceștia erau frații ei, Gunther, Gernot și mezinul Geiselher, toți viteji fără seamăn pe pămînt. Țara lor se numea Burgundia și o stăpîneau cu blîndețe, deși erau nemăsurat de cutezători și puternici. Cetatea acestor crai, durată la Worms,

pe malul Rinului, era slujită cu credință de cei mai mândri cavaleri din ținuturile crăiești.

Mama încoronatelor vlăstare nu era alta decît bătrîna Ute, iar tată le-a fost craiul Dankrat, care, săvîrșindu-se din viață, le-a lăsat lor moștenire tronul. Printre vitejii de la curtea crăiască trebuie să-i mai înfățișăm pe Tronje Hagen și pe fratele său Dankwart cel iute, pe Ortewein din Metz și pe cei doi marcgrafi Gere și Eckewart, pe puternicul Volker din Alzei și pe Rumold stolnicul, pe Sindold paharnicul, pe Hunold cămărașul și mulți alții pe care nu-i mai pomenim aici.

Nimeni nu-i în stare să-și închipuie pe deplin strălucirea curții, cinstea și dreapta vitejie a crailor, vestite pînă hăt departe.

Într-una din zile iată că frumoasa Kriemhilda visă un șoim puternic, frumos și sălbatic asupra căruia s-au năpustit doi vulturi sfîșiindu-l. Cu inima îndurerată, domnița povesti mamei sale visul. Tălmăcindu-i-l, bătrîna Ute i-a spus :

– Șoimul este un nobil viteaz ; cerul să-l ocrotească, altfel îl vei pierde curînd.

– Cum îl voi pierde, mamă, cînd eu nici nu vreau să știu de el ? Am hotărît să ocolesc dragostea și primejdiile ei pînă la capătul zilelor mele !

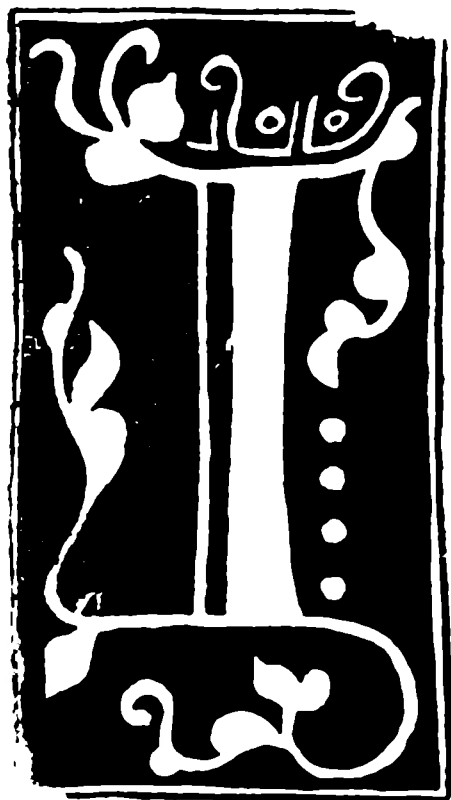
– Vorbești în neștire ! o mustră crăiasa. Dacă ți-i hărăzit să trăiești bucuriile vieții, nu le vei putea cunoaște fără dulceața iubirii. Ești frumoasă și de-o vrea Dumnezeu, vei avea parte și de-un cavaler bun.

– Nu, mamă ! răspunse domnița. Prea bine știu femeile că pînă la urmă dragostea se-ntoarce în durere... Ocolind-o, mă voi feri de amîndouă !

Și astfel zilele treceau una după alta, netulburate, fără ca frumoasa Kriemhilda să se înfioare de dragoste pentru vreunul din viteji.

A DOUA ÎNTÂMLARE

**În care se vede cine era Siegfried
și cum a dobândit el mantia de cavaler**

n acele vremuri trăia în Țara de Jos prințul Siegfried, fiul craiului Siegmund și al crăiesei Siegelinda, în puternica cetate Xanten de la vărsarea Rinului.

Tinărul Siegfried era nespus de frumos, cutezător și cinstit, dobândind în curînd mare și trainică faimă pe acest pămînt. Brațul său puternic puse la grele încercări vitejia multor cavaleri de seamă, iar vestitele sale isprăvi, unele săvîrșite înainte de vîrsta bărbăției, au fost mereu slăvite în cîntece, după cum faima multora dintre ele nici n-a mai ajuns pînă în zilele noastre.

Era crescut cu grijă, cum se și cuvenea unui vlăstar crăiesc, iar el se purta cu atîta bunăcuviință și în tot ce făcea știa să găsească așa de bine măsura cea dreaptă, încît deveni o adevărată podoabă pentru țara părinților săi.

Cărturari vestiți se îngrijeau de învățătura lui, iar crăiasa Siegelinda îl gătea întotdeauna cu cele mai frumoase veșminte.

Ajungînd Siegfried la vîrsta cînd îi era îngăduit să poarte arme și să îmbrace mantia de cavaler, craiul Siegmund porunci să se dea știre în țară că pofteste să petreacă la ospățul crăiesc cu prietenii lui dragi. Vestea se răspîndi repede pînă-n crăiile vecine. Olăcari iuți ca vîntul chemau la ospăț pe toți tinerii care, după cinul părinților, puteau să dobîndească rangul cavaleresc.

Siegmund și Siegelinda au agonisit în acele zile multă cinste prin darurile împărțite chiar cu mîna lor. De aceea străinii se îndreptau în număr tot mai mare spre țara acestor darnici crai. Ca la patru sute de viteji trebuiau să urce treapta de cavaler o dată cu tînărul prinț. Multe jupînițe frumoase și harnice au țesut atunci veșminte alese pentru tinerii nobili, dar toate, ca vrăjite, numai cu gîndul la Siegfried erau.

În ziua hotărîtă, cavalerii și scutierii s-au îndreptat spre catedrală unde cinsteșii bătrîni îi slujiră pe cei tineri așa cum, după datină, și ei au fost slujiți în tinerețe de bătrînii lor. Cînd se înălță liturghia, mulțimea se buluci vîrtos fiindcă după pravilele strămoșești, chiar atunci dobîndeau tinerii rangul de cavaleri. Greu mai poți afla cinstire-atîta de mare ! Împlinind și aceste legiuite datorii, se porni întrecerea cavaleriească. Zidurile palatului dîrdîiau de treapădul cailor, paloșele se încrucișau cutezătoare, iar despicăturile lăncilor spintecau văzduhul. Țăndările și așchiile vîjiitoare zburau pînă prin sălile palatului. Femei și bărbați, laolaltă, priveau cruciți turnirul.

După o vreme, craiul ceru să se oprească întrecerea. Cavalerii s-au tras la o parte. Pe locul luptei au rămas numai scuturi sparte, iar în iarbă scînteiau nestematele

sărite din încheieturile strălucitoarelor paveze. Oaspeții s-au așezat apoi la masă, fiecare la locul convenit și, după plăcuta osteneală, au început să se înfrupte cu poftă din gustoasele bucate crăiești și din cele mai bune vinațuri aduse din belșug.

Cu gîndul la daruri — din care au primit destule — slugile nici nu mai știau de odihnă. Șapte zile a ținut ospățul, iar în a șaptea zi bătrînul crai îi dăruie lui Siegfried țara și cetățile pe care el însuși le stăpînise pînă atunci. Și celorlalți cavaleri, ridicați în rang o dată cu Siegfried, le-a împărțit, așijderi, multe daruri, încît au avut de ce să se bucure oaspeții că au călătorit în această țară.

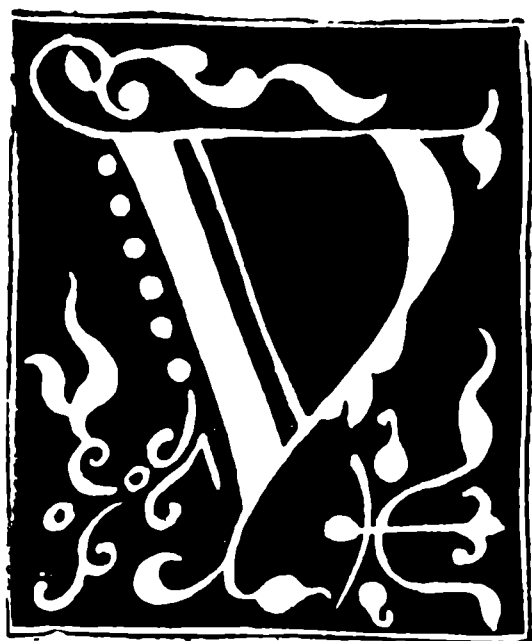
Și bogata Siegelinda, vestită pentru paza străvechilor datini, a împărțit de dragul feciorului ei mult aur roșu, veșminte și cai, ca și cum n-ar mai fi avut de trăit nici o zi. Încă nu văzură slugile dărnicie mai mare ca atunci.

Cu cinstea convenită s-a pus capăt ospățului. Seniori de seamă și bogați au arătat că ei s-ar supune bucuroși craiului Siegfried, dar Siegfried nicicum nu poftea coroana și schiptrul cît Siegmund și Siegelinda mai aveau de trăit pe lume.

El năzuia numai să-și slujească țara cu-ntreaga lui putere. Și dreptu-i că după ce dobîndi armele, arareori se mai îngrijea de odihnă, iar brațul său neîntrecut l-a făcut vestit peste toate vremurile și împărățiile.

A TREIA ÎNTÎMPLARE

Din care se vede cum a purces Siegfried la Worms și ce a povestit Hagen despre vitejia lui Siegfried

estea despre marea frumusețe și alesele
purtări ale domniței din Burgundia a
ajuns repede în toate crăiile din lume.

Mulți viteji călătoreau în țara cra-
iului Gunther ca s-o pețască, dar
gingașa Kriemhilda nici nu poțea să-i
vadă. Lățindu-se vestea pînă în Țara
de Jos, feciorul Siegelindei fu încins de
o mare dragoste pentru fermecătoarea
domniță. De aceea chibzui în sinea lui :
„toate pețirile celorlalți n-au nici un preț pentru mine !”.

Aflînd prietenii că Siegfried năzuie să-și caute domniță,
îl sfătuiră așa fel s-o aleagă, încît să nu se rușineze de
ea. Le-o întoarse atunci nobilul tînăr :

— Tocmai de aceea am hotărît s-o aleg pe Kriemhilda,
frumoasa soră a craiului burgund. Nu-i împărat pe lume
într-atîta de puternic și bogat, încît să nu i se cuvină s-o
iubească.

Hotărîrea viteazului ajunse la urechile lui Siegmund și ale Siegelindei, care se îngrijorară pentru soarta fiului lor. Cunosîndu-i bine pe Gunther și pe cei din oștirea sa, toți se străduiau să-l abată pe tînăr de la această năzuință.

— Mai bine rămîn holtei toată viața, le răspunse Siegfried, decît să nu-mi aleg iubirea după pofta inimii mele !

— Dacă ți-i nestrămutată hotărîrea, — îi spuse la rîndul său craiul — atunci eu însumi te voi ajuta cît mai bine. Gunther are mulți viteji semeți pe lîngă el și dacă n-ar fi decît Hagen cel plin de trufie, tot m-aș teme de neajunsurile pe care ni le-ar putea pricinui, pețindu-le noi minunata copilă.

— Cum ar putea să ne primejduiască ? se ridică Siegfried atunci. Tot ce nu voi dobîndi cu binele de la ei, voi dobîndi cu tăria brațului meu. Le voi smulge și oamenii și țara !

Mult se mîhni craiul auzindu-i vorbele nesăbuite. De aceea îi spuse :

— Dacă ți-ar dibui năzuințele cei de la Rin, niciodată nu ți-ar mai călca piciorul în țara lor. Îi cunosc eu bine pe Gunther și pe Gernot ! Prin silnicie nu vei dobîndi nicicînd domnița de la ei. Cu toate acestea, dacă vrei să pornești cu oastea asupra lor, îți trimit grabnic prietenii noștri...

— Nu ! îi luă Siegfried vorba. M-ar mîhni să cuceresc domnița cu oastea. Singur voi dobîndi-o, cu brațul meu ! De aceea voi purcede în țara craiului Gunther numai cu doisprezece viteji. Cu atîta ajută-mă, tată Siegmund !

Siegelinda începu să-și bocească feciorul ca și cum l-ar fi pierdut de-acum. Se duse Siegfried la ea și mîngîind-o îi spuse :

— Voi, doamnă, nu trebuie să plîngeți din pricina hotărîrii mele. Fiți fără grijă ! Ajutați-mă acum să plec în Burgundia. Pregătiți asemenea veșminte pentru mine și

pentru vitejii mei, cum n-au mai purtat alții pe lume. Vă voi fi mereu cu recunoștință pentru aceasta.

Văzînd crăiasa hotărîrea statornică a fiului ei, îi făgădui să-l ajute. Siegfried se închină mulțumindu-i și plecă. Atunci jupînițe frumoase și harnice se așezară la lucru și n-au mai avut odihnă pînă nu gătiră veșmintele lui Siegfried și ale celor doisprezece viteji.

Sorocul călătoriei spre Burgundia sosi. Craiul porunci să li se pregătească armurile cavaleriești : platoșe strălucitoare, coifuri puternice, scuturi frumoase și late. Armele și veșmintele fură încărcate pe cai. Hamurile năzdrăvanilor roibi erau împodobite cu aur roșu strălucitor. Siegfried ceru îngăduință să plece. Craiul și crăiasa încuviințară. El îi mîngîie cu dragoste :

– Nu plîngeți, fiți fără grijă !

După ce și-a luat rămas bun de la nobilii săi părinți, îmbrățișîndu-i prelung și sărutîndu-le mîna, Siegfried se aruncă în scări și dispăru în zări laolaltă cu cei doisprezece viteji.

Slujitorii curții rămaseră mîhniți și-ngrijorați.

– Se vor mai întoarce vreodată în țară ? întrebau unii din ei.

După șapte zile pîlcul vitejilor ajunse la Worms. Caii mergeau domol. Veșmintele cavalerilor țesute cu fire de aur roșu străluceau, iar vîrfurile paloșelor le ajungeau pînă la pîteni. Paloșul lui Siegfried, lat de două palme, avea tăișul înfricoșător de ascuțit. Așa intrară vitejii în țara lui Gunther. Lumea căsca gura la ei peste tot pe unde treceau. Cavaleri și slugi alergau să-i întîmpine, dîndu-le binețe după cuviință. Unii le luau scuturile din mîini, alții caii de căpestre ca să-i ducă la odihnă. Atunci le spuse Siegfried :

— Mulțumim, dar lăsați-ne caii și scuturile. Pornim curînd de aici. Îl căutăm pe Gunther, măritul vostru crai. Să ne spună cineva, unde-l putem găsi ?

Răspunse din mulțime unul mai isteț :

— Căutați pe mărița sa craiul ? Îl găsiți în sala cea mare a palatului înconjurat de ceata vitejilor.

În vremea aceasta craiul primi știre că jos, în curte, s-ar afla oaspeți, cavaleri neînfricați, dar nimeni nu-i cunoștea în țara burgunzilor. Întrebă craiul mirat :

— De unde-or fi venit vitejii în veșminte strălucitoare și cu scuturi așa de late și noi ?

Neprimind răspuns, se încruntă. Îi spuse atunci puternicul și curajosul Ortewein din Metz :

— De vreme ce noi nu-i cunoaștem, porunciți să vină aici unchiul meu Hagen. Lui îi sînt binecunoscute toate împărățiile vecine și dacă-i va recunoaște, ne va spune și nouă cine sînt.

Mărița sa porunci și puternicul Hagen sosi îndată la curte împreună cu vitejii săi. Îi spuse craiul pentru ce l-a chemat, drept care Hagen răspunse :

— Vă dau știre îndată ! și apropiindu-se de fereastră, își aruncă privirile către oaspeți. Îi plăcură mult armele și veșmintele lor, dar de cunoscut nici el nu-i cunoștea. De aceea spuse :

— De oriunde-or fi venit, ei trebuie să fie ori crai de neam înalt, ori vreo solie crăiască. Pe cîte-mi dau seama, cu toate că nu l-am văzut niciodată pe Siegfried, socot că mărețul viteaz din fruntea lor nu poate fi altul decît el. Brațul acestui voinic i-a înfrînt pe semeții nibelungi dimpreună cu bogații lor crai Schilbung și Nibelung. Să vă spun cum s-a întîmplat : călărea singur viteazul prin țara nibelungilor cînd, deodată, întîlni pe un munte, la comoara craiului Nibelung, mulți oșteni trufași. Aceștia tocmai scosese rădăcina din inima muntelui comoara și chiteau s-o îm-

partă. Minunîndu-se, Siegfried se apropie pînă fu zărit de unul din ei care spuse : „a venit Siegfried, puternicul erou din Țara de Jos !”.

Schilbung și Nibelung l-au primit cu cinste și toți îl rugară pe nobilul prinț să le împartă el comoara. Atîta au stăruit, că pînă la urmă îl înduplecară. Am auzit spunîndu-se că numai nestematele acestei comori n-ar fi încăput într-o sută de care cu loitre, iar aur roșu ar fi fost încă pe atîta.

Toate acestea trebuia să le împartă brațul viteazului Siegfried, iar ei, drept răsplată, i-au dăruit de la bun început paloșul craiului Nibelung, paloș care se cheamă Balmung. A încercat viteazul să-i mulțumească pe toți, dar nu a izbutit. Nibelungii miniați se sumetiră asupra lui. Siegfried se lăsă păgubaș de împărțeală. Atunci două cete de războinici crăiești îi săriră împotriva. Hei, și unde-mi puse mîna aprigul Siegfried pe paloșul chiar de ei dăruit și cînd prinse a-l învîrți, îi tăie năprasnic mai întîi pe cei doisprezece prieteni ai nibelungilor, doisprezece zdrahoni uriași, după care șapte sute de oșteni își plecară capetele în fața lui. Unii viteji mai tineri, numai cît vedeau paloșul Balmung și cădeau la pămînt de spaimă !

Astfel luă Siegfried în stăpînire comoara dimpreună cu țară și cetăți, scurtîndu-i cu-n cap și pe cei doi crai hămesiți. Dar povestea nu se isprăvi aici, căci piticul Alberich, slujitor credincios al celor doi crai, socoti să-și răzbune stăpîinii, fără a cunoaște însă marea voinicie a viteazului din Țara de Jos. Vînjosul pitic se gurguță la Siegfried, dar nu izbuti mare lucru. Se luptară sărind ca leii de pe o stîncă pe alta pînă cînd viteazul îi smulse piticului gluga cea fermecată care avea darul să te facă nevăzut. Abia atunci chircitura se domoli cu totul, iar comoara intră în deplina stăpînire a lui Siegfried. Cei care se încumetară să lupte zăceau la pămînt. Siegfried

porunci supușilor nibelungi să pună la locul ei comoara, în inima muntelui. După ce jură credință viteazului, Alberich cel voinic dobîndi slujba de vistiernic al comorii. Și e drept că de atunci piticul dovedi mare credință față de stăpînul său Siegfried.

Mai cunosc și altă ispravă de pomină săvîrșită de acest mare viteaz : cică întîlni Siegfried odată în cale un balaur fioros pe care-l hăcui în bucăți chiar cu mîna lui. Scăl-dîndu-se apoi în sîngele jivinei, pielea voinicului se întări cum e cornul, încît n-o mai poate străpunge de-atunci nici un paloș, oricît de bine oțelit și de subțire ascuțit.

Acestea le povesti Hagen, după care îi sfătui :

– Trebuie să-l primiți bine, ca să nu ne cășuneze niscai neajunsuri mînia iute a viteazului. El este atît de chipeș, că ți-i mai mare dragul să-l privești și pe cît socot eu, nu pentru vești mărunte a călătorit pînă aici.

Răspunse luminatul crai Gunther :

– Drept ai vorbit, Hagen ! Să fie binevenit ! leșiră apoi cu toții întru întîmpinarea oaspeților. Nimic n-a lipsit din cinstea și cuviința cu care l-au primit pe viteaz. Nobilul Siegfried se închină în fața lor, mulțumindu-le pentru aleasa primire.

– Fiți bineveniți la noi, le ură și Geiselher, mezinul, vitejilor oaspeți, adăugînd că el și cu prietenii lui vor să-i slujească bucuroși. Gunther porunci să se toarne vin și cinstiră cu toții. Rosti atunci măritul crai :

– Din tot ce e al nostru și veți avea trebuință, cu dragoste și cinste vă dăm ; vrem să împărțim cu voi și binele și sîngele nostru.

Auzind acestea, Siegfried se bucură din toată inima ! Craiul porunci să i se dea viteazului cea mai bună găzduire. La fel și scutierilor lui li se pregătiră bune adăposturi. Prințul din Țara de Jos era ținut în mare cinste la Worms, de o mie de ori mai mare decît vă pot eu spune.

Și toată cinstea a cîștigat-o numai prin vrednicia lui, căci la întrecerea orînduită de crai și de curtenii săi, el era întotdeauna neîntrecut, fie la aruncarea pietrei, fie la repezirea lănciei, la orice.

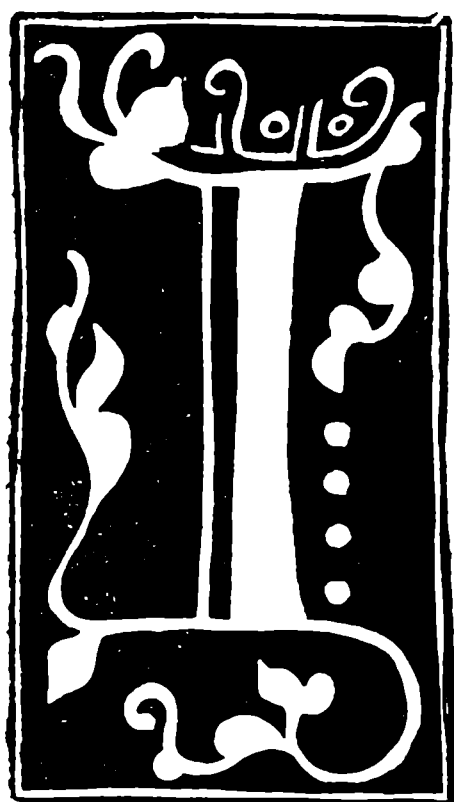
Multe din frumoasele doamne de la curte, care priveau întrecerea, așa cum cerea datina, întrebau : „Cine să fie mîndrul cavaler străin ?”. Cele care știau răspundeau : „acesta este viteazul din Țara de Jos !”.

Gîndurile lui Siegfried erau numai la Kriemhilda, dar și frumoasa domniță, de cînd începu turnirul, numai la el privea de sus de la fereastră. Altă petrecere nu-i mai trebuia domniței ! Dacă ar fi știut cavalerul că este privit de stăpîna inimii lui, în veci i-ar fi ajuns această bucurie, iar dacă ochii lui ar fi zărit-o numai, nu și-ar fi dorit altă fericire mai mare pe pămînt !

De aceea cumpănea adesea feciorul Siegelindei : „cum aș face s-o văd pe nobila domniță ?”. Și se întrista gîndind că ea îi este străină încă. De cîte ori măriții crai călătoreau prin țară, îi însoțea și Siegfried. De aceea domnița tare mult se mîhnea, dar nici Siegfried nu se bucura mai mult. Astfel locui viteazul în țara lui Gunther un an încheiat — adevărat vă spun — fără s-o vadă măcar o dată pe draga lui domniță.

A PATRA ÎNTÎMPLARE

Din care se va vedea cum s-au ridicat
craii saxonilor și danezilor cu oaste
asupra burgunzilor și cît de cumplit
a luptat Siegfried împotriva lor

ată că într-o zi veni solie în țara
craiului Gunther, trimisă într-acolo de
vrăjmașii săi. Solii fură călăuziți îndată
la curte, unde craiul îi salută frumos
și le spuse :

— Fiți bineveniți ! Cine v-a trimis
încăce și ce vești ne aduceți ?

— Îngăduiți-ne, doamne, spuse unul
din ei, să facem arătare fără a tăinui
nimic. Sîntem trimiși la voi de măriții
crai Lüdeger din țara saxonilor și
Lüdegast din țara danezilor care rîvnesc
să vă calce hotarele.

Măriile lor vă poartă mare ură, drept care, pînă în
douăsprezece săptămîni vor veni cu oaste asupra voastră,
zdrobindu-vă multe coifuri și scuturi. Dacă vreți să cădeți
la învoială, zoriți-vă pînă nu se apropie cetele puternicilor
voștri dușmani să vă facă stricăciuni și cumplită durere.

– Vă voi da de știre ce-am hotărît, spuse bunul crai. Zăboviți pînă țin sfat cu prietenii mei.

Se mîhni îndeajuns puternicul Gunther. Porunci să fie chemați Hagen și ceilalți slujitori. Trimise îndată și după Gernot. Cei mai buni viteji veniră degrabă la curte.

– Dușmanii vor să ne calce țara fără nici un temei, îi vesti craiul.

– Îi vom stăvili cu paloșele, răspunse Gernot, și dacă va trebui să pierim, vom pieri cu cinste. N-au decît să poftească !

– Nu-mi pare lucru de șagă, se ridică Hagen din Tronje. Lüdegast și Lüdeger sînt plini de semeție, iar noi nu vom putea strînge oștire așa curînd. Vă sfătuiesc să-l înștiințăm pe Siegfried.

În vremea aceasta solilor li se dădu găzduire în oraș. Cu toate că veneau din partea vrăjmașilor, Gunther porunci să fie bine îngrijiți pînă va cere ajutorul prietenilor. Întîlnindu-se cu Siegfried, acesta îl întrebă pe crai de ce este mîhnit. Îi răspunse Gunther :

– Numai prietenilor statornici le pot destăinui mîhnirea mea.

Siegfried făcu fețe-fețe...

– Dacă umblați după prieteni statornici, eu sînt unul din ei, îi mărturisi viteazul și mai adăugă : sînt gata să vă slujesc cu credință pînă la capătul zilelor mele !

– Fii lăudat, mărite Siegfried ! Vorbele tale mă bucură mult. Dacă voi mai avea de trăit, te voi răsplăti așa cum se cuvine... Ascultă-mi acum mîhnirea : am primit solie de la vrăjmașii mei că în curînd ne vor ispiti cu oaste aici la Worms.

– Aceasta-i pricina ? Nu vă mîhniți, mărite crai, îl liniști viteazul. De-ar avea vrăjmașii voștri și treizeci de mii de ajutoare, tot îi voi birui, chiar dacă eu însumi nu

voi avea decît o mie. Îi voi îngenunchea mai înainte de-a călca în țară ! Bizuiți-vă pe mine !

Îi mulțumi craiul, spunîndu-i :

— Îți voi fi mereu cu recunoștință.

— Dați-mi o mie de oameni, mai spuse Siegfried, și cu cei doisprezece viteji ai mei vom izbuti prea bine să apărăm țara. N-ar fi rău să ajute la aceasta Hagen și Ortewein, Dankwart și Sindold, precum și viteazul Volker. Cel din urmă să poarte steagul. Nu-i altul mai bun ca el pentru aceasta !

Mai adăugă Siegfried, sfătuindu-l pe crai :

— Trimiteți solii acasă la stăpînii lor și faceți-le cunoscut că cetățile noastre îi așteaptă.

Bunul crai îi chemă pe trimișii lui Lüdeger la curte, le făcu daruri și, dîndu-le însoțitori de nădejde, le spuse :

— Vestiți pe puternicii mei vrăjmași că ar face mai bine dacă s-ar domoli. Cu toate acestea, dacă vor să mă caute aici, în țara mea, ca să-mi ucidă prietenii, vor pătimi și ei destule.

Solii cerură îngăduință să plece, își luară fără multe nazuri bogatele daruri și părăsiră bucuroși țara. Auzind vrăjmașii răspunsul, se străduiră să-și adune ajutoare cît mai multe. Craiul Lüdegast strînse douăzeci de mii de războinici danezi, la care mai adăugă și Lüdeger vreo patruzeci de mii din Saxonia. Ordia începu să galopeze spre Burgundia. Gunther izbuti și el să-și strîngă oștirea. Hagen era căpitanul ei, iar viteazul Volker — stegarul. Nu lipseau de acolo nici Sindold și Hunold, Dankwart și Ortewein. Pe toți i-a cîștigat aurul bogatului crai.

— Mărite Gunther, spuse Siegfried atunci, rămîneți acasă cu doamnele și fiți fără grijă. Apăra-voi cu cinste faima și olaturile voastre. Îi vom birui pe vrăjmași chiar în țara lor, ca să li se-ntoarcă semeția-n șcîrbă ! Și astfel porniră vitejii. Trecură prin Hessa, de-a dreptul spre țara

saxonilor. Pustiau totul în cale cu jaf, cu fier și pară. Curînd cunoscură cei doi crai ce înseamnă grija și nenorocirea.

— Voi cerceta eu însumi unde se află războinicii, spuse frumosul fecior al Siegelindei și încingîndu-și armele porni singur în căutarea lor. Deodată văzu pe un cîmp marea oștire vrăjmașă. Erau vreo patruzeci de mii de războinici. Siegfried măsură cu ochi scăpărători puhoiul. Zări pe unul bine înarmat care tocmai se ridica să cerceteze. Și acesta îl zări pe viteaz. Cel ce iscodea purta un strălucitor scut de aur în mîna stîngă. Nu era altul decît craiul Lüdegast. Siegfried zvîcni ca o săgeată împotriva lui. Lüdegast făcu la fel. Se izbiră în scuturi cu toată puterea lăncilor. Mărețul crai fu cuprins de îngrijorare. Îmboldiți de pîteni, cailor îi purtau iute ca un iureș. Răsucindu-i cavaleriește din frîu, cei doi, înverșunați, scoaseră paloșele. Cutezătorul Siegfried lovea de răsuna cîmpia. Scînteii și pălălăi țîșneau din coifuri, parcă ar fi fost de foc. Lupta cumplit viteazul din Țara de Jos! Dar și Lüdegast lovea din răputeri. Proptindu-se vînjoși în scuturi se luptară vitejii pînă cînd Siegfried dobîndi izbînda. Prin armura strălucitoare și destul de tare îi făcu craiului trei răni adînci. Mult năduf agonisi vrăjmașul! Recunoscîndu-se învins, craiul ceru viteazului Siegfried să-i cruțe viața în schimbul țării sale, lămurind că el este Lüdegast. Siegfried, bucuros, vru să-l ia ostatec. Atunci fu atacat de vreo treizeci de oșteni din ceata lui Lüdegast, care urmăriseră lupta dintr-un foișor. Siegfried își apăra cu braț năpraznic ostatecul. Îi culcă pe toți la pămînt. Numai pe unul îl lăsă cu viață ca să ducă veste și la ceilalți. Acesta, văzîndu-se cruțat, o zbughi destul de repede la ai săi. Că le spuse adevărul, se vedea prea bine de pe coiful său înroșit de sînge. Rău s-au mîhnit danezii cînd au aflat că stăpînul lor a fost luat ostatec.

I se duse vestea și fratelui său Lüdeger, care începu să zbiere de mînie. Era îndurerat peste măsură.

Siegfried îl încredință pe Lüdegast lui Hagen, care mult se mai înveseli primindu-l ! Apoi li se porunci burgunzilor : „ridicați steagurile !”.

— Viteji de la Rin ! grăi Siegfried, mai avem de lucru pînă cade seara ! Luați-vă după mine ! Vă duc negreșit la oastea lui Lüdeger. Poftesc să văd numai coifuri zdrobite de brațele voastre !

Gernot și supușii săi săriră pe cai. Bravul Volker apucă flamura de luptă și porni în fruntea oștirii. În urma lor se învăluiau norii de colb. Scuturile sclipeau în bătaia soarelui. Și saxonii îi întîmpinară cu paloșe bine croite și ascuțite. Se buluciră unii spre alții și învălmășeala ținu toată ziua. Sindold, Hunold și Gernot loveau cu sete în vrăjmași, doborînd mai mulți decît putea visa vitejia lor. Nu mai vorbim de Volker, Hagen și Ortewein care stingeau cu sînge lucirea multor coifuri. La fel și Dankwart săvîrșea minuni. Danezii erau puși la grea încercare. Scuturile lor răsunau puternic sub loviturile paloșelor făcătoare de răni. Înverșunați în luptă și saxonii brăzdau destule răni adînci. Cînd se aruncau burgunzii asupra lor, vedeai numai șei împrôscate cu sînge. Așa lacomi de faimă erau cavalerii !

Cei doisprezece viteji ai lui Siegfried se adunară în jurul stăpînului lor, intrînd cavaleriește în luptă. Erau atît de cutezători, că nu-i putea întrece nimeni. Secerară trei rînduri de oștire pînă au ajuns în fața războinicilor lui Lüdeger. Veni atunci și Hagen să dea ajutor.

Cînd văzu puternicul Lüdeger cît de sus ridică Siegfried acel paloș Balmung și cît de cumplit lovește, turbă de mînie. Oștile se traseră puțin îndărăt, iar cei doi viteji — Lüdeger și Siegfried — înaintară unul spre altul. Lüdeger bănuia că Gernot îl luase ostatec pe fratele

său. Mai pe urmă a aflat el că Siegfried săvîrşise aceasta. Măsurîndu-se din ochi, cei doi războinici îşi puseră la încercare puterile. Craiul, năpustindu-se în luptă, lovi atît de tare cu paloşul, că lui Siegfried îi ingenunche calul sub şea. Siegfried fu cuprins de o minie înfricoşătoare. Dintr-o singură lovitură îi sfărîmă craiului ferecătura scutului. În clipa aceea Lûdeger recunoscu pe scutul potrivnicului său o coroană zugrăvită. Abia atunci băgă de seamă cu cine îşi măsura puterea şi se dădu învins, strigînd către supuşii lui :

— Lăsaţi-vă păgubaşi, nu mai luptaţi ! L-am recunoscut printre burgunzi pe Siegfried cel puternic. Diavolul ni l-a trimis aici !

A poruncit apoi oştenilor săi să închine steagurile şi ceru pace. Burgunzii făcură pace, dar Lûdeger a rămas ostatec la ei. Numai braţul neînvins al lui Siegfried a săvîrşit minunea. Cîmpul era plin de coifuri sparte şi scuturi sfărîmate. Cinci sute de ostateci luară atunci burgunzii. Gernot şi Hagen se îngrijiră ca răniţii să fie duşi cu tărgile.

Biruiţi, danezii porniră ruşinaţi spre casă. Nici saxo-
nilor nu li se cuvenea mai multă laudă. Mulţi prieteni
şi multe soţii cumsecade îşi jeleau acum morţii.

Burgunzii încărcară samarele pentru întoarcerea la Rin. Întreaga oştire a craiului Gunther aduse laude puternicului Siegfried. Gernot trimise solie la Worms să vestească prietenilor biruinţa, aşa cum se cuvenea.

Cei de-acasă, care tocmai se jeluiau îngrijoraţi, primă
miră cu mare bucurie prielnică veste. Doamnele întrebau
zorite cum au izbîndit soţii lor la oaste. Kriemhilda chemă
la ea, în mare taină pe unul dintre soli, căruia mai demult
îi mărturisea toate tainele inimii sale. Îndată ce intră la
ea, domniţa îl întrebă :

– Cum au isprăvit lupta fratele meu Gernot și ceilalți prieteni ? Au rămas mulți morți ? Cine a luptat cel mai bine ? Să nu-mi ascunzi nimic ! Aurul meu te va răsplăti îndeajuns.

Cinstitul sol dădu lămuriri la toate întrebările, întocmai așa cum a fost. Încheind veștile, spuse :

– Ai noștri n-au șovăit nicicând, luminată domniță, dar trebuie să mărturisesc că cea mai măreață luptă care s-a văzut vreodată, tot Siegfried a purtat-o. El i-a biruit și i-a luat ostateci pe cei doi crai. Lüdeger se căiește tot timpul că a căutat pricină stăpînilor mei de la Rin.

Obrajii luminoși ai domniței se îmbujorară de bucurie că frumosul și viteazul Siegfried a scăpat nevătămat dintr-o asemenea încercare. Porunci să i se dea solului, răsplată, veșminte bogate și zece măsuri de aur. Iată de ce este bine să aduci vești plăcute domnițelor bogate !...

În vremea aceasta se întoarse și oastea. Gunther ieși bucuros s-o întâmpine, mulțumind prietenește vitejilor pentru biruință. Cînd află însă că se pierduseră șaizeci din oamenii săi, se întunecă...

Oastea descălecă în fața palatului și fu găzduită cu grijă în oraș. Craiul porunci să fie bine îngrijiți răniții și oaspeții. Pînă și cu vrăjmașii se arăta bun. Îi spuse lui Lüdegast :

– Fii binevenit la mine ! Multă păgubire ne-ați adus, căutîndu-ne pricină din senin. Fie lăudați prietenii mei că m-au sprijinit așa de bine !

– Le poți mulțumi, intră și Lüdeger în vorbă. Ostateci ca ai voștri, n-a mai văzut nicicînd alt crai. Îndurați-vă de noi și vă vom răsplăti cu mari bogății !

– Vă slobozesc pe amîndoi, spuse Gunther, numai să rămîneți oaspeții mei. Cer chezășie că nu veți părăsi țara fără învoirea noastră.

Cei doi făgăduiră, strângînd mîna craiului Gunther. Apoi fură duși la odihnă. Ostatecilor sănătoși li se turnă mied și vin bun, iar celor răniți li se dădu mare îngrijire. Vracii căpătau aur și argint cu nemiluita pentru rănile pe care le oblojeau.

Cei ce vroiau să plece pe la casele lor au fost poftiți să mai rămînă. Craiul Gunther ținu sfat ca să hotărască răsplata oștenilor ; prin vitejia lor doar a agonisit toată faima. Se ridică Gernot și spuse :

— Lăsați-i acum să plece și-i vom pofti peste șase săptămîni la ospățul crăiesc. Pînă atunci se vor înzdrăveni și cei care zac răniți.

Ceru și Siegfried îngăduința să plece. Gunther îl rugă stăruitor să mai rămînă, dar numai gîndul la frumoasa Kriemhilda îl înduplecă. Era prea puternic și bogat ca să i se dăruiască aur, cu toate că merita răsplată din belșug.

Craiul orîndui zilnic întreceri cavaleriești spre marea bucurie a vitejilor. Porunci așijderi să se ridice jilțuri în fața cetății, pe țărm, pentru oaspeții care vor fi poftiți în țară.

Între timp frumoasa Kriemhilda află că se orînduiește mare ospăț. De aceea, împreună cu frumoasele doamne și cu bătrîna Ute, au început să caute de zor podoabele pe care le vor purta. Multe straie minunate au mai scos ele atunci de pe sub încuietori !

A CINCEA ÎNTÂMLARE

Din care vom afla, în sfârșit,
cum a văzut-o prințul Siegfried
întîia oară pe domnița Kriemhilda

cum jilțurile erau pregătite, mulți din cei răniți se înzdrăveniseră, iar oaspeții au început să sosească. Numai crai încoronați veniră vreo treizeci și doi. Geiselher mezinul și fratele său Gernot nu mai pridideau să salute musafirii, așa cum cerea datina cavalerescă. Toată lumea întîmpina cu bucurie ospățul. Luați la un loc, erau vreo cinci mii de oaspeți și mai bine poate, toți înveșmîntați cu cele mai minunate straie.

Petrecerea porni într-o dimineață de Rusalii. Gazda pricepuse mai de mult că viteazului din Țara de Jos îi tînjește inima după domnița Kriemhilda. Și dreptu-i că din toate, numai frumusețea ei era vrednică de cea mai mare laudă. Grăi craiul atunci :

— Dau sfat, prieteni și supuși, să orînduim așa fel ospățul, încît să nu ne căim după vremea petrecută.

La acestea răspunse Ortewein din Metz :

— Ca ospățul să fie cu deplină cinste, îngăduiți oaspeților să vadă frumoasele copile cu care se mîndrește Burgundia noastră. Nimic nu ne poate bucura mai mult privirea ! Îngăduiți și surorii voastre să se înfățișeze oaspeților !

Sfatul fu întîmpinat cu mare bucurie. Craiul încuviință, drept care, doamna Ute, frumoasa Kriemhilda și alaiul lor de doamne și de jupînițe fură poftite la ospăț. Toate se gătiră cu cele mai strălucitoare rochii și podoabe, iar măritul crai porunci ca o sută de viteji să slujească surorii și mamei sale, toți cu paloșele în mîini.

Dintr-o măreață sală ieși Ute cea bogată cu un alai de peste o sută de doamne, după care urmau domnița Kriemhilda și jupînițele care o însoțeau. Printre viteji se petrecu o mare îmbulzeală. Care mai de care se ițea nerăbdător s-o vadă pe nobila fată. Fermecătoarea domniță se ivi ca zorii trandafirii dintre nourii întunecați. Orice umbră de mîhnire se risipi din inima viteazului Siegfried : o vedea în sfîrșit pe frumoasa domniță ! Veșmintele ei scînteiau de nestemate iar bujorii obrazilor răspîndeau în jur o plăcută lumină. Oricît de năzuos ar fi fost cineva, el trebuia să facă mărturisirea că aici, pe pămînt, nu s-a mai văzut încă frumusețe care s-o întreacă pe a domniței Kriemhilda. Și adevărat este că ea strălucea printre celelalte domnițe ca luminoasa lună plină printre miile de stele !

Inimile vajnicilor cavaleri începură să bată mai tare. Toți se înghesuiau s-o vadă, iar Siegfried, mărețul erou, schimba fețe-fețe. Gîndea în sinea lui viteazul : „cum mi-am putut închipui că mi-i hărăzit să te iubesc ? Zădarnică deșertăciune ! Cu toate acestea, dacă nu voi avea parte de tine, voi muri cu dragă inimă”. Chibzuind astfel, aci pălea, aci se-mbujora.

Nu-i mai puțin adevărat că și feciorul Siegelindei era așa de chipeș, că părea zugrăvit de mîna unui mare meșter. Puteai mărturisi bucuros că nicicînd nu s-a aflat pe lume viteaz mai frumos ca el.

Cei care o însoțeau pe Kriemhilda strigau pretutindeni să se lase calea slobodă. Cavalerii s-au tras îndărăt iar Gernot îi spuse măritului crai :

– Iubite frate Gunther, răsplătește-l acum, în fața tuturor, pe eroul care te-a slujit atît de bine. Îngăduie ca sora noastră să-l salute pe Siegfried.

Craiul dădu învoirea și Siegfried se înfățișă domniței Kriemhilda. Inima viteazului era luminată de bucurie. Domnița îl întîmpină cu o bunăvoință plină de dragoste. Obrajii ei ardeau îmbujorați :

– Bine-ai venit, nobile cavaler !

La auzul acestui salut, inima viteazului se înfioră de-a binelea. Mulțumi Siegfried, închinîndu-se tulburat de iubire.

Dorul îi apropia unul de altul. Se priveau pe furiș cu ochii cei mai drăgăstoși. Că l-ar fi mîngîiat atunci mîna albă a domniței cu blînde neteziri, n-am știre. Dar, nici nu pot crede că n-ar fi făcut-o... De ce și-ar fi nedreptățit inimile însetate de dragoste ? Iată că i se îngădui domniței să-l sărute pe vajnicul erou ! În toată viața lui n-a cunoscut Siegfried fericire mai mare ! Apoi se despărțiră. Frumoasa Kriemhilda, însoțită de alaiul jupînițelor se îndreptă spre catedrală. Cavalerii au rămas deoparte, așa cum cereau pravilele. Siegfried așteptă ca pe jăratic pînă se termină liturghia. Era fericit că domnița îi arăta atîta bunăvoință, dar, pe bună dreptate, și el îi era ei destul de drag. Cînd liturghia se isprăvi și alaiul ieși din catedrală, domnița îl pofti din nou pe vrednicul erou lîngă ea, spunîndu-i :

— Cerul să te răsplătească, mărite Siegfried, că ai luptat așa de bine la război. Toți vitejii te iubesc cu credință și asta numai prin purtarea ta ai dobândit-o !

Privind cu dulceață la domniță, răspunse viteazul :

— Eu nu voi ști ce-i odihna pînă nu voi împlini toate dorințele prietenilor mei. Îi voi sluji credincios cît mă vor ține puterile și aceasta o voi face, domniță Kriemhilda, numai ca tu să-mi dăruiești dragostea !

Și astfel, vreme de douăsprezece zile, îndată ce se iveau zorii, frumoasa Kriemhilda putea fi văzută în curte alături de prințul din Țara de Jos. Bucuriile, petrecerile și întrecerile se țineau lanț la curtea lui Gunther. Însuși craiul se preumbla printre oaspeți ca să nu se ivească vreun cusur care să-i nemulțumească. El le spuse :

— Viteji, înainte de a pleca de la noi, să vă luați darurile !

Celor din Danemarca le veni atunci la îndemînă să spună :

— Înainte de-a ne întoarce în țara noastră, dăruți-ne statornică pace ! Ne este de mare trebuință. Mulți prieteni dragi ne-au fost tăiați de paloșele voastre.

Gunther merse atunci la Siegfried și-l întrebă :

— Ce să fac nobile cavalier ? Oaspeții vor să plece mîine în zori și-mi cer statornică pace. În afară de aceasta, vor să-mi dăruiască, în schimbul slobozirii lor, aur cît pot duce cinci sute de iepe.

Îl povățui viteazul :

— Să nu primești nimic ! Dă-le drumul amîndurora dar să-ți faci făgăduială că de azi înainte se vor feri să-ți mai calce țara cu oaste. Drept zălog, să-ți strîngă mîna cavaleriește.

Gunther făcu întocmai cum îl sfătui viteazul. Oaspeții cerură îngăduința să plece. Fiecare, încărcat cu daruri

bogate, porni către țara lui. Locuințele se goliră iar țara parcă rămase mai pustie.

Siegfried, îndoindu-se că va dobîndi vreodată inima domniței, vru să plece și el, dar Geiselher îl întoarse din drum :

— Încotro, nobile Siegfried ? Rogu-te nu ne părăsi ! Rămii la curtea lui Gunther, că mulți viteji și multe doamne frumoase te privesc cu dragoste aici.

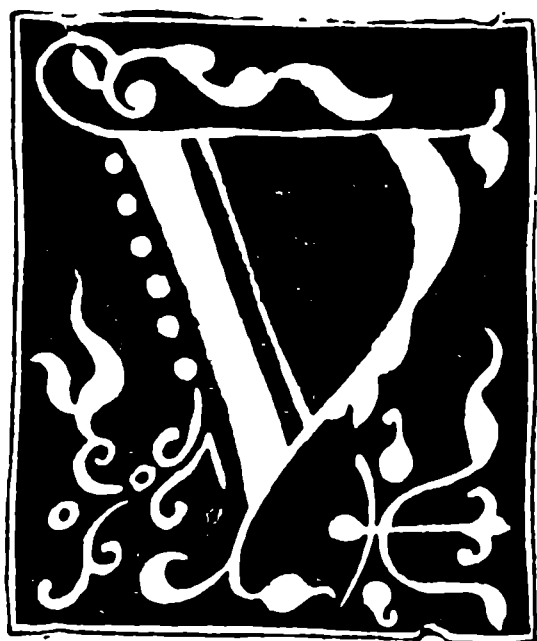
Răspunse puternicul Siegfried :

— Îmi este nespus de dor de țara mea ! Deschingați totuși caii și strîngeți scuturile. Nu mai plec. Prințul Geiselher m-a întors din drum.

Și astfel rămase viteazul mai departe la curtea craiului Gunther. Altminteri, dacă chibzuim cum trebuie, nici nu putea să se simtă mai bine ca aici în alt loc din lume. Numai aici doar, putea s-o vadă zilnic pe frumoasa Kriemhilda. Dragostea pentru ea îl înălțui statornic și nu rareori se perpelea din pricina ei.

A ȘASEA ÎNTÂMPILARE

Din care vom afla cum a purces Gunther în Islanda ca s-o pețască pe crăiasa Brunhilda

ești noi se abătura în țara de la Rin... Cică undeva departe, dincolo de mare, se afla o crăiasă peste măsură de frumoasă și într-atîta de puternică, încît nici un viteaz n-a izbutit s-o răpună.

Cine poftea s-o pețască, trebuia s-o biruie la trei încercări, iar dacă era biruit numai la una din ele, își pierdea fără multă vorbă capul. O dată cu aceste vești se mai auzi la Rin că nu puțini au fost vitejii cărora li s-au rostogolit capetele la picioarele frumoasei și cumplitei fecioare. Brunhilda se numea ciudata crăiasă și din veștile ajunse în Burgundia se mai știa că era înconjurată de numeroase copile frumoase cum nu se mai aflau în alte părți ale lumii.

Auzind craiul Gunther aceste vești, dădu știre curtenilor săi că el s-a hotărît s-o pețască pe vajnica Brunhilda :

— Voi purcede peste mare la ea și-mi voi pune la prinsoare capul : ori o dobîndesc de soție, ori îmi pierd viața !

— Nu v-aș sfătui, mărite crai, îl încontră Siegfried. Prea cumplite sînt apucăturile Brunhildei.

— Încă nu s-a născut o femeie atîta de puternică și vitează, încît să n-o poată birui cu cea mai mare ușurință brațul meu — răspunse încrezător Gunther.

— N-o cunoașteți încă, de aceea vorbiți așa. Nici patru ca voi n-ar dovedi-o, adăugă Siegfried.

— Oricît de puternică ar fi și orice mi s-ar întîmpla, voi purcede la drum. Se cade să-mi pun viața în cumpănă pentru marea ei frumusețe. Cine știe, poate-mi ajută cerul s-o aduc la Rin.

— V-aș sfătui — spuse Hagen — să cereți ajutorul lui Siegfried. El o cunoaște bine pe Brunhilda, îi știe toate năravurile și v-ar fi de mare folos.

— Ce spui, nobile Siegfried — îl întrebă Gunther — mă ajuți s-o pețesc ? Dacă izbutim, oricînd voi fi gata și eu să-mi primejduiesc cinstea și viața de dragul tău.

— Te ajut — răspunse Siegfried — dacă mi-o făgăduiești de soție pe sora ta, frumoasa domniță Kriemhilda. Altă mulțumire nu cer...

— Făgăduiesc, spuse Gunther plin de hotărîre. Făgăduielile fură pecetluite cu jurăminte, după care craiul Gunther îl întrebă pe Siegfried :

— Cum vom trece marea ? Trebuie să luăm și oastea cu noi ?

— Așa de înfricoșătoare sînt apucăturile Brunhildei, că oastea ar pieri zădarnic în fața miniei sale, dădu Siegfried răspuns. De aceea socot să purcedem numai patru viteji : tu să fii unul, eu al doilea, Hagen al treilea, iar al patrulea Dankwart să fie, viteazul cavaler. Chiar

dacă vom avea de luptat și cu o mie de vrăjmași, nu mai luăm pe nimeni cu noi !...

— Aș mai vrea să știu — întreabă Gunther — ce fel de veșminte vom purta în fața Brunhildei ?

— Ca să nu ne rușinăm — răspunse Siegfried — de ceea ce vom auzi spunându-se despre noi, va trebui să ne purtăm în fața doamnelor din țara Brunhildei cu cele mai strălucitoare veșminte.

Auzind acestea, Gunther o vesti pe sora sa, domnița Kriemhilda, că poștește să o vadă dimpreună cu viteazul Siegfried. Domnița bucuroasă, se împodobi îndată și îi primi cu multă dragoste pe nobilul Siegfried și pe fratele ei.

— Ce pășuri v-au adus la mine, nobili crai ? întreabă Kriemhilda.

— Iubită soră, grăi Gunther, noi vom porni în peșit departe, peste mare, în țară străină și ne-ar fi de trebuință pentru această călătorie veșminte atât de minunate, cum încă nu s-au mai purtat pe lume.

Schimbînd priviri dragăstoase și pline de-nțeleșuri cu Siegfried, domnița Kriemhilda îl întreabă uimită pe fratele ei :

— Dă-mi știre și mie, au cine-i crăiasa pe care o veți peși departe, peste mare, în țară străină ?

— Nu-i alta decît Brunhilda, crăiasa Islandei. În țara ei vom cuteza a purcede și de aceea ne sînt de trebuință cele mai strălucitoare veșminte.

— Vă puteți bizui pe mine, făgădui domnița. Mătase avem îndeajuns, jupînițe harnice destule, numai nestematele lipsesc. Porunciți să mi le aducă pe scuturile late. Mai trebuie să știu cine vor fi însoțitorii.

— Eu voi fi unul, spuse Gunther, Siegfried va fi al doilea, al treilea va fi Hagen și Dankwart al patrulea. Încolo, nici unul mai mult.

– Vă încredințez că, mai curînd decît nădăjduiți, veți purta cu cinste veșmintele țesute de noi.

După această nouă făgăduială, cei doi viteji mulțumiră recunoscători domniței și plecară. Kriemhilda chemă din iatacurile lor treizeci de jupînițe dintre cele mai pricepute la acest meșteșug și porniră treaba.

Croiala veșmintelor o făcea însăși Kriemhilda cu mîna ei albă, iar jupînițele prindeau de zor în mătasea arăbească, albă ca zăpada și-n zazamancul cel verde ca iarba, scînteietoarele nestemate. După cîteva săptămîni veșmintele fură gata și cei patru viteji au fost poftiți să le incerce. Le veneau atît de bine, că nici nu mai știau cum să-i mulțumească frumoasei domnițe. Între timp fusese trasă la malul Rinului o corabie bine meșterită care trebuia să-i poarte peste mare, spre țara Brunhildei. Cele trebuitoare călătoriei fură încărcate pe această corabie : scuturi de aur, veșmintele cele noi, cai sprinteni și focoși, merinde din belșug și cel mai bun vin pe care l-au găsit prin părțile Rinului. După ce pregătiră totul, vitejii cerură Kriemhildei îngăduința să plece. Mulți ochi luminoși se întunecară atunci și începură a plînge de curgeau lacrimile în șiroaie pe obrajii simțitoarelor doamne, jilăvindu-le pînă și veșmintele !

Cu durere în glas, nobila Kriemhilda îl rugă pe Siegfried :

– Mărite cavaler, ți-l încredințez pe iubitul meu frate ; ai grijă de viața lui !

– Cîta vreme voi trăi, răspunse Siegfried, fiți fără grijă domniță ! Îl voi aduce teafăr îndărăt. Jur pe trupul și pe sufletul meu !

Se despărțiră apoi. Vitejii se urcară pe corabie, iar craiul Gunther întrebă :

– Cine va fi cîrmaciul ?

— Eu, răspunse Siegfried. Cunosc bine căile drepte ale apei ! și, spunînd acestea, prinse cu putere cîrma, împingînd corabia de la țărm. Însuși Gunther puse mîna pe-o vîslă și dădu ajutor. Prinseră apoi un vînt prielnic care umflă vîntrele îndepărtîndu-i tot mai mult de țărm.

Cînd zorii celei de-a douăsprezecea dimineți rume-neau întindrile nesfîrșite ale apelor, vîntul îi purtase atît de departe, încît ajunseră de-acum la Isenstein cea Bună, locul de baștină al Brunhildei, cu multe cetăți puternice, cu ziduri înalte și groase. În afară de Siegfried, nici unul din ei nu cunoștea aceste locuri.

De aceea întrebă Gunther :

— Spune-mi, prietene Siegfried, ale cui sînt aceste cetăți și această țară minunată ?

— Ale Brunhildei, răspunse Siegfried. La ea ne vom înfățișa chiar astăzi, drept care vă sfătuiesc să vorbiți măsurat și să vă purtați cu grijă în fața ei. Să mai știți, așijderi, luminați viteji, că față de ea, craiul Gunther va trece drept stăpînul meu, iar eu supusul lui. Numai așa vom izbuti.

Toți făgăduiră să facă întocmai cum i-a sfătuit Siegfried, iar Siegfried îi mai spuse lui Gunther :

— Trebuie să izbutim nu numai de dragul tău, ci și de dragul frumoasei tale surori, pe care o iubesc cum îmi iubesc viața și ca s-o merit, vreau să mă arăt vrednic de ea !

A ȘAPTEA ÎNTÎMPLARE

Cum o dobîndi Gunther pe Brunhilda

înd corabia se apropie de cetatea de pe țărmul mării, vitejii văzură la ferestre numeroase chipuri de copile frumoase care priveau curioase spre ei.

— Ai știre, nobile Siegfried, cine sînt aceste copile și cine este stăpînul lor ? întrebă Gunther.

— Îți voi spune îndată, dădu răspunsul Siegfried, dar mai întîi privește pe furiș la ele și să-mi mărturisești apoi pe care ai alege-o, dacă ți-ar fi îngăduit să alegi ?

Privi craiul ce privi, după care spuse :

— Dacă mi s-ar îngădui, aș alege-o pe aceea în veșminte albe ca neaua, frumoasă și trupeșă cum nu mi-a mai fost dat să văd !

— Ai țintit bine, îi spuse Siegfried. Frumoasa copilă după care ți s-au răsucit privirile și inima nu-i alta decît nobila Brunhilda. Un fior străbătu întreaga făptură a mărețului crai Gunther aflînd că privirile sale s-au sprijinit chiar pe chipul fermecător al crăiesei Brunhilda.

Cînd cei patru viteji au coborît pe țărm, Brunhilda porunci frumoaselor copile să plece de la ferestre și să

nu mai caște gura la străini. Ele părăsiră numaidecît ferestrele și ce credeți că făcură ? Se împodobiră în fel și chip, se sulemeniră, așa cum fac de obicei frumoasele doamne, apoi se ascunseră după niște ferestre înguste de unde puteau să se ițească în voie la viteji.

În vremea aceasta Siegfried scoase la țarm mlădiosul și puternicul cal al lui Gunther, ținându-l de căpăstru pînă ce craiul se potrive bine în șea, apoi își aduse din corabie și calul său.

Treburile de acestea nu mai făcuse niciodată feciorul Siegelindei, iar privirile tuturor se îndreptară asupra craiului Gunther tocmai pentru că-l slujea un cavaler așa de măreț cum era Siegfried. Dankwart și Hagen își scoaseră și ei caii din corabie, încălecară cu toții și porniră spre cetatea cu optzeci și șase de turnuri în mijlocul căreia se afla marele palat al Brunhildei. Gunther și Siegfried purtau veșminte albe ca neaua, iar scuturile de aur strălucitor aruncau lumini pîlpîitoare pe brațele lor vînjoase. Șeile și frîiele fulgerau de nestemate, pe cînd zurgălăii de aur roșu luminos își picurau clinchetele cristaline în aer. Dankwart și fratele său Hagen purtau, după cîte am auzit spunîndu-se, veșminte negre ca pana corbului pe care scăpărau cele mai frumoase nestemate din India.

Porțile cetății, grele și ferecate, erau larg deschise, iar oamenii Brunhildei alergară buluc întru întîmpinarea oaspeților. Unii le luară caii de dîrlogi, alții scuturile din mîini, iar unul dintre cămărași le spuse :

— Dați-ne paloșele și platoșele voastre !

— Pe acestea nu vi le dăm, răspunse Hagen, vrem să le purtăm noi înșine !

— Dați-le armele, îi sfătui Siegfried, arătînd că în această țară e obiceiul ca oaspeții să nu poarte nici o armă.

Numai la îndemnul lui Siegfried, se despărți Hagen de arme în țara Brunhildei.

În vreme ce oaspeților li se dădea de băut, Brunhilda află că necunoscuții viteji au sosit în curtea palatului, dar nu știa cine sînt ei. De aceea întrebă :

— Cine sînt strălucitorii cavaleri care au poposit în cetatea mea și de dragul cui s-au călătorit pînă aici ?

— Mărită crăiasă, răspunse un curtean, mărturisesc că nu i-am mai văzut niciodată... Cu toate acestea bănuiesc că unul dintre ei nu poate fi altul decît Siegfried... Și dacă el o fi, trebuie să-l primiți cu cea mai înaltă cuviință. Celălalt, al doilea, pare așijderea a fi vrednic de laudă. După cît de drept și de măreț se ține, s-ar cuveni să fie crai peste vreo țară...

Cel de-al treilea nu bănuiesc cine este, dar are o înfățișare aspră, privirile întunecate și grele, fruntea înnourată și, după cîte cred, cumplit curaj mai poartă-n sufletul său..

Ultimul dintre ei, cel mai tînăr, are înfățișarea nobilă și purtările lui sînt atît de feciorelnice, că ne-ar părea rău să i se întîmple vreun neajuns pe aici.

— Aduceți-mi veșmintele — spuse crăiasa Brunhilda atunci. Dacă puternicul Siegfried a venit în țara mea ca să mă pețască, va fi vai de el !...

Zicînd acestea, frumoasa Brunhilda se înveșmîntă în cele mai scumpe mătăsuri împodobite cu fire de aur și cu nestemate, ieșind apoi întru întîmpinarea oaspeților însoțită de peste o sută de doamne, toate gătite și împodobite din belșug. Pe lîngă ele mai erau și vreo cinci sute dintre cei mai buni războinici ai Brunhildei, înarmați pînă-n dinți !...

Oaspeții, îngrijorați, se ridicară bănuitori din jilțuri. Crăiasa, văzîndu-l pe Siegfried, se îndreptă spre el și-i spuse :

— Fii binevenit în țara mea, nobile Siegfried. Rogu-te să-mi faci arătare, ce pricini te-au adus încoace ?

— Multă mulțumire, crăiasă Brunhilda, dar binețea voastră se cuvenea acestui nobil viteaz care stă în fața mea ; el este stăpînul meu și lui i se cuvine această cinste. Ajunge dacă vă spun că el se numește Gunther, viteazul crai de la Rin și că nu are năzuință mai mare decît să te pețască, orice i s-ar întîmpla... De dragul lui am călătorit pînă aici.

Răspunse crăiasa Brunhilda :

— Dacă el este stăpînul tău și vrea să mă pețască, trebuie să mă biruie la trei încercări... Numai așa voi fi soția lui. Dacă izbîndesc eu numai la una din ele, vă retez capetele la toți !...

Intră atunci în vorbă și întunecatul Hagen din Tronje :

— Arătați-ne și nouă, mărită crăiasă, ce fel de încercări veți rîndui ? Stăpînul meu ar trebui să fie ciung ca să vă lase vouă izbînda...

— Dacă vrea să-i fiu soție, va trebui să arunce mai departe decît mine cu piatra, apoi să sară mai departe decît aruncătura pietrei și să mă dovedească în lupta cu lancea. Chibzuiți bine, mai adăugă frumoasa crăiasă, altfel veți pierde aici, o dată cu cinstea și viața !

Siegfried se apropie de Gunther, șoptindu-i :

— Vorbește-i crăiesei cu tot curajul. Te voi ajuta împotriva ei cu șiretlicul meu !

Craiul Gunther, prinzînd curaj, îi spuse Brunhildei :

— Mărită crăiasă, pentru frumusețea voastră nemai-pomenită, voi împlini tot ce-mi porunciți. Vreau să-mi pierd capul dacă nu voi izbîndi...

Auzindu-i cuvintele, crăiasa îl pofti să se pregătească îndată pentru întrecere, după care se duse și ea în palat să facă la fel. În vremea aceasta, Siegfried, șiretul bărbat, se furișă jos la corabie și scoase din ascunzătoare gluga

cea fermecată. Cum o trase pe cap se și făcu nevăzut. Alergă apoi îndărăt, unde se pregătea marea întrecere.

După ce se trase cercul în care urma să aibă loc lupta, sosi și Brunhilda. Era atît de înarmată ca și cum ar fi vrut să lupte împotriva tuturor crailor din lume. Slujitorii ei îi aduseră un scut uriaș făurit din aur roșu, întărit cu oțel și bătut cu pietre scumpe, verzi ca iarba, care-și amestecau scînteile cu lucirile aurului. Numai gurguiul din mijlocul scutului era lat de trei palme și avea atîta aur și oțel, că patru oameni puternici abia izbuteau să ridice scutul de jos. Cînd văzu întunecatul Hagen scutul cu care va lupta Brunhilda, îi spuse lui Gunther :

– Ce facem, mărite crai ? S-a zis cu viața noastră ! Frumoasa pe care vrei s-o pețești e diavol nu femeie !...

I se aduse apoi crăiesei lancea, puternică, lată, cu vîrfurile ascuțite pe amîndouă părțile și cu o sută de pfunzi de fier în ea. Cu mare greutate abia o purtau vreo trei slujitori pe umeri.

Cuprins de îngrijorare, Gunther își spuse în sine : „nici Talpa iadului n-ar putea să lupte cu ea !... Dacă aș fi iar la Rin, viu și nevătămat, ar putea să stea mult și bine iubită mea nemăritată aici”.

Hagen, de mîhnire, era să-și piardă mințile, iar fratele său, Dankwart, spuse :

– Ce-am căutat la curtea Brunhildei ? Această femeie ne va pierde pe toți ! Dacă am avea măcar paloșele, semeția celor din slujba Brunhildei ar trebui să se mai domolească și chiar dacă le-aș fi jurat de o mie de ori pace, pentru viața stăpînului meu ar fi plătit cu viața această cumplită crăiasă !

– Hei, cum s-ar mai împlîndi trufia crăiesei – răspunse Hagen – dacă am avea armurile și bunele noastre paloșe !

Brunhilda auzi cele spuse de Hagen și îi rîse peste umăr, dînd poruncă slujitorilor săi :

— Aduceți-le eroilor zalele și paloșele, dacă se cred așa de viteji, că mie puțin îmi pasă, fie că-i văd înarmați sau fără arme !... Cînd li se aduseră armele, vitejii de la Rin se îmbujorară de bucurie, iar Dankwart îi spuse Brunhildei :

— Porniți acum întrecerea ! Măria sa craiul va fi biruitor : avem din nou paloșele noastre !

Între timp slujitorii Brunhildei aduseră în cercul de luptă și pietroiul, care era mai degrabă o stîncă mare, rotundă și atît de grea, că abia o puteau ridica doisprezece viteji dintre cei mai tari de vîrtute. Burgunzii cînd o văzură se cruciră de-a binelea !

— Pe cine vrea craiul să pețască ? spuse Hagen. Acestei femei i-ar sta mai bine în Tartar ca soață a dracului !

Brunhilda își suflecă mînele, dezgolind brațele-i albe și puternice, apucă scutul și agită sulîța spre înălțimi, dînd astfel semn că lupta poate începe. Gunther tocmai stătea neliniștit în fața ei, cînd simți deodată că cineva îi atinge brațul.

— Cine m-a atins ? întrebă mirat craiul, privind în jur și nezărind pe nimeni.

— Eu sînt, Siegfried ! Fii liniștit ! Dă-mi scutul și ia aminte la ce-ți spun : tu vei face numai mișcările, iar eu voi împlini faptele.

Nici nu s-au înțeles bine, că Brunhilda cea vajnică a și repezit sulîța, cu toată puterea, în scutul nou și lat al craiului Gunther pe care — fără să știe nimeni — îl purta de fapt brațul puternicului Siegfried. Pălălăi de flăcări țîșniră din cocoașa de oțel a scutului pe care tăișul lănciei îl străbătu în întregime. Lovitura fu atît de năprasnică, încît cei doi viteji căzură în genunchi, iar lui Siegfried îi

năpădi sîngele pe gură. Scuturînd din cap, feciorul Siegelindei sări în picioare, smulse lancea din scut, o întoarse cu tăișul îndărăt, ca să n-o rănească pe frumoasa crăiasă și o repezi cu atîta putere în armura Brunhildei, că țîșniră flăcări din zalele ei, ca și cum o vijelie ar fi răscolit deodată un foc. Crăiasa nu putu ține piept loviturii. Se prăbuși la pămînt cu zalele zăngănind din toate încheieturile. De cînd era pe lume niciodată nu i se mai întîmplase Brunhildei una ca asta, dar nici craiul Gunther n-ar fi izbutit vreodată s-o doboare fără ajutorul lui Siegfried.

Venindu-și în fire, Brunhilda se ridică și fără să bănuiască cine era adevăratul luptător, îi spuse lui Gunther:

— Nobile cavalier, îți mulțumesc pentru lovitură ! Apoi încordîndu-și puterile, apucă pietroiul, îl cumpăni de cîteva ori, îl aruncă pînă hăt-departe și sări după el de-i zornăiră armurile prin văzduh, întrecînd cu mult aruncătura.

Gunther și nevăzutul Siegfried alergară sprinteni, apucară și ei pietroiul, îl cumpăniră de vreo două ori, iar Siegfried îl zvîrli cu atîta putere că o întrecu pe crăiasă, apoi înșfăcîndu-l și pe craiul Gunther în spate sări cu tot cu el peste locul unde căzuse pietroiul.

Minunea aceasta n-o putea bănui nimeni. Pietroiul zăcea la pămînt, iar craiul Gunther era văzut singur și biruitor în cercul de luptă.

Fără puternicul braț al lui Siegfried, craiul ar fi fost ucis de la prima încercare.

Frumoasa Brunhilda, aprinsă de minie, strigă :

— Voi, prieteni și supuși, apropiați-vă ! De-acum înainte, craiul Gunther este stăpînul vostru. Lui să-i dați ascultare !

Toți lăsară armele din mîini și îngenunchiară la picioarele măritului crai. Hagen, cutezătorul viteaz, se însenină de bucurie. Așijderea și Dankwart. Brunhilda îl

luă de mină pe Gunther, poftindu-l în sala mare a palatului, unde se adună mulțime de cavaleri și de nobile doamne.

În vremea aceasta, istețul Siegfried alergă nevăzut la corabie, își ascunse gluga fermecată și, întorcându-se, intră în sala cea mare a palatului, întrebându-l pe Gunther ca și cum n-ar fi știut nimic.

— De ce zăboviți, mărite crai și nu începeți lupta ? Sîntem nerăbdători să vă privim !

Se ridică atunci Brunhilda, făcîndu-i întrebare lui Siegfried :

— Cum s-a întîmplat, nobile cavaler, că n-ai văzut întrecerea ? Craiul Gunther a dobîndit izbînda !

— Ne pare rău că n-a fost și Siegfried de față, se amestecă în vorbă Hagen. Tocmai atunci era dus la corabie, de aceea nu știe că stăpînul nostru a ieșit biruitor.

— Dacă-i adevărat — spuse Siegfried — mă bucur din toată inima că stăpînul meu ți-a îngenunchiat trufia. Știu bine că acum, nobilă crăiasă, ne vei urma negreșit la Rin.

— Încă nu, răspunse Brunhilda. Mai întîi trebuie să cer sfat rudelor și sfetnicilor mei, altfel nu-mi pot părăsi țara...

Zicînd acestea, porunci olăcarilor să porceadă în cele patru vînturi pentru a chema de îndată la ea pe supușii și pe rudele sale.

După cîteva zile începură să curgă la palat de dimineață pînă seara cei mai buni căpitani ai Brunhildei cu cetele lor de războinici.

Hagen îi privea întunecat :

— Ce-am făcut ! spuse el. Trebuie să ne așteptăm la cumplită vătămare din partea lor... Gîndurile crăiesei nu sînt curate dacă-și adună toată puterea țării aici...

— Îi voi sta împotriva — spuse Siegfried — și nu voi îngădui să se întâmple ceea ce vă îngrijorează. Alerg să aduc ajutoare dintre cei mai aleși oșteni pe care voi încă nu-i cunoașteți. Pînă atunci, dumnezeu să vă ocrotească viața și cinstea !

— Să nu zăboviți mult, strigă craiul Gunther după el.

— Peste cîteva zile sînt îndărăt — răspunse Siegfried — dar să nu-i spuneți crăiesei pentru ce am plecat.

A OPTA ÎNTÂMLARE

**Aici se povestesc peripeziile lui Siegfried
în țara nibelungilor, întoarcerea lui cu oastea
pe insula Brunhildei și plecarea alaiului
de nuntă spre Burgundia**

coperit de gluga cea fermecată, Siegfried se strecură nevăzut prin cetate, îndreptându-se grabnic spre țărm. Ajuns aici, sări sprinten în corabie, puse mîna vîrtos pe cîrmă și — cît ai clipi — începu să alunece lin peste luciul apelor la vale. Nevăzut cum era, toți cei care priveau corabia zburînd pe valuri se cruceau, crezînd ca nerozii că nu o conduce nimeni... Dar, la drept vorbind, nici nu ar fi avut de unde să știe careva că însuși Siegfried o cîrmuiește, atîta vreme cît viteazul se afla sub puterea glugii lui năzdrăvane.

După o zi și o noapte de călătorie fără popas, corabia ajunse pe mare, spintecînd vijelios talazurile mai departe, pînă la țărmul nibelungilor, acolo unde se afla și acea

comoară dobîndită cîndva de Siegfried prin puterea paloşului Balmung.

Trăgînd la ţarm, legă zdravăn corabia de un pripon, apoi se îndreptă spre măreţul palat de pe vîrfurile muntelui ca să ceară adăpost. Bătu puternic în poarta ferecată şi straşnic zăvorîta a palatului, dar paznicul, de dincolo, în loc să deschidă cît mai iute, întrebă răstit :

— Hei, cine îndrăzneşte să bată la poartă cu atîta trufie, tulburînd liniştea întregului palat ?

— Eu, răspunse Siegfried, schimbîndu-şi glasul...

— Dar cine eşti tu ?

— Un cavaler străin şi te povăţuiesc să nu zăboveşti cu întrebările chiar pînă-mi ies din răbdări, că vei avea rău prilej atunci, să vezi cum sar din ţîţini porţile palatului !

Dispreţuit cu atîta cutezanţă, uriaşul paznic nu-şi mai putu stăpîni mînia. Îmbracă iute zalele, îşi puse coiful de oţel, trase paloşul din teacă şi, deschizînd ca o furtună porţile, se aruncă năprasnic asupra lui Siegfried, gata-gata să-l hăcuie în bucăţi. Nobilul cavaler sări într-o parte, apărîndu-se iscusit, dar dintr-o singură lovitură înfricoşătorul paznic îi făcu ţandări scutul. Pus la grea încercare, Siegfried îşi adună toate puterile, luptînd pe viaţă şi pe moarte. Paloşele se încrucişau scăpărînd scînteii, cetatea se umplu de huet, iar nibelungii se treziră buimaci din somn. În cele din urmă puternicul Siegfried ieşi biruitor, legîndu-l burdof pe aprigul său vrăjmaş.

Dar nici nu apucă să răsufle bine după această cumplită luptă, că se şi trezi deodată, faţă-n faţă, cu Alberich, vînjosul şi războinicul pitic. Întărit în zale şi în coif de fier, piticul se buluci spre Siegfried învîrtind din răspuţi buzduganul său noduros cu şapte ghiulele colţate prinse-n şapte lanţuri de măciucă. Cînd lovea cu ele, scutul — şi aşa hîrbuit — al viteazului Siegfried trosnea din toate

încheieturile iar zburăturile săreau din el vîjiind prin văzduh. Cum s-ar zice, o sfecli de iznoavă frumosul fecior al Siegelindei, dar venindu-și repede în fire, aruncă din mîna rămășițele scutului, își puse paloșul în teacă și încleștîndu-și criță mîinile în barba mițoasă a stîrpiturii îi trase o scărmăneală soră cu moartea. Răcnind și chelălăind ca în gură de șarpe, de atîta smunceală și păruială, cerbicia lui Alberich se domoli îndată și de unde la început era atît de fălos dumnealui, acum se milogea cu lacrimi viclene în ochi :

– Mărite cavaler, îndură-te, nu mă ucide, că de nu i-aș fi jurat pe veci credință vestitului Siegfried, bucuros m-aș fi supus dintru început puterii tale !...

Legîndu-l cobză, cu frînghii bine răsucite, îi răspunse cavalerul :

– Dacă bagi de seamă, însuși Siegfried te-a legat și socot că de-acum înainte mă vei ține bine minte !...

– Cum, chiar măritul Siegfried la noi a poposit ? Vai mie, n-am știut, stăpîne ! Îndurare, fac tot ce poruncești !

Fără multă vorbă, Siegfried îi și dădu poruncă :

– Să-mi aduni cît mai degrabă oaste, dar nu la întîmplare ! Aleși pe sprînceană, o mie de nibelungi vreau !

De ce și cum, viteazul nu făcu lămurire, dar nici Alberich nu era ispitit să mai întrebe. Siegfried îi dezlegă pe cei doi nevolnici, iar piticul, bucuros că a scăpat numai cu atîta, o zbughi din loc strigînd cît îl ținea gura :

– Hei, treziți-vă, oșteni și adunați-vă la porunca stăpînului nostru Siegfried !

Auzind chemarea, neînfricații nibelungi se adunară degrabă, salutîndu-l cu urale pe vestitul viteaz și strigîndu-i din toată inima „bun venit !”.

Curînd se aprinseră pretutindenii luminile și se cinstiră strălucitoare pocale cu vinuri înmiresmate, iar dintre cei

mai bine de trei mii de oșteni nibelungi, Siegfried însuși alege numai o mie, dar toți unul și unul !

Privindu-i, viteazul astfel le grăi :

— Mîine, în zori, vom porni departe, pe ape... De multă trebuință vor fi armele, scuturile, zalele și coifurile, dar nici de straiile cele mai mîndre nu trebuie să duceți lipsă, că pe unde vom trece numai fecioare nurlii și oacheșe vom întîlni...

A doua zi porniră vitejii pregătiți cu toate cele trebuitoare, iar după trei zile și trei nopți, ajungînd aproape de cetatea Brunhildei, vorbele lui Siegfried adevărate se dovediră : pe ziduri, la metereze și la ferestre numai jupînițe dintre cele ochioase și gingașe puteai zări, ițindu-se care mai de care spre falnicii viteji.

Întrebă atunci crăiasa Brunhilda :

— Ia, spuneți-mi și mie ce oaste a sosit ?

— Sînt însoțitorii mei, dădu răspuns craiul Gunther, care tocmai se nimeri în apropierea Brunhildei. Fiind eu dornic să te văd cît mai curînd, mi-am lăsat în urmă alaiul, iar acum — vezi bine — a sosit...

În fruntea nibelungilor — strălucitor ca soarele — însuși Siegfried se afla, drept care Brunhilda făcu o aleasă primire întregii oștiri.

Poftind crăiasa a-și arăta dărnicia, mărturisi că ar fi tare recunoscătoare acelui cavaler, care s-ar osteni să împartă oaspeților aur roșu și argint de prin sipetele sale... Auzindu-i rugăminte, răspunse Dankwart, omul de încredere al craiului Geiselher :

— Dați-mi cheile, preamărită crăiasă ! Voi face chiar eu împărțeala fără să aduc nici cea mai mică sminteală mărimumiei și dărnicieii voastre crăiești.

Cînd se văzu Dankwart cu cheile în mînă, altceva nu-i mai trebui ! Începu să împartă în stînga și în dreapta aur,

bani, mătăsuri scumpe, tot felul de veșminte frumoase, gata-gata s-o aducă la scăpătare pe mărita crăiasă.

Supărîndu-se din pricina acestei nesăbuite împărțeli, Brunhilda spuse :

— Îmi risipești avuția ca și cum n-aș mai avea nici o zi de trăit !

Hagen, auzind-o, încercă s-o liniștească :

— Nu vă fie cu bănat, prea nobilă crăiasă ; aur și veșminte atît de multe are măritul nostru crai, că nimic n-ar mai fi de trebuință din toată bogăția voastră !...

— Dar eu — răspunse Brunhilda — cînd voi descăleca la Rin, aș vrea să-mpart pe-acolo măcar vreo douăzeci de sipete cu aur, iar veșminte de mătase cît mai multe și mai frumoase ! Nici nu s-ar cuveni altfel unei crăiese ca mine !...

Poruncind, așadar, cămărașilor să ticsească lăzile cu aur și nestemate, cu mătăsuri și veșminte, Brunhilda însăși priveghea treburile ca să nu rămînă cumva de rușine...

Cînd totul se isprăvi, îl chemă pe unchiul ei, îi încredință palatele și țara, își adună alaiul și purceseră cu toții la drum. Nu o însoțeau decît două mii de viteji credincioși, o mie de nibelungi, în frunte cu Siegfried, optzeci și șase de nobile doamne și o sută de fecioare gingașe. În urma ei, supușii rămaseră mîhniți și îngîndurați, podidiți de lacrimi.

Corăbiile porniră pe valuri cu pînzele umflate în vînt, iar o dată cu ele prinseră a răsuna și alăutele pentru a face călătoria mai plăcută.

Măcar că petrecerile și voia bună se țineau lanț pe corăbii, prea multe craiul Gunther nu-și îngăduia față de Brunhilda, pentru că năzuroasa crăiasă mereu îl ținea cît mai departe de ea...

După nouă zile de drum, Hagen găsi de cuviință că trebuie să se trimită solie la Worms pentru a vesti sosirea mărețului alai. Gunther încuviință, rugîndu-l chiar pe el să ducă vestea, dar Hagen îi răspunse :

— Mărite crai, nu eu sînt omul cel mai potrivit pentru această solie ! Chitesc că Siegfried ar fi mult mai bun... Chemați-l pe el și dacă se va codi, amintiții de frumoasa voastră soră, de domnița Kriemhilda, pe care — ducînd el solia — ar putea s-o revadă ceva mai devreme...

Gunther îl chemă pe Siegfried și rugîndu-l foarte, îi spuse :

— Hai, Siegfried, purcede tu cu vestea, dacă nu de dragul nostru, măcar de dragul Kriemhildei !

Temei mai bun nici că-i trebui vajnicului cavalier... Doar atîta întrebă :

— Slăvite crai, ce vești ai vrea să poarte solia mea la Worms ?

— Tu, Siegfried, mamei mele îndată să-i dai știre cum că sînt viu și nevătămat, că am pețit-o pe Brunhilda și că poftesc să fac nuntă cum ajung la Worms. Așijderea, Kriemhildei despre dragostea mea să-i vorbești și să-i spui că am dobîndit tot ce mi-a poftit inima.

Tuturor curtenilor noștri dă-le binețe din partea mea și roagă-i să ne facă o primire cum nu s-a mai văzut.

Fără să mai stea mult pe gînduri, Siegfried își luă cuvenitul rămas bun de la Brunhilda și de la alaiul ei, plecînd deîndată către Worms împreună cu douăzeci și patru de paloșe.

Nici că se putea solie mai falnică și vești mai bune decît cele pe care le ducea Siegfried acum ! Dar orice om cu scaun la cap va recunoaște că nici primirea de care s-au bucurat solii în țara de la Rin nu a fost cu nimic mai prejos...

A NOUA ÎNTÂMPLARE

**În care se arată cum s-a cununat Gunther
cu Brunhilda și cât de mari neajunsuri
a îndurat slăvitul crai de la ea
chiar în noaptea nunții**

a cîteva zile după sosirea lui Siegfried la Worms, crainicii vestiră-n toată cetatea că mărețul Gunther și strălucitoarea Brunhilda, dimpreună cu alaiul lor, au tras în sfîrșit la țarm.

Întru întîmpinarea oaspeților ieșiră grabnic rudele și prietenii, cavalerii și domnițele, înaltele doamne și curtenii.

Domnița Kriemhilda, mai frumoasă ca oricînd, călărea pe un cal focos pe care însuși Siegfried îl ducea de căpăstru, după cum calul slăvitei doamne Ute, cu mare cinste, Ortewein îl ducea.

Sosind la țarm, cavalerii ajutară doamnelor și domnițelor să descalece, împlinind bucuroși aceste cuviincioase dar și prea plăcute rînduieli. Din cea mai frumoasă corabie, primii oaspeți care coborîră au fost Gunther și Brunhilda.

Craiul o ducea de mîna pe aleasa inimii lui, iar din veșmintele lor firele de aur și nestematele străluceau, fulgerîndu-și luminile în bătaia soarelui.

Cu alese purtări, Kriemhilda o întîmpină pe Brunhilda îmbrățișînd-o prelung și sărutînd-o gîngăș, după care îi ură „bun venit” în țara ei și a mamei sale...

Închinîndu-se frumos una în fața alteia, domnițele se mai îmbrățișară de cîteva ori, măsurîndu-se din priviri și minunîndu-se, totodată, fiecare de frumusețea celeilalte. Mulți dintre cei care căscau gura a mirare spre ele spuneau că Brunhilda ar fi fost cea mai frumoasă, dar alții – și anume, cei mai pricepuți și mai simțitori la adevăratele farmece ale frumuseții – oricînd ar fi jurat că domnița Kriemhilda era cu mult mai frumoasă decît crăiasa Brunhilda !

În vremea aceasta începură să coboare pe țărm minunatele doamne și domnițe din alaiul Brunhildei, iar vajnicii cavaleri, urmînd pilda slăvitului crai Gunther, le luau curtenitori de mîini, petrecîndu-le cu mare băgare de seamă peste punți...

Porniră apoi cu toții spre palat. Unii cavaleri, mai plini de neastîmpăr și mai lacomi de laude, începură să-și încrucișeze paloșele și să-și împungă scuturile cu lăncile... Vuietul de arme și norii de colb se ridicau deopotrivă în văzduh, întunecînd nu numai zărilor, dar și veșmintele cinstiților oaspeți. De aceea, Gunther se văzu nevoit să oprească întrecerea. Nu se gîdea măria sa la altceva decît la scumpele rochii ale frumoaselor doamne, care, ca potlogul s-ar fi murdărit dacă n-ar fi domolit avînturile cavalerilor și – o dată cu ele – colbul pe care-l stîrneau din belșug...

Cînd amurgul prinse a rumeni zărilor, alaiul intra în curtea palatului, cîntînd și jucînd de tremurau zidurile și dîrdîiau ferestrele.

Gunther, așezându-se într-un jilț măreț, porunci să se întindă masa. Lângă el veni îndată frumoasa Brunhilda, încoronată ca o crăiasă ce era, și luă loc în jilțul de alături, la fel de măreț.

Cînd tocmai se spălau pe mîini într-un vas mare de aur roșu, Siegfried se apropie de Gunther și îi spuse :

— Slăvite crai, îngăduie să amintesc măriei tale că înainte de a purcede noi s-o pețim pe crăiasa Brunhilda, mi-ai făgăduit cu jurămînt mîna domniței Kriemhilda. Prin cîte primejdii am trecut în țara Brunhildei, știe măria voastră destul de bine... Trebuie, dar, să vă cinstiți jurămîntul !

— O, Siegfried, de cînd mă știu pe lume, strîmb n-am jurat niciodată, drept care te voi ajuta la rîndu-mi să dobîndești mîna Kriemhildei, chiar acum ! Și rostind aceste cuvinte, porunci să fie adusă domnița în sala cea mare a palatului.

Fără multă zăbavă, ea sosi dimpreună cu alaiul jupînițelor sale.

Grăi atunci, de pe trepte, viteazul Geiselher :

— Alaiul jupînițelor poate lipsi !... Sora mea trebuie să rămîină singură cu craiul.

Brunhilda o întîmpină pe gingașa Kriemhilda — care nici nu știa despre ce este vorba — și o conduse la masă. Între timp Gunther ceru sfat cinstiților săi conmeseni întru împlinirea jurămîntului crăiesc...

— Prea nobilă soră — îi spuse Gunther Kriemhildei — te-am juruit ca soață unui vestit cavaler și mult ți-aș mai rămîine recunoscător dacă ai vrea să mă dezlegi de acest jurămînt, luîndu-l pe el de bărbat !

Dădu răspuns Kriemhilda :

— Iubite frate al meu, tu nu trebuie să mă rogi și nici să mă întrebi dacă vreau... Hotărîrea ta nu poate fi decît bună !

Siegfried o urmărea din priviri pe domniță, desfătându-și ochii cu chipul ei minunat, iar cînd îi mai auzi și răspunsul, i se aprinseră obraji de bucurie !

Așezîndu-i pe amîndoi într-un cerc, după datina stră-bună, Gunther făcu întrebare domniței dacă ar vrea să fie soața lui Siegfried.

Rușinoasă, cum i-ar sta bine oricărei fecioare, Kriemhilda mai întîi roși, apoi răspunse sfioasă că pentru ea nu există dorință mai mare decît aceea de a-l lua de bărbat pe nobilul viteaz din Țara de Jos !

Cînd auzi Brunhilda una ca asta, începu să plîngă, muștrîndu-l mînioasă pe Gunther :

— Au, cum poți îngădui ca sora ta să stea altăuri de supusul tău ? De ce o umilești, unind-o cu Siegfried ? Nu-i păcat de frumusețea ei ?

Pasămite, Brunhilda știa chiar de la Siegfried că Gunther este stăpînul iar el, feciorul Siegelindei, supusul.

Craiul, pricepînd unde-i baiul, încercă s-o liniștească :

— Nu plînge, potolește-te ! Altădată voi lămuri de ce am unit-o pe sora mea cu Siegfried. Acum numai atîta aș vrea să știi că le doresc din toată inima să trăiască fericiți pînă la sfîrșitul vieții lor.

Dar Brunhilda nu putea fi mulțumită cu astfel de răspunsuri. Ea știa una și bună : trebuie să afle adevărul ! De aceea îl amenință pe Gunther că fuge în lume dacă nu-i spune totul... Silit în felul acesta, craiul nu mai avu încotro și îi spuse :

— Îți dau știre, crăiasă Brunhilda, că Siegfried nu este supusul meu... El stăpînește o țară frumoasă și puternică, întărită cu multe cetăți, privegheate de viteji nebiruiți, care — toți laolaltă — numai de el ascultă. Siegfried este, așa-dar, crai ca și mine... De aceea i-am dat-o pe sora mea de soție !

Dar tot ce spunea Gunther nu putea s-o mai îmbuneze pe Brunhilda... Văzînd că măriile lor sînt tulburate, oaspeții se sculau rînd pe rînd de la masă, adunîndu-se cu toții afară, unde întrecerile cavaleriești se porniră din nou. Numai craiul rămase locului, cumpănind cum ar putea s-o împace pe crăiasă... În cele din urmă îi trecu prin minte să-i dea tîrcoale și s-o dezmierde... Porunci mai întîi încetarea jocurilor și îi pofti cuviincios pe oaspeți la odihnă. Apoi despărțindu-se de Siegfried și Kriemhilda, care plecară împreună la culcare, Gunther o petrecu pe Brunhilda în dormitorul crăiesc. Dar aici, iată ce se întîmplă : văzîndu-l Brunhilda pe slăvitul crai că tot îi dă tîrcoale și că nu-și mai află astîmpărul cu drăgălelile lui, doar atîta îi spuse :

— Ascultă, Gunther, dacă nu-mi dezvălui pînă la capăt adevărul, trebuie să-ți iasă din minte tot ce ai de gînd acum ! Rogu-te, așadar, domolește-ți pornirile ca să nu-mi ies din răbdări !

Auzind-o, amarnic se mai oțărî craiul și cît ai clipi o înșfăcă în brațe, încercînd s-o despoaie de veșminte...

Dar, vai, cu Brunhilda nu era de glumit ! Smulgîndu-și iute cingătoarea, vajnica fecioară îl legă fedeleș pe Gunther și îl atîrnă într-un cîrlig din tavan, ostoindu-i năpristan avînturile iubărețe.

Scăpînd de grija lui, nobila doamnă se culcă liniștită, adormind buștean... Slăvitul Gunther însă, cetluit de tavan, petrecu o noapte de pomină, icnind în cingătoarea frumoasei lui crăiese pînă îi secară toate puterile, iar de durere îi amorțiră și nobilele mădulare...

A doua zi, cînd zorii își revărsau luminile prin ferestrele palatului, Brunhilda îi făcu această întrebare craiului :

— Spune-mi, stăpîne Gunther, ți-ar fi cumva cu bănat dacă te-ar găsi cămărașii legat — așa cum ești — de mîna unei gingașe doamne ?

— Dezleagă-mă, prea bună crăiasă, că mare cinste nu mi-ar face să fiu văzut astfel chiar de supușii mei ! Îți jur că niciodată nu voi mai pune mîna pe tine, dacă dragostea mea atîta de mult te poate mînia !

Îndurîndu-se, Brunhilda îi dădu drumul din legătore. Gunther se întinse de vreo două ori trosnind din toate încheieturile și îi ceru apoi frumos îngăduința să se așeze puțin în pat lîngă ea... Milostiva crăiasă îi îngădui, drept care nobilul crai se strecură ușor sub ogheal, cu mare băgare de seamă ca nu cumva să se atingă nici măcar de cămășuica ei. După o vreme sosiră și cămărașii, aducîndu-le voioși așternuturi noi, schimburi curate și veșminte potrivite pentru slujba de cununie. Dar pe cît de veseli erau ei, cămărașii, pe atît de cătrănită era perechea crăiască și mai cu osebite măriile sa craiul !...

La catedrală, o dată cu Gunther și Brunhilda, veniră, așijderea, Siegfried și Kriemhilda, iar cu același prilej peste șase sute de scutieri dobîndiră paloșe cavaleriești.

Viteazul din Țara de Jos, văzînd cît de înnegurat era măritul crai sub strălucitoarea lui coroană, îi oblici oful și-l întrebă :

— Binevoiește măriile voastră să-mi mărturisească ce s-a petrecut astă-noapte ?

— Nimic nu-ți voi ascunde, mărite Siegfried ! O dată cu Brunhilda, rușinea și ocara în casă mi-am adus ! Iată ce-am pățit : poftind eu s-o dezmierd puțin pe crăiasă, ea numaidecît s-a mîniat, m-a legat cobză cu cingătoarea și m-a spînzurat într-un cui din tavan, lăsîndu-mă acolo popîndău toată noaptea ! Privește cît de umflate și de curmate mi-s mîinile !

— Foarte mă supără tot ceea ce îmi spune măriile voastră, dar liniștiți-vă ! Îi venim noi de hac chiar la noapte și iată cum : după ce se întunecă, îmi pun eu gluga cea fermecată, intru tiptil în dormitorul crăiesc și mă furișez

nevăzut în patul vostru. La un semn, puneți fără frică mîna pe crăiasă că voi avea eu grijă să nu vă mai spînzure-n cîrlig !

Auzindu-i planul, negurile se risipiră de pe chipul lui Gunther. Tot restul zilei — care i se păru fără sfîrșit — numai la desfătările iubirii se gîndi măria sa... Cînd se lăsă, în cele din urmă, amurgul și toate întrecerile cavaleresti încetară, oaspeții și gazdele se adunară la cină, după care — grabnic — un crainic dădu de veste tuturor mesenilor că pot merge în iatacurile lor să se culce.

Tot atunci plecară la culcare și Siegfried cu Kriemhilda, dar după o vreme, viteazul dispăru nevăzut chiar din brațele iubitei sale !... Nedumerită, Kriemhilda alergă întrebînd în stînga și-n dreapta, dar nu izbuti să afle cum de s-a întîmplat această minune !

Între timp, Siegfried ajunsese nevăzut în iatacul lui Gunther și al Brunhildei, iar craiul, simțind o ușoară atingere de mînă, înțelese că viteazul a sosit. Porunci zorit cămărașilor să stingă luminile și să plece, după care el însuși zăvorî bine ușile, rămînînd ascuns într-un cotlon.

Dîndu-se drept Gunther, Siegfried intră pe întuneric în patul Brunhildei, dar nici nu apucă să se atingă de ea, că năzuroasa crăiasă — pusă iarăși pe gîlceavă și nebănuind șiretlicul — strigă răstită :

— Ascultă, Gunther, potolește-te, altminteri zadarnică-ți va fi căința ! Știi bine ce-ai pățit aseară !...

Ca să nu fie recunoscut după voce, Siegfried tăcu mîlc; în schimb o îmbrățișă vînjos pe crăiasă, încercînd s-o dezmierde ca și cum el ar fi fost soțul ei. În aceeași clipă însă, Brunhilda îi făcu un vînt atît de puternic cu piciorul, încît viteazul zbură din pat peste o bancă și se propti cu capul într-un taburet care se prefăcu în mii de surceluțe... Dar și glavanul cavalerului bubui, nu glumă, din pricina izbiturii !...

Adunându-se de pe jos, Siegfried sări iarăși în pat și vînzoleala începu de iznoavă. Acum, Brunhilda îl cuprinse pe el în brațe, îl strînse zdravăn și, ridicîndu-l în aer, îl repezi într-un dulap care se risipi hîrbuit la podea !...

Ascuns în cotlonul lui, Gunther tresărea înspăimîntat la fiecare bufnitură, iar Siegfried — rușinîndu-se — hotărî să-și pună de-acum în joc toate puterile. Tocmai își pregătea crăiasa cingătoarea ca să mi-l lege pe viteaz, cînd acesta o apucă de mîini și i le răsuci atît de puternic, încît Brunhilda începu să țipe cum nu o mai auzise nimeni pînă atunci.

— Rogu-te, mărite crai — strigă ea — cruță-mi viața ! Mă supun puterii tale de-acum ! Văd bine că știi cum să le vii de hac prea îndărătnicelor doamne !

Din pricina durerii, Brunhilda nu simți că Siegfried i-a luat — nu știe nimeni de ce — inelul de pe deget și cingătoarea de la brîu, pe care i le dăruie apoi Kriemhildei. Cît va avea de pățimit viteazul din pricina aceasta, vom vedea mai tîrziu...

Acum, de vreme ce Brunhilda era îmblînzită, Siegfried nu mai avea la ce rămîne ; dispăru în beznă, lăsîndu-l pe craiul Gunther — care ieși îndată din ascunzătoare — să se bucure de toate desfătările iubirii.

În noaptea aceea, crăiasa Brunhilda își pierdu pentru totdeauna marea ei putere, devenind o femeie ca oricare alta, însă — ce-i drept — frumoasă și năzuroasă tot a rămas !

A ZECEA ÎNTÂMLARE

Cum a plecat Siegfried la Xanten,
împreună cu Kriemhilda și cum a primit
solie, după zece ani, de la Worms

aisprezece zile au durat ospățul și întrecerile cavaleriești pe care le-a orînduit mărișă craiul Gunther de bucurie că primejdioasele apucături ale Brunhildei și-au aflat — în sfîrșit — astîmpărul... Darurile se împărțeau cu nemiluita, încărcîndu-i cu straie, cu argint și cu aur roșu pe toți cei ce rîvneau la ele, dar mai ales pe iscusii cîntărești. Siegfried însuși împărți tot

ce-a adus la Rin împreună cu cei o mie de nibelungi ai săi, după care dădu de veste că poștește să se întoarcă acasă la el, în cetatea Xanten din Țara de Jos.

Auzind vestea, crăiasa Kriemhilda se bucură nespus, iar cei trei frați ai săi — craii Gunther, Gernot și Geiselher — astfel îi grăiră lui Siegfried :

— Să știi, mărite Siegfried, că noi îți vom rămîne mereu cu credință și oricînd vom fi gata să ne dăm viața pentru tine !

Le mulțumi viteazul, înclinându-se îndatorat în fața lor...
La cele spuse, Geiselher mai adăugă :

– Poftim, așijderea, să împărțim cu tine și cu sora noastră Kriemhilda tot avutul stăpînit de noi : aurul, țara și cetățile cu întinsele lor olaturi...

Dar nobilul fiu al craiului Siegmund și al crăiesei Siegelinda se împotrivi, arătînd că lui și Kriemhildei nu-i sînt de trebuință toate acestea.

– Frumoasa voastră soră – dădu răspuns Siegfried – va purta coroană crăiască în țara mea și va fi atît de bogată cum nu mai este nimeni pe lume ! Dacă va fi nevoie, mai spuse Siegfried, oricînd voi fi gata, la rîndul meu, să vă sar într-ajutor, slujindu-vă cu neclintită credință.

Grăi atunci și Kriemhilda :

– Dar dacă olaturile mele nu-ți sînt de trebuință, socot că măcar vitejii noștri burgunzi nu-ți vor fi de prisos. Ei ne-ar însoți bucuroși pînă în țara ta, iar bunul meu frate – craiul Gunther – ni i-ar da cu plăcere.

– Tu poți lua pe cine vrei dintre vitejii noștri – îi spuse Gernot Kriemhildei – pentru că oricine s-ar învoi bucuros să te însoțească la drum. Alege-ți, dar, o mie de oameni, drept slujitori de casă, vrednici și cu credință.

Primul gînd al Kriemhildei către Hagen și Ortwein se îndreptă. Îi pofti grabnic la ea și îi ispiti dacă ar vrea s-o însoțească în Țara de Jos, dimpreună cu prietenii lor. Hagen, auzind despre ce-i vorba, se încruntă și răspunse :

– Pe noi, nobilă doamnă, craiul Gunther nu poate să ne dăruiască nimănui din lume ! Gîndiți-vă, așadar, la alți oameni pentru călătoria voastră... Eu și Ortwein trebuie să rămînem aici, statornici slujitori ai craiului nostru de la Rin.

Kriemhilda se văzu nevoită să-și aleagă alți oameni. Marcgraful Eckewart catadicsi bucuros s-o însoțească im-

preună cu cinci sute de viteji. Pentru alaiul său, Kriemhilda își mai alege treizeci și două de jupînițe cărora le și porunci să se pregătească de drum.

Fiind gata cu toții, își iuară rămas bun de la cei dragi și plecară veseli din țara măritului crai Gunther. Prietenii îi petrecură cale de cîteva zile, pregătindu-le peste tot, pînă la hotar, popasuri pentru odihnă și ospățare.

După o vreme, Siegfried se hotărî să trimită solie tatălui său, ca să-i dea știre că sosește în curînd la Xanten împreună cu Kriemhilda, frumoasa copilă a doamnei Ute.

Siegmund și Siegelinda – slăviții părinți ai lui Siegfried – se bucurară negrăit de mult primind această minunată veste.

– Ferice de mine, spuse bătrînul crai, că voi vedea-o, în sfîrșit, pe frumoasa Kriemhilda purtînd coroana de crăiasă a țării, alături de fiul meu, craiul Siegfried.

Nobila Siegelinda îi omeni după datină pe vrednicii soli, dăruindu-le din belșug veșminte de catifea roșie, aur greu și argint strălucitor.

Craiul Siegmund porunci să se înalțe jilțurile pentru ospăț, pornind apoi cu toții întru întîmpinarea mult așteptaților călători.

Că ar fi fost vreodată caspeți mai bine primiți decît vestiții noștri eroi, nu avem știre și nici nu credem că ar fi fost cu puțință primire mai bună și mai aleasă decît aceea care li s-a făcut lor !

Cu chipurile luminate de bucurie, Siegmund și Siegelinda îi îmbrățișau și îi sărutau cînd pe viteazul Siegfried, cînd pe gingașa Kriemhilda, răcorindu-și astfel arșița dorului de care-au fost mistuiți atîta amar de vreme. Dar nu numai tinerii eroi, ci și întregul lor alai se bucură de aceeași primire cum nu s-a mai văzut !...

Ajungînd cu toții la palat, descălecară și primiră care încotro găzduire. Hei, cum se mai sileau cavalerii din țara

lui Siegmund să ajute la descălecat celor treizeci și două de jupînițe ale Kriemhildei !...

Cît de strălucitoare a fost nunta de la palatul lui Gunther ne este bine cunoscut ; dar straie scumpe cum au primit oaspeții la curtea lui Siegmund și ospăț cum s-a încins aici, încă nu s-au mai văzut nicăieri !

Cînd petrecerea era în toi, grăi bătrînul crai către toți prietenii săi :

– Dau veste tuturor celor de față că de astăzi înainte coroana mea crăiască, Siegfried o va purta ! Și zicînd acestea, îl încoronă pe strălucitorul viteaz, făcîndu-l stăpînul țării, cu putere de a ține județ și de a împărți dreptate supușilor săi.

Mult s-au bucurat cinstiții locuitori ai Țării de Jos, auzind această prielnică veste, dar și cei sfădiți cu vechile pravili, mult s-au mai înfricoșat ! Neclintit era în dreapta lui judecată soțul frumoasei Kriemhilda și nu se putea glumi cu el cînd se apuca să țină județ.

Cu această înaltă cinste trăi și stăpîni Siegfried pînă într-al zecelea an al domniei sale, cînd crăiasa Kriemhilda îi dăruie un fiu spre marea lui bucurie și a tuturor supușilor săi... La botez, noul născut primi numele lui Gunther, menindu-i-se pruncului să fie viteaz și strălucitor ca și vestitul său unchi.

Tot în vremea aceea, se petrecu din viață nobila doamnă Siegelinda, cășunînd prin moartea ei destulă durere în țară. Puterea și grijile bătrînei doamne le luă asupra sa crăiasa Kriemhilda, copila cea negrăit de frumoasă a doamnei Ute.

În același răstimp se lăți vestea tocmai din Burgundia că și lui Gunther i-a dăruit Brunhilda un fiu, pe care – botezîndu-l – i-au dat numele lui Siegfried, în amintirea și de dragul mărețului erou.

Vremea trecea, pruncii creșteau, bucurându-se de mari îngrijiri și de alese învățături, iar vestiții lor părinți, Gunther și Siegfried, își cârmuiau cu fală noroadele, slăviți de toată lumea pentru înțelepciunea și vrednicia pe care le vădeau, fiecare în țara lui.

De la o vreme însă, pe Brunhilda o muncea tot mai mult gîndul că prea se ține mîndră crăiasa Kriemhilda... La urma urmelor — după cum credea ea — Siegfried nu era decît supusul lui Gunther, iar Kriemhilda — soața acestui supus și nimic mai mult !

Cumpănind mereu și în mare taină aceste chizmatar-nice gînduri, într-o bună zi Brunhilda îi ceru craiului cu tot dinadinsul să-i poftească la Worms pe Siegfried și pe Kriemhilda, făcînd arătare că nu mai poate — chipurile — de dorul lor...

La început, Gunther dădu din colț în colț, spunînd că sînt prea departe unii de alții, că drumul e lung și nu-i prea vine la îndemînă să-i poftească, dar — luat mai cu binișorul, mai cu stropșeala — craiul nu avu încotro și trimise pînă la urmă solie în Țara de Jos ca să-i cheme la Worms pe Siegfried și pe Kriemhilda.

O dată cu solii, Brunhilda însăși avu grijă să trimită cumnaților ei cuvenitele daruri dimpreună cu cele mai alese urări de dragoste.

Cînd se pomeniră Siegfried și Kriemhilda cu solii burgunzi, în fruntea cărora se afla chiar viteazul Gere, vărul Kriemhildei, nu mică le-a fost bucuria !

Pînă și bătrînul crai Siegmund, așa văduv cum era, atîta de mult se bucură, încît — auzind că Siegfried și Kriemhilda sînt poftiți la Worms — îndată se hotărî să-i urmeze și el într-acolo.

Nouă zile zăboviră solii lui Gunther în Țara de Jos, după care, primind încuviințare să plece, făcură calea întoarsă, ducînd știre craiului și crăiesei lor că peste două-

sprezece zile, Siegfried și Kriemhilda, dimpreună cu slăvitul crai Siegmund și cu tot alaiul lor vor purcede la drum către burgundele olaturi. Vestea îi bucură nespus de mult pe Gunther și pe frații săi Gernot și Geiselher, ca și pe bătrîna lor mamă, doamna Ute... Brunhilda îi mulțumi iscusitului Gere pentru graba cu care s-a întors, ispitindu-l totodată dacă va veni într-adevăr și Kriemhilda la Worms. Primind răspuns că negreșit va veni și ea, vajnica doamnă întrebă de iznoavă :

— Dar cum mai arată crăiasa lui Siegfried ? Tot atît de frumoasă este ?... Dar boiul mlădios tot și-l mai acopere cu podoabe strălucitoare ?

Marcgraful Gere abia prididea să dea răspuns întrebărilor, iar cînd se întîmplă să scoată la iveală și nemai-pomenitele daruri primite de la Siegfried, Hagen nu se mai putu stăpîni și spuse :

— Nici nu-i a mirare că face atîta risipă ! Doar comoara nibelungilor în mîna lui Siegfried se află ! Hei, de-am putea noi, cumva, s-o aducem aici, la Worms !...

A UNSPREZECEA ÎNTÎMPLARE

In care se povestește cum au purces craii
din Țara de Jos la ospățul burgund
și cum s-au răstit una la alta
cele două crăiese

Fiind gata de plecare, Siegfried și Kriemhilda își îmbrățișară gingaș copilășul — pe care, vai, nu-l vor mai vedea niciodată ! — și porniră la drum dimpreună cu bătrînul Siegmund și cu tot alaiul lor crăiesc.

După ce străbătură vreo treizeci de ținuturi, viteazul din Țara de Jos slobozi solie la Worms pentru a vesti gazdelor că sosesc cît de curînd. Auzind Gunther că oaspeții sînt pe aproape, se duse degrabă la Brunhilda și îi spuse :

— Mai ții minte cum te-a primit sora mea cînd ai venit în această țară ? Ei bine, tot așa aș vrea s-o primești și tu acum pe soața lui Siegfried !

— Măcar atîta lucru știam și eu, răspunse Brunhilda... Fii fără grijă, Gunther, o voi primi cum se cuvine pe sora ta.

— Ei vor sosi în zorii zilei, mai adăugă puternicul crai. N-ar fi rău să pornim chiar acum într-o întâmpinare lor ! Oaspeți atît de dragi, mai rar ne-a fost hărăzit să primim...

Brunhilda nu mai așteaptă și alte povești. Porunci îndată fecioarelor sale să-și pună cele mai scumpe veșminte și podoabe, lucru pe care ele — vă spun, chiar dacă nu mă credeți — îl făcuseră foarte bucuroase... leșiră apoi cu toții să-i întâmpine pe cei dragi. În fruntea tuturor călărea mîndră și cutezătoare crăiasa, care îi salută pe neprețuiții oaspeți, făcîndu-le o primire atît de aleasă, încît unii spuneau că nici măcar Kriemhilda nu a primit-o pe Brunhilda — atunci cînd aceasta a venit în Burgundia — mai frumos și mai cu cinste decît i-a primit acum Brunhilda pe oaspeții de la Xanten...

Dar nici Gunther, diriguitorul încoronat al țării, nu se lăsă mai prejos ! Zărindu-i pe Siegfried și pe Siegmund, îi îmbrățișă din toată inima și le făcu îndătinată urare :

— Fiți prea bineveniți în țara mea și a prietenilor mei !

— Să te răsplătească Dumnezeu, răspunse slăvitul Siegmund, după inima pe care o ai ! De cînd fiul meu Siegfried a dobîndit prietenia voastră, mereu m-a ispitit gîndul să vin să vă cunosc !

— Să ne bucurăm acum — spuse Gunther — că în sfîrșit ne-am cunoscut ! Și iarăși se îmbrățișară și se uitară cu drag unii la alții.

Hei dar să le fi văzut și pe cele două crăiese cît de frumos se înclinau una în fața celeilalte, cît de drăgălașe își zîmbeau și — mai cu seamă — cît de bine se înțelegeau între ele ! Privindu-le, toți cavalerii care erau de față le sorbeau din ochi și nu știau ce să mai facă pentru a fi pe placul lor. Unii începură să galopeze bezmetici peste cîmpuri, alții își încrucișau paloșele ca să arate cît de iscușiți sînt, iar cei mai mulți își încercau tăria scuturilor, bușindu-se unii pe alții cu lăncile. Cînd ajunseră la porțile

palatului, se cutremurau zidurile de galopul cailor, de loviturile scuturilor, de împunsăturile lăncilor și de scăpărătoarele încrucișări ale paloșelor !

Gazda își rotea prelung privirile pe deasupra năvalnicilor întreceri, priveghind grijulie ca toți oaspeții să intre în curtea palatului. Aici veniră îndată slugile, unele îngrijindu-se de cai, altele petrecându-i pe oaspeți prin iatacurile hărăzite lor pentru odihnă. Cine era cu luare aminte, mereu putea s-o zărească pe Brunhilda cum o urmărește din priviri pe crăiasa Kriemhilda, care, într-adevăr, din cale-afară de frumoasă era !

Nu după multă vreme se porni și ospățul. De rîsete și cîntece, de chiote și voie bună răsunau văzduhurile la Worms. O mie două sute de viteji avea Gunther la masă, dar cel mai strălucitor dintre ei, tot Siegfried era ! De aceea se și chitea Brunhilda în sinea ei, uitîndu-se pe furiș la el, că un supus mai bogat și mai falnic decît viteazul din Țara de Jos nici nu era cu puțință...

După ce se lăsă întunericul, doamnele și domnițele plecară cuviincioase la culcare, pe cîtă vreme vitejii rămaseră să petreacă mai departe, primind atîta vinaț, încît nu numai că-și potoliră din belșug setea, dar își udară learcă și veșmintele.

Negurile nopții se prelinseră ca o clipă, iar primele raze ale soarelui găsiră ospățul în toi, făcînd să sclipească în bătaia lor nestematele de pe scumpele straie ale mesenilor.

În sunete de surle și de flaute, iată că se treziră o dată cu zorii și frumoasele doamne care veniră din nou la ospăt.

Îmboldiți de farmecele lor, cavalerii se buluciră de iznoavă la întreceri. Siegfried însuși se avîntă în luptă, întrecîndu-se cu cei mai iscusiți viteji și la mînuirea paloșului și la aruncarea lînciei.

Cum cele două crăiese stăteau și priveau împreună turnirul, frumoasa Kriemhilda îi mărturisi cu neprefăcută mîndrie crăiesei Brunhilda :

— Am un soț atît de puternic și de viteaz, că ar putea să supună toată țara aceasta, dacă ar vrea el...

— Adicăte! Cum vine asta ? întrebă înțepată Brunhilda. Dacă n-ar mai fi nimeni pe lume, decît tu și cu Siegfried, poate că Burgundia ar ajunge sub porunca voastră, dar cîtă vreme Gunther trăiește, lucrul nu-i cu putință !...

Kriemhilda mărturisi din nou :

— O, cît e de măreț ! Printre ceilalți cavaleri el strălucește ca luminoasa lună plină printre miile de stele... Știu bine că am de ce să fiu mîndră !

I se împotrivi atunci Brunhilda, spunîndu-i :

— Oricît de brav și de frumos ar fi soțul tău, mai presus decît el și decît toți craii din lume tot Gunther este, nobilul tău frate...

Dar Kriemhilda o ținea într-una pe-a ei :

— Atît de vrednic este soțul meu, că laudele sînt prea mărunte pentru a-i cinsti cum se cuvine faima ! Și, crede-mă, Brunhilda, neclintită este dragostea lui față de Gunther !

— Ceea ce-ți spun, Kriemhilda, să crezi că-i cu temei : eu însămi am auzit din gura amîndurora că Siegfried este supusul lui Gunther și de vreme ce Siegfried însuși a mărturisit aceasta, cînd a venit cu fratele tău să mă pețască, pentru mine supusul lui rămîne !...

— Să nu crezi niciodată ceea ce spui acum, o încontră frumoasa Kriemhilda. Au, socoți tu oare că nobilii mei frați m-ar fi hărăzit ca soață unui supus de-al lor ? Te rog prietenește, Brunhilda, măcar de dragul meu să nu mai rostești asemenea nerozii !

— Nici chiar de dragul tău — dădu răspuns crăiasa cea vajnică — nu mă voi lipsi de un asemenea cavaler ! El este supusul nostru, dimpreună cu toți vitejii săi și trebuie să ne slujească așa cum se cuvine...

La auzul acestor vorbe necumpănite, gingașa Kriemhilda se tulbură de-a binelea, răspunzînd mîhnită :

— Ascultă, Brunhilda, eu cred că poți prea bine să te lipsești de un asemenea cavaler, de vreme ce niciodată el nu te va sluji ca un supus ! Siegfried — neînfricatul viteaz — este cu mult mai presus decît fratele meu Gunther și dacă nu mă crezi, răspunde-mi, rogu-te, cum de-a fost cu puțință ca atîta amar de vreme să vă lipsiți de tributul lui ? Mai domolește-ți, așadar, trufia că ai început să mă scîrbești de-acum !

— Ba cea trufașă ești tu — se sumeți Brunhilda — și vei avea cît de curînd prilejul să te încredințezi că mie mi se dă cea mai înaltă cinste !

— Iar toți cavalerii celor doi crai, i-o întoarce Kriemhilda, vor avea prilejul să vadă chiar astăzi, la catedrală, cum crăiasa din Țara de Jos intră în dom înaintea crăiesei burgunde. Numai așa vei pricepe cît de supus îți este Siegfried, cît de nobilă și de liberă sînt eu... La drept vorbind sînt mai presus decît toate odraslele crăiești care-au ajuns să poarte coroană vreodată !

Oțărîță foarte, stropși răspuns Brunhilda :

— Supusa mea dacă nu vrei să fii, cu mine nu vei merge la catedrală și nici doamnele tale cu alaiul meu !

— Prea bine, fie cum spui tu ! încuviință Kriemhilda și tot atunci se duse la cele patruzeci și trei de jupînițe ale sale, poruncindu-le să se înveșmînteze atîta de frumos, încît, cînd le va vedea, Brunhilda să se lepede năpristan de toate vorbele urîte pe care le-a spus...

Multe îndrumări nu erau de trebuință jupînițelor, că știau ele prea bine ce au de făcut... Gătindu-se care cum

nu s-a mai văzut de minunat, porniră spre catedrală cu crăiasa Kriemhilda în frunte. Lumea era nedumerită că nu le vede – ca de obicei – împreună pe cele două crăiese, iar unii cavaleri se și îngrijorau din pricina aceasta.

Ajungînd la catedrală și văzînd-o Brunhilda pe Kriemhilda cît de frumoasă, cît de mîndră și cît de strălucitoare era, se răsti la ea cu înveninată pizmă :

– Să nu crezi că îngădui unei supuse trufașe să intre în catedrală înaintea soaței măritului crai Gunther !

Răspunse atunci Kriemhilda, mîniată peste măsură :

– Mult mai bine era dacă nu deschideai gura ! Dar dacă tot ai deschis-o, lămurește-ne și nouă, Brunhilda, au cum a fost cu puțință să ajungi soața măritului crai Gunther, după ce ți-ai pîngărit frumosul trup ca ibovnică de rînd a unui alt bărbat ?

– Cine a fost ibovnică de rînd ? întrebă întunecîndu-se Brunhilda.

– Tu ! răspunse Kriemhilda. Trupul tău pătimaș de Siegfried a fost drăgălit mai întîi... El ți-a dobîndit fecioria, nu fratele meu ! Dacă ții morțiș că soțul meu este supusul tău, cum de ai îngăduit unui supus să te iubească ?

– Tot ce-mi auziră acum urechile, amenință Brunhilda, va auzi întocmai și craiul !...

– Nu pe mine mă vei face de ocară, îi întoarce vorba Kriemhilda și aș vrea să mai știi că de astăzi înainte, cu toată părerea de rău, mă lipsesc de prieteșugul tău !...

Pe Brunhilda o podidi plînsul de ciudă, în vreme ce Kriemhilda intră împreună cu alaiul ei în catedrală, luînd-o așadar înaintea crăiesei burgunde, precum făgăduise...

Slujba și cîntările bisericești i se părură Brunhildei nesfîrșit de lungi. Era cătrănită crăiasa și se gîndea hojma la gîlceavă... Ar fi poftit să afle mai multe de la Kriemhilda și hotărî chiar, în sinea ei, ca Siegfried să plătească tributul sîngelui, dacă într-adevăr el însuși s-a fălit cu toate cîte i

le-a spus Kriemhilda. De aceea, cînd ceremonia se isprăvi și ieșiră cu toții din dom, Brunhilda se apropie de Kriemhilda, ispitind-o :

— La vorbele batjocoritoare pe care mi le-ai spus, ai putea s-aduci vreo mărturie ?

— Nu una, ci două ! răspunse Kriemhilda ; o mărturie de aur și una de mătase...

— Ce vrei să spui ?

— Privește, Brunhilda : inelul acesta de la mîna mea al tău ; Siegfried mi l-a dat după noaptea pe care a petrecut-o cu tine... Și pentru că m-ai iscodit — cu toate că era mai bine să mă lași în pace — poftim și mărturia de mătase : această cingătoare pe care-o port de multă vreme este așijderea a ta și mi-a dat-o Siegfried după aceeași noapte. Vezi bine, așadar, că soțul meu te-a iubit mai întîi, nu Gunther !

Brunhilda se încrîncenă de ură și începu să plîngă cu icnituri. O zi mai cumplită nu a trăit niciodată. Venindu-și puțin în fire, ea slobozi înfricoșătoare poruncă :

— Să vină grabnic Gunther, s-audă și el cum mă batjocorește soră-sa, strigînd în gura mare că eu aș fi țitoarea lui Siegfried !

Gunther sosi numaidecît, însoțit de cavaleri. Văzînd-o pe Brunhilda că plînge, o întrebă plin de dragoste :

— Cine te-a supărat ? De ce plîngi, crăiasa mea ?

— Vai, Gunther, cît sînt de nefericită ? Sora ta vrea cu tot dinadinsul să-mi întineze cinstea, spunînd că eu aș fi fost mai întîi ibovnica lui Siegfried și pe urmă soața ta !

— Rău face dacă spune una ca asta ! se încruntă craiul, îndesînd vorbele printre dinți...

— Nu numai că spune, adăugă Brunhilda furioasă, dar îndrăznește să aducă mărturii chiar cingătoarea și inelul meu, pe care le credeam pierdute... Aflu acum cu nedumerire că însăși sora ta mi le purta de ani și ani de

zile ! Rogu-te, Gunther, mîntuieşte-mă de o asemenea ruşine, că altminteri mi se face lehamete de toată dragostea ta !

Craiul nu mai stătu mult pe gînduri ; trimise îndată după Siegfried, ca să audă chiar din gura lui adevărul. Eroul se înfăţişă cît ai clipi, iar Gunther îi făcu întrebare fără nici un fel de ocolişuri :

– Spune, Siegfried, te-ai fălit vreodată că tu ai fost primul bărbat al Brunhildei ? Soaţa ta ne-a dat această scîrbavnică ştire şi am vrea să aflăm dacă este adevărată sau nu...

– Nu ! răspunse dîrz şi răspicat viteazul din Ţara de Jos. Iar dacă soaţa mea a spus una ca asta, nu-mi voi afla liniştea pînă cînd nu-i voi întoarce nesocotinţa în căinţă ! Vă jur că niciodată nu m-am fălit cu astfel de isprăvi !

– Dacă juri, te credem, îi întări Gunther cuvîntul. Primejdioşii burgunzi făcură cerc în jurul lui Siegfried, iar cutezătorul viteaz ridică fără nici o şovăire braţul, jurînd cu toată hotărîrea că nu este vinovat.

– Sînt pe deplin încredinţat acum, făcu arătare Gunther, că nu ai nici o vină şi că toate mărturisirile Kriemhildei – care ne-au pricinuit atîta mîhnire – au fost numai nişte chizmatarnice scorneli.

Aşa credea craiul ; crăiasa Brunhilda, însă, rămase încredinţată că vina celor spuse de Kriemhilda numai Siegfried o purta. Întorcîndu-se oţărîtă la palat, curtenii nu mai ştiau cum s-o împace. Veni la ea şi Hagen, temutul cavaler, care, oblicind cum stau lucrurile, se legă prin jurămînt faţă de Brunhilda, că nu va lăsa nerăzbunată ocară pe care i-a adus-o soţul Kriemhildei. Se mai adunară la sfat Ortewein şi Gernot, Geiselher şi Gunther, unii osîndindu-l pe viteaz, alţii – dimpotrivă – luîndu-i apărarea.

Gernot şi Ortewein dimpreună cu Hagen erau cei mai înverşunaţi. Ei hotărîră să-l ucidă pe Siegfried.

A DOUĂSPREZECEA ÎNTÂMLARE

Cum a fost viclenit Siegfried și cum a dus-o Hagen în mișelească ispită pe Kriemhilda

Hagen nu mai putea fi abătut de la uneltirile sale ucigașe... Zadarnic făceau arătare mezinul Geiselher și craiul Gunther chiar, că Siegfried este nevinovat, că i-a slujit cu credință și că toate cîte i s-au pus în cîrcă sînt numai scorneli muieresti, nevrednice a fi băgate în seamă.

— Nu ! se împotriva răzbunătorul Hagen, niște viteji ca noi nu trebuie să se lase încornorați, iar cîntea întinată a doamnei și stăpînei mele trebuie răzbunată cu moartea !

— Sfat bun vă dau, răspunse Gunther, să lăsați mînia la o parte că vestitul cavaler nu ne-a făcut nici un rău ! Vă mai amintesc, așijderea, că puterea acestui bărbat este al tău ; Siegfried mi l-a dat după noaptea pe care a prindă niscaiva știri despre toate cîte i le punem la cale !

— Puterea nu-i va mai fi de nici un folos, sări de colo Ortewein din Metz !

– Da, da ! adăugă și Hagen... În mare taină și cu iscusit vicleșug urzi-vom răzbunarea. Plînsul slăvitei noastre crăiese Brunhilda trebuie să i se întoarcă în bocet de moarte nesăbuitului trufaș...

– Și cum îi veți unelti pieirea ? întrebă îngrijorat Gunther.

– Îndată vei pricepe, răspunse Hagen. Vom încropi o solie care ne va aduce – chipurile – vestea că sîntem amenințați cu război. Atunci, tu, Gunther, ne vei porunci, de față cu oaspeții, să te urmăm la bătălie. Auzind despre ce este vorba, Siegfried îți va sări negreșit într-ajutor, iar eu, însoțindu-l de-aproape la închipuitul război, îl voi ucide numaidecît...

– Nu vei izbuti să-l ucizi, îl încontră Gunther, pentru că de cînd viteazul s-a scăldat în sîngele balaurului pe care el însuși l-a ucis, pielea lui nu mai poate fi mușcată nici de paloș, nici de lance, nici de săgeată. Numai într-un singur loc poate fi vătămat, dar locul acela nu-l știe nimeni...

– Să ticluim mai întîi solia, răspunse Hagen, că locul cu pricina am eu grijă să-l aflu chiar de la soața fălosului cavaler...

Lăsîndu-se prins și Gunther în mrejele acestei mișelii, trecură cu toții la fapte.

După vreo patru zile, iată că sosesc la curte treizeci și doi de călăreți, aducînd mincinoasa veste cum că Lüdeger – craiul saxonilor – și Lüdegast – craiul danezilor – se abat cu mare puhoi de oaste asupra Burgundiei.

Doamnele, care nu cunoșteau adevărul, se îngroziră, iar Gunther și Hagen – ca și cum n-ar fi știut nimic – se arătară îngrijorați și plini de vicleană minie.

Văzîndu-i neliniștiți, Siegfried îi întrebă :

– De ce sînt îngrijorați măriia sa craiul și supușii lui ? Dacă aveți vreun neajuns din partea cuiva, sînt gata să vă ajut !...

Îi răspunse atunci craiul Gunther :

– Da, Siegfried, peste măsură de mîhniți sîntem : Lüdegast și Lüdeger s-au ridicat iarăși cu oaste împotriva noastră !

– Pentru slava și pacea voastră, le voi sta împotrivă cu toată puterea brațului meu – grăi minunatul cavaler – și dacă cei doi crai nevolnici au uitat ce-au pățit cîndva de la mine, îi voi face eu să-și aducă aminte ! Îmi pun zălog capul că așa va fi ! Tu, Gunther, nici nu trebuie să te ostenești ! Rămii acasă ! Voi pleca numai eu la război împreună cu ceata mea de nibelungi.

Ca și cum s-ar fi bucurat de cele auzite, craiul îi mulțumi lui Siegfried, închinîndu-se fățarnic înaintea lui, după care slobozi închipuita solie a saxonilor și danezilor pentru a-l înșela cît mai bine pe eroul din Țara de Jos.

Siegfried porunci vitejilor săi nibelungi să pregătească armurile, coifurile, armele, flamurile și caii, iar el se duse la bătrînul Siegmund și îi spuse :

– Tu, tată, rămii aici, în țară, că noi – cu ajutorul celui de sus – ne vom întoarce biruitori și sănătoși la Rin.

În vreme ce Siegfried își lua rămas bun de la tatăl său, Hagen se duse la Kriemhilda cerîndu-i chipurile, îngăduința să plece și el cu Siegfried la război.

Mult se mai bucură frumoasa Kriemhilda auzind că însuși Hagen vrea să-l însoțească pe Siegfried în această bătălie ! Ba, și mai mult chiar, îl rugă plîngînd pe temutul cavaler din Tronje să aibă grijă de viața și de sănătatea soțului ei...

– Să priveghezi, iubite prietene Hagen, ca bunul meu Siegfried să nu aibă cumva niscaiva supărări de pe urma

vorbelor nesăbuite pe care le-am aruncat în obrazul Brunhildei...

Nobila doamnă îi mărturisi apoi puternicului Hagen cît de mult se căiește pentru vorbele pe care le-a spus și cît de multe vînătăi i-a făcut — pe bună dreptate — Siegfried pentru această nesocotință.

— Nu vă neliniștiți din pricina Brunhildei, grăi Hagen : în curînd vă veți împăca !... Spuneți-mi mai bine cum aș putea să-l priveghez pe Siegfried ca să nu i se întîmple nici un neajuns la război ?

— Prea multe griji nu mi-aș face, îi răspunse crăiasa, dacă viteazul acesta vestit și bun nu s-ar dăruia cu atîta curaj bătăliilor, fiind încredințat că nu i se poate aduce nici o vătămare.

— Dar cum de are el această nemaipomenită credință ? întrebă cu prefăcută mirare Hagen. Aș vrea să aflu și eu ca să știu cum să-l feresc mai bine de primejdii...

— Pentru că sîntem rubedenii, Hagen, și pentru că pun temei pe cuvîntul tău, îți voi încredința o mare taină : soțul meu, neînfricat și puternic, a ucis cîndva un balaur, în sîngele căruia s-a scăldat apoi din cap pînă-n picioare. De atunci, nici o armă din lume nu-l mai poate vătăma ! Totuși, după cum vezi, eu sînt îngrijorată cînd îl știu la război și cînd mă gîndesc cîte săgeți și sulite năboiesc asupra lui.

— Dar cum de vă este frică, atîta vreme cît nici o armă din lume nu-l poate vătăma ? o iscodi Hagen.

— Întrebi a mirare pentru că nu știi — răspunse Kriemhilda — dar acum îți voi încredința marea taină dimpreună cu viața iubitului meu soț și vei înțelege de ce mă tem totuși ; cînd Siegfried prinse a se scălda în sîngele fierbinte al balaurului, o frunză rotată de tei a căzut și i s-a lipit drept între umeri... În locul acela, unde sîngele jivinei nu a

pătruns, Siegfried poate fi rănit cu ușurință, ca orice viteaz de rînd. De aceea sînt îngrijorată, Hagen.

– Ca să-l pot apăra și mai bine pe soțul vostru, crăiasă, ar trebui să cunosc întocmai locul de care vorbiți... V-aș ruga, de aceea, să însăilați pe veșmîntul eroului un mic semn, numai de noi știut, chiar în dreptul locului cu pricina. Numai așa îl voi putea feri la timp de primejdii, slujindu-vă cum se cuvine, stăpînă.

– Cu cea mai frumoasă mătase voi coase chiar eu o cruciuliță în locul știut de pe veșmîntul soțului meu, dădu răspuns cu bună credință nefericita crăiasă.

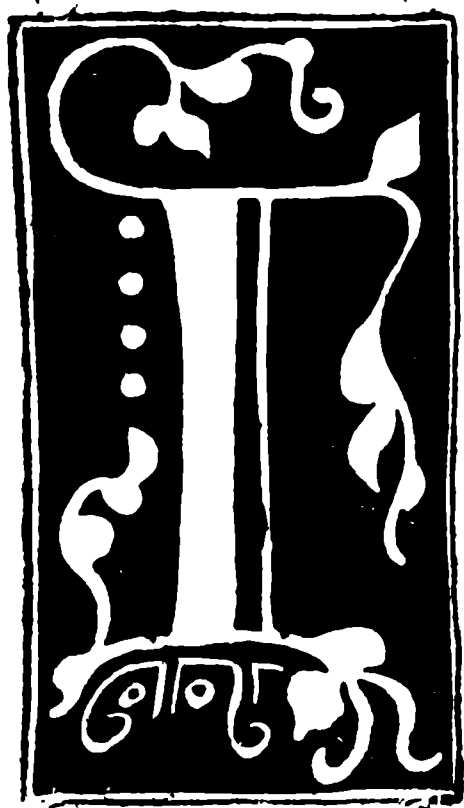
Hagen își frecă prea mulțumit palmele, plecînd de la Kriemhilda mai vesel ca niciodată. Taina lui Siegfried era dezvăluită, iar el știa ce are de făcut. Ducîndu-se degrabă la Gunther ca să-i dea de veste ce și cum a aflat, el îi spuse craiului :

– Am oblicit taina lui Siegfried chiar de la crăiasa Kriemhilda... Știu cum poate fi răpus lăudărosul ! Nici nu trebuie să ne mai prefacem că purcedem la război... Îi vom spune cavalerului că mergem la vînătoare. Prea lesne îmi va fi ca să-l ucid la umbra codrilor noștri întunecați, în timp ce vom hăitui jivinile de prin desișuri. Măria voastră numai să dea poruncă pentru pregătirile de vînătoare, că de celelalte treburi mă îngrijesc eu însumi. Făgăduiți ?

– Făgăduiesc ! răspunse craiul.

A TREISPREZECEA ÎNTÎMPLARE

Cum a fost ucis Siegfried

n zorii dimineții următoare Siegfried porni dimpreună cu cei o mie de oșteni nibelungi, dornici cu toții să-l răzbune pe Gunther pentru amenințarea primită de la craii Lüdeger și Lüdegast.

În apropierea vestitului erou, călărea înneguratul Hagen, cercetîndu-i cu ochi iscoditori veșmintele. Cînd zări semnul de mătase cusut de mîna Kriemhildei între umerii viteazului, Hagen se sfătui cu doi dintre supușii lui să aducă îndată vicleană solie cum că Lüdeger și Lüdegast ar cere pace...

Primindu-se această prefăcută veste, supușii lui Gunther îl sfătuiră pe Siegfried să se întoarcă din drum și trebuie să facem arătare că numai cu mare greutate izbutiră dînșii să-l clinească pe viteaz din dîrza lui hotărîre.

În cele din urmă, lăsîndu-se înduplecat, Siegfried porunci cale întoarsă nibelungilor săi, mîhnit peste măsură că i-a scăpat prilejul de a-și răzbuna prietenul...

Cu fățarnică bucurie, Gunther îl întîmpină pe erou, mulțumindu-i mîeros :

— Să te răsplătească dumnezeu, prietene Siegfried, pentru ajutorul pe care ai vrut să mi-l dai cu atîta curaj și credință. Dintre toți prietenii mei, cel mai mult pe tine te prețuiesc ! Iar acum pentru că tot am scăpat de război, multă plăcere mi-ar face să pornim împreună la vînătoare, prin codrii de la Odenwald, unde mistreții, urșii, zimbrii și alte lighioane mișună la tot pasul, hîrjonindu-se și rupîndu-se prin huceaguri.

Bucuros, Siegfried îi răspunse lui Gunther că pentru el nu poate fi plăcere mai aleasă decît aceea de a merge împreună cu măriia sa la vînătoare.

— Un singur gonaș, rogu-te, Gunther, să-mi dai și vreo cîtiva braci dintre cei mai bine dresați, adăugă Siegfried la urmă.

— Numai un singur gonaș ? întrebă Gunther. Eu cred că vreo patru îți vor fi de trebuință și încă dintre cei care cunosc mai bine potecile încîlcite ale pădurii, de unde, altminteri, prea ușor nu-ți va fi să te mai întorci acasă...

Siegfried se duse de îndată la Kriemhilda, vestind-o că va pleca la vînătoare. Între timp, viclenii burgunzi se sfătuiră cum să-l ucidă pe neînfricatul cavaler. Geiselher și Gernot, adulmecînd ce se pune la cale, s-au tras temători deoparte, hotărînd să nu se amestece în soiul acesta de vînătoare. Totuși, nu se știe de ce, ei nu i-au suflat nici o vorbă cavalerului despre mișelia care i se pregătea.

Numai Kriemhilda încercă să-și abată soțul de la primejdie, dar fără nici un sort de izbîndă. În timp ce Siegfried își lua rămas bun de la ea, sărutîndu-i obrazii îmbujorați, mîinile albe și cosițele mătăsoase, sărmana crăiasă îl ruga cu lacrimi în ochi pe viteaz să nu pourceadă la vînătoare pentru că și bănuielile ei și visele pe care le-a avut sînt rău prevestitoare.

— Rămii acasă, Siegfried, iubite soț al meu ! îl ruga duioasă Kriemhilda și ca să-l înduplece îi povesti cum i-au

apărut în vis doi porci sălbatici care s-au năpustit fioroși asupra lui, făcînd să se înroșească toate florile cîmpului...

— Fii fără grijă, iubita mea Kriemhilda, peste puțină vreme mă voi reîntoarce la tine viu și nevătămat. Doar plec înconjurat numai de prieteni și după cît de credincios i-am slujit eu pe ei, nu am nici un temei să mă îndoiesc de dragostea lor pentru mine...

Kriemhilda se gîdea mereu numai la taina pe care i-a dezvăluit-o vicleanului Hagen, dar despre aceasta nu cuteza să-i facă nici un fel de mărturisiri soțului ei. Nădăjduia crăiasa că va izbuti în cele din urmă să-i schimbe hotărîrea tot pe căi ocolite :

— Tu spui, iubite Siegfried, că pleci înconjurat numai de prieteni, dar dacă cine știe cum am supărat cîndva pe vreunul dintre ei și acum îți poartă ura într-ascuns ?... Rămîi, iubitul meu stăpîn, te conjur cu dragoste și cu credință, nu pleca ! Mi-i negrăit de frică să nu cazi pradă morții ! În visul meu de astă-noapte, abia acum îți spun, cu groază am văzut cum într-o vale-adîncă, doi munți asupra ta s-au prăbușit, îngropîndu-te de viu sub ei ! ... Cumplită rană-n suflet îmi faci dacă te duci !

— Nu pot rămîne, buna mea Kriemhilda ; i-am făgăduit craiului Gunther că-l voi însoți la vînătoare și trebuie să-mi țin făgăduiala așa cum cer datinele noastre cavaleriești.

Nestrămutat în hotărîrea sa, craiul Siegfried își îmbrățișă prelung crăiasa, acoperindu-i obrazii, gura și ochii înlăcrimați cu minunate săruturi, după care se despărți de ea, lăsînd-o îndurerată și deznădăjduită.

Afară pregătirile erau în toi. Se încărcau samarele cu tot felul de merinde : pîine, carne, pește, budane cu mied, burduri cu vin și încă multe alte bunătăți dintre cele mai gustoase.

Porniră apoi cu toții călări, trecînd peste apa Rinului, către codrii adînci ai Odenwaldului. Ajungînd în pădure,

își împărțiră hăitașii și făcură prinsoare care mai de care că el va răpune cele mai multe fiare. Se răzlețiră apoi cu toții care încotro. Siegfried își luă cu el numai un brac — dar cel mai bun cu puțință — și un singur hăitaș, un bătrîn vînător care știa toate ascunzișurile codrului.

În scurtă vreme, bracu începu să hăituiască sălbătăciunile către Siegfried, iar viteazul cavaler le doboră una cîte una din galopul năprasnic al calului. Primul căzu un bour puternic, după care vestitul erou se pomeni față-n față cu un leu zburlit și furios ca para focului din pricina lătrăturilor sîciitoare ale bracului. Siegfried își încordă criță arcul său cu scribeți și fulgerîndu-și agera săgeată, spintecă adînc trupul firoasei jivine. Cu un răget înspăimîntător, namila zdupăi de vreo trei ori și se prăbuși horcăind la pămînt. Își mai aflară obștescul sfîrșit, din mîna iscusitului cavaler, un zimbru și un elan, patru bivoli sălbatici, mulți cerbi înrămurați și multe ciute sprintene, dar isprava cea mai de pomină o săvîrși Siegfried atunci cînd bracu hăitui către dînsul un mistreț atîta de mare și de țepos, încît oricine l-ar fi văzut i-ar fi dîrdîit toate măduarele de spaimă. Siegfried, mai meșter decît orice vînător din lume, nu se pierdu cu firea : luă la țintă fiara, străfulgerînd-o-n greabăn, dar fulgerul săgeții n-o puse la pămînt. Întăritat la culme, înfiorătorul mistreț se năpusti grohăind asupra cutezătorului vînător, retezînd cu colții lui încîrligați rădiacurile și luînd în rît toate huceagurile din cale. Siegfried abia avu timp să tragă Balmungul de la șold și lupta începu... Colții jivinei săreau unul cîte unul, vîjiind printre crengile copacilor, sub loviturile năprasnicului paloș. Hăcuit și înjunghiat, preschimbat într-un morman de carne vie, porcul se risipi deodată, ca un mal de pămînt, la picioarele vajnicului vînător. Mistreț doborît cu paloșul nimeni nu mai văzuse pînă atunci, iar unul dintre

burgunzii care veniră să se minuneze de această nemai-pomenită luptă, îi spuse, şuguint, viteazului Siegfried :

— Mărite crai, aţi hotărît să pustiiţi pădurea şi muntele de sălbătăciuni ? Rogu-vă mai cruţaţi vreo cîteva măcar pentru prăsilă !...

Siegfried începu să rîdă binevoitor, făcînd şi el haz de isprava cu porcul.

Dinspre partea de pădure unde erau plecaţi Gunther şi Hagen, cu gonaşii lor, se auzi sunetul unui corn. Era semn că vînătoarea încetează şi că toţi vînătorii trebuie să se adune la masă. Porni într-acolo şi Siegfried împreună cu hăitaşul său şi cu cei cîteva burgunzi care se apropiaseră de el. Dar nici nu porniră bine, că dintr-un huceag se şi ridică un cogeamite urs, mormăind furios şi rînjindu-şi colţii către cei care l-au stîrnit cu larma lor din bîrlog.

Siegfried grăi atunci către soţii lui :

— E timpul, dragi prieteni, să ne veselim puţin ! Acest urs trebuie dus viu la locul nostru de tabără.

Cum vorbi, slobozi iute bratul şi dădu pinteni calului, dar ursul o şi zbughi printr-o văgăună pe unde bidiviul nu mai putea trece. Siegfried nu se dădu bătut. Sări sprinten de pe cal, se repezi ca o nălucă după fiară şi o fugări pînă cînd o găbui într-un hăţiş, fără să-i facă nici o rană. Legînd-o zdravăn cu botul între labe, Siegfried înşfăcă jivina în spate, o închingă apoi la oblîncul şei şi porniră cu toţii mai departe, puşi pe haz şi pe şuguială.

Cînd ajunseră la locul de popas şi de prînz, focurile ardeau trosnind, hălcile de carne se rumeneau sfîrîind, iar tingirile forfoteau aburind la dogoarea jarului de sub pirostrie. Siegfried descălecă, deschingă ursul de la oblînc, îi dezlegă botul şi labele şi îi dădu drumul printre iscusii vînători. Cîinii, ţinuţi în legători, cînd văzură fiara printre ei, începură să latre asurzitor, iar ursul, buimăcit, se buluci înapoi şi încolo, răsturnînd totul în calea lui. Gunther

porunci să se dea drumul tuturor cîinilor, iar vînătorii și hăițașii puseră mîna pe sulițe și arcuri, năpustindu-se val-vîrtej asupra fiarei. Ursul o luă la goană prin pădure cu toată hărmălaia după el, dar fugea atîta de zorit, că nu-l mai putea ajunge nimeni. Atunci Siegfried trase paloșul de la cingătoare, din cîteva salturi ajunse dihania și cu o singură lovitură de Balmung o descăpătină pe loc.

Întorcîndu-se din nou pe lîngă focuri, slujitorii întinseră mesele în iarba înflorită și își poftiră stăpînii la prînzul vînătoresc.

Bucatele erau gustoase și atîta de multe, că se făcu și risipă cu ele, dar din partea paharnicilor, nimeni nu se clintea să aducă vinul...

Însetat, slobozi viteazul din Țara de Jos îndreptățită întrebare :

– Hei, ce fac paharnicii noștri ! Cum de nu toarnă strop de vine la atîta belșug de bucate ! Dacă așa este vînătoarea pe la voi, eu mă las păgubaș de ea !

Din capul mesei, dădu viclean răspuns craiul Gunther :

– Viteazule Siegfried, vom drege altădată sminteala de acum... Toată vina însetării noastre numai Hagen o poartă !

– Da, dragul meu stăpîn – întări Hagen – numai eu sînt vinovat... Am crezut că vom vîna în codrii de la Spechts-harte și am trimis vinul tocmai acolo !

– Puțină mulțumire află setea mea în această mărturisire ! grăi Siegfried, adăugînd apoi : dacă nu s-au cărat într-acoace burdufurile cu vin și budanele cu mied, de ce n-am prînzit mai aproape de apă, lîngă Rin ?

– Nobili căvaleri, se ridică Hagen de iznoavă, aproape de noi în codru clipocește un izvor cu apă rece și limpede, prea bună de băut... Dau sfat să alergăm într-acolo ca să ne ostoim setea, iar pînă acolo, întrecîndu-ne din fugă, acela să dobîndească faima de cel mai sprinten vînător,

care va ajunge primul sub teiul de lîngă şipoţel... Să vedem şi noi, chiar nimeni nu poate să-l întrecă pe Siegfried !

Toţi primiră bucuroşi întrecerea. Care mai de care îşi arunca zalele, armele şi coifurile pentru a fi cît mai uşor la fugă.

– Ei bine, hai să încercăm ! îi spuse Hagen lui Siegfried.

– Să ne întrecem noi amîndoi – îi răspunse viteazul din Țara de Jos – şi dacă va fi să pierd eu întrecerea, ruşinat mă voi prosterna la picioarele tale, Hagen !

Auzind de această prinsoare, foarte se mai bucură craiul Gunther.

– Mai mult – adăugă Siegfried – eu voi alerga împovărat cu toate ale mele : cu lancea, cu scutul, cu paloşul, cu arcul şi cu tolba de săgeţi, iar tu cît mai uşor ...

Întrecerea începu. Cei doi cavaleri erau îmbrăcaţi în cămăşi albe şi aşa de iute alergau prin iarba înaltă, încît mai degrabă ai fi crezut că sînt două agere pantere, decît doi cavaleri în turnir. La izvor însă, tot Siegfried ajunse cel dintîi... Acolo, îşi lăsă tolba şi scutul lîngă apă, îşi răzema lancea şi arcul de trunchiul teiului şi îşi descinse paloşul agăţîndu-l de o creangă. Şi – cu toate că setea îl pîrjolea – nu-şi răcori buzele în apa rece şi limpede a izvorului, ci aşteptă răbdător să sosească măria sa craiul Gunther, ca să bea el mai întîi, aşa cum cerea bunacuviinţă.

Craiul, sosind, sorbi de cîteva ori din cleştarul şipotului, după care îi dădu rîndul frumosului viteaz din Țara de Jos.

În timp ce Siegfried cu buzele arse de sete, se apleca deasupra izvorului ca să-şi răcorească arşiţa, Hagen îi zări semnul dintre umeri. În aceeaşi clipă, apucînd iute lancea de lîngă trunchiul teiului, ticălosul o împlîntă cu toată puterea chiar prin crucea de mătase cusută pe veşmîntul viteazului de mîna credincioasei lui soţii... Sîngele

zbucni din rana adîncă a eroului, împrôşcînd veşmintele ucigaşului. Hagen, de frică, ascunse îndată armele lui Siegfried şi o rupse la fugă, luînd pămîntul în răspăr, ca un laş ce era !

Simţîndu-se rănit de moarte, viteazul soţ al Kriemhildei sări înfricoşător în picioare, cu lancea înţînată între umeri, dar văzînd că-i lipsesc armele, puse mîna pe scutul său cel greu şi se repezi ca o furtună după Hagen. Ajungîndu-l din urmă, aşa rănit cum era, Siegfried îl buşi pe nemernic atîta de puternic cu scutul, încît pădurea se cutremură din adîncuri, iar scutul însuşi se sfărîmă în bucăţi, împrôşcînd zăvoiul cu mii de nestemate. Hagen căzu năucit la pămînt şi dacă Siegfried ar fi avut atunci vestitul său paloş în mîini, ucigaşul ar fi pierit înaintea victimei sale ! atîta sete de dreaptă răzbunare avea viteazul !

Cu chipul palid, învăluit de umbrele morţii, nefericitul cavaler simţea cum i se topesc toate puterile. Prăbuşîndu-se între flori, sîngele îi gîlgîia peste ele, împurpurînd petalele lor albe, iar cu ultima vlagă îi mustră pe mişei :

– Vai vouă, laşilor ! V-am slujit cu bună credinţă şi voi astfel mă răsplătiţi acum ? De ce urîţi prietenul care nu v-a făcut nici un rău ? Ruşine vouă şi fiilor voştri pentru ticăloşia pe care a-ţi săvîrşit-o astăzi ! Adevăraţilor cavaleri ar trebui să le fie scîrbă de voi !

Adunîndu-se roată în jurul muribundului, mulţi dintre burgunzi începură să-l jelească pe erou... Gunther însuşi era atîta de mîhnit, încît îl podidi plînsul.

Zărîndu-i ochii înlăcrimaţi, Siegfried grăi :

– Plînsul acesta nu-mi este de trebuinţă... Păstraţi-l pentru ruşinea voastră vrednică de dispreţul întregii lumi !...

Vorbi atunci şi fiorosul Hagen :

– Eu nu pricep de ce bocîţi tocmai acum cînd tot ce ne îngrijora s-a isprăvit ! Nu ne mai stă doar nimeni împotrivă ! Braţul meu a pus capăt stăpînirii lui...

— Prea lesne-acum te lauzi — dădu glas cel rănit — dar dacă v-aş fi adulmecat la vreme ucigaşele urzeli, ştiam eu cum să-mi apăr viaţa ! Nimic nu mă doare mai cumplit decît gîndul că o părăsesc pe Kriemhilda, blînda şi buna mea crăiasă, care mi-a dăruit un fiu ! Domnul să se milositivească de amîndoi ! Dacă moartea mi-ar mai da puţin răgaz, soarta lor aş plînge-o, nu pe-a mea... Rogu-te, Gunther, pentru soaţa mea îţi cer îndurare, ai grijă de ea ! Ocroteşte-o ca un frate bun !

Rugîndu-se pentru Kriemhilda, trupul cavalerului se arcuia, zvîcnea şi tremura în chinurile morţii... Rana îi ardea pieptul ca un fier încins, iar jalea pentru cei dragi pe care-i părăsea îi zbuciuma şi mai mult inima. Cu ultima suflare, atîta izbuti să mai şoptească :

— De uciderea mea vă veţi căi cu-adevărat altădată, atunci cînd voi înşivă veţi fi ucişi !...

Florile din preajma lui se umeziră de sînge. Lupta eroului cu moartea se isprăvi ! Pe chipul minunatului cavaler se aşternu o linişte adîncă. Văzîndu-l mort, burgunzii îl aşezară pe un scut de aur şi ţinură sfat cum să-şi tăinuiască fapta. Mulţi socoteau că ar fi mai bine să se arunce vina asupra unor tîlhari necunoscuţi :

— Vom spune că răufăcătorii l-au ucis în vreme ce se răzleţise singur prin codru...

— Ba nici nu mă gîndesc, sări cumplitul Hagen. Îi duc crăiesei leşul fără s-o mai întreb ce crede şi cît va plînge ea !

A PATRUSPREZECEA ÎNTÎMPLARE

Cum a fost jelit și înmormîntat Siegfried

șteptînd neliniștiți căderea amurgului, burgunzii porniră spre Worms, trecînd peste apa Rinului o dată cu umbrele nopții. Din porunca răzbunătorului Hagen, leșul lui Siegfried fu așezat la ușa iatacului în care sălășluia Kriemhilda, socotind ucigașul că va da crăiasa peste el în zorii zilei, cînd va pleca la utrenie...

Dinspre domul cetății se auzi dangătul clopotelor. Frumoasa Kriemhilda se trezi din somn și chemă la ea cîteva jupînițe, poruncindu-le să aprindă făcliile și să-i aducă veșmintele.

Tocmai atunci se abătu într-acolo și un cămăraș care dădu peste leșul din fața ușii, dar — năclăit de sînge cum era — nu-l recunoscuse și nici nu-i trecu prin minte cine ar putea să fie.

Intrînd în iatacul crăieșei, care chiar atunci vroia să plece la utrenie împreună cu doamnele sale, cămărașul îi spuse :

— O rog pe măria voastră să mai zăbovească puțin ! În fața ușii se află un cavaler ucis...

— Vai mie ! Ce vrei să spui ? întrebă înfricoșată Kriemhilda, amintindu-și cum a ispitit-o Hagen ca să-i dezvăluie locul de taină și de moarte al soțului ei... Încredințată că Siegfried este cel ucis, crăiasa păli dintr-o dată și se năruî în neștire la podea. Se trezi apoi și începu să plîngă, să țipe și să geamă cu atîta durere, că o năpădi sîngele pe gură iar bolțile palatului se înfiorau de jalea ei !

Îndrăzni atunci o doamnă să-i spună :

— Poate că nu e soțul vostru, crăiasă ! O fi vreun străin necunoscut...

— Nu, gemu Kriemhilda, nu poate fi decît Siegfried, nobilul meu soț ! Brunhilda a plănuî și Hagen a săvîrșit !

Lăsîndu-se petrecută la fața locului, crăiasa prinse în mîinile sale albe frumosul cap al eroului și — oricît de însîngerat era acesta — ea îl recunoscî numai decît. Ceretînd apoi cu luare-aminte scutul, Kriemhilda începu să strige deznădăjduită :

— Vai, soțul meu a fost ucis mișelește ! Pe scut nu-î nici o urmă de luptă : nici tăietură de paloș, nici împunsătură de lance... Oricine ar fi ucigașul, el nu va scăpa de răzbunarea mea !

După ce-l mai jeliră o vreme acolo, în pragul ușii, Kriemhilda porunci să fie treziți de îndată oștenii lui Siegfried — cei o mie de nibelungi — precum și bătrînul Siegmund, părintele vestitului erou.

Ridicați din somn cu asemenea cernite știri, nici războinicii nibelungi, nici bătrînul crai nu dădură crezare solilor pînă cînd nu auziră bocetele Kriemhildei și ale credincioaselor doamne din preajma ei. Însăimîntat, Siegmund își încinse paloșul, pornind degrabă spre iatacul Kriemhildei împreună cu ceata oștenilor nibelungi. Aici găsiră atîta jale, că li se sfîșiau inimile sub povara durerii. Apropiîndu-se de sărmana crăiasă, Siegmund rosti tulburat :

– La ceas de blestem am purces în această țară ! Au, cine ți-a putut ucide soțul și mie fiul, cînd printre buni prieteni se cheamă că sîntem ?

– De l-aș vedea pe-acela, cumplit m-aș răzbuna ! răspunse amenințătoare Kriemhilda. Siegmund își îmbrățișă fiul neînsuflețit stîrnind și mai multă jale cu tînguirile sale. Bocetele sfîșiau văzduhul înfiorînd de durere întreaga cetate a Worms-ului. Oricît ar fi năzuit cineva să aline zbuciumul nefericitei crăiese, zadarnic și-ar fi pierdut vremea !

Oștenii, văzîndu-și stăpînul întins pe jos, îl ridicară de acolo, îl dezbrăcară de însîngeratele veșminte, îi spălară cu grijă rana și îl așezară pe nășălie. Unii dintre ei spuneau cu nestrămutată hotărîre :

– Pentru răzbunarea lui, brațele noastre oricînd sînt pregătite, iar pe ucigaș numai în palatele acestea trebuie să-l căutăm !

O dată cu vorbele, alergară să se înarmeze. Îmbrăcară iute zalele și coifurile, își încinseră paloșele ascuțite, apucară lăncile și scuturile și se întoarseră într-un suflet la Siegmund, porniți pe dreaptă răfuială.

Bătrînul crai și-ar fi răzbunat din toată inima fiul, dar nu știa împotriva cui anume să ridice mînia paloșului. Văzîndu-i înarmați, Kriemhilda se neliniști și cu toată nenorocirea care se abătu asupra ei, îi sfătui să se potolească.

– Slăvite crai Siegmund, ce-aveți de gînd să faceți ? Nu știți că Gunther are așa de mulți războinici, încît prea lesne v-ar ucide pe toți ? Mai bine de treizeci de burgunzi ar sta împotriva fiecărui nibelung... Aveți răbdare, încă nu-i vremea răzbunării ! Dar cînd va fi, eu însămi voi da ajutor ca să-l răzbunăm cît mai bine pe soțul meu ! Acum rămîneți cu mine pînă se face ziuă, nu mă lăsați singură !

Răspunseră cu toții de-a valma :

– Slăvită crăiasă, de porunca voastră ascultăm !

Cînd se luminează de-a binelea, în jurul năvăliei era adunată o mare mulțime de oameni : cavaleri și doamne, oșteni și jupînițe, lume de rînd din cetate. Lacrimile nu mai conțineau. Kriemhilda porunci să-l ducă-n catedrală pe nobilul ei soț. O dată cu nibelungii care purtau năvălia pe umeri, porni într-acolo, plîngînd, și mulțimea. Clopotele începură să bată, iar cîntările cucernicilor preoți răsunau pretutindeni. Atunci veni și Gunther însoțit de supușii lui, printre care chiar chipul înfricoșătorului Hagen putea fi zărit. Cel din urmă ar fi fost mult mai înțelept dacă stătea acasă !...

Apropiindu-se de Kriemhilda, fățarnicul crai îi spuse :

— Vai, cîtă suferință, sora mea dragă ! O pierdere atît de mare, nimeni nu mai poate s-o acopere... De-a pururea pe Siegfried va trebui să-l plîngem !

— De aceea l-ați ucis ? îi azvîrli Kriemhilda întrebarea în obraz. Dacă v-ar fi întristat cu-adevărat uciderea soțului meu, n-ați fi săvîrșit-o ! Dar ați uitat cu toții și de mine și de credința cu care v-a slujit el.

Gunther dimpreună cu burgunzii lui stăruiau cu tăgăduire, dar Kriemhilda îi puse la o grea încercare :

— Dacă vă credeți nevinovați, le spuse ea, apropiați-vă cîte unul de năvălie, acum, în fața tuturor ! Vrem să cunoască întreaga lume adevărul !

După cum se știe, încă din cele mai vechi vremuri, cînd ucigașul se apropie de cel pe care l-a ucis, rănile acestuia încep a sîngera. Minunea se petrecu și acum. Cînd Hagen se apropie de năvălie, din rana lui Siegfried începu a gîlgîi de iznoavă sîngele ca și cum în clipa aceea s-ar fi săvîrșit mișelia...

Astfel, toată lumea cunoscă adevărul, numai Gunther se încăpățîna să tărăduiască :

— Hagen este nevinovat ! strigă el. Tîlharii l-au ucis pe Siegfried !

— Acești tîlhari ne sînt prea binecunoscuți acum, dădu răspuns Kriemhilda. Gunther și Hagen se numesc dînșii !

Războinicii nibelungi se ridicară din nou, amenințători, să-și răzbune pe loc stăpînul, dar Kriemhilda îi opri și de data aceasta.

— Potoliți-vă, spuse ea și îndurați alături de mine durerea !

În vremea aceasta se apropiară de crăiasă Gernot și Geiselher, amîndoi cu ochii împăinjeniți de lacrimi. Suferința lor era adevărată, iar lacrimile pe care le vărsau ei din adîncul inimilor izvorau.

— Soră dragă — o mîngîiau dînșii — nu mai plînge, așa a fost să fie ! Noi vom rămîne mereu alături de tine, cît vom mai avea de trăit !

Dar durerea Kriemhildei n-ar fi putut s-o aline nici un om de pe acest pămînt !

Pe la vremea amiezii, meșterii—făurari isprăviră sicriul și-l aduseră în dom. Era turnat în aur și argint cu puternice legături de oțel, totul fiind meșterit pe măsura unui erou atît de vestit cum era Siegfried.

Nibelungii ridicară mortul de pe năsălie și-l așezară în raclă. Kriemhilda îl acoperi cu văluri dintre cele mai scumpe, iar cei de față, privind-o cu cîtă dragoste își grija soțul, o căinau și îi plîngeau de milă. Mai cu ose-bire, bocetele doamnei Ute se auzeau. Bătrîna și nobila crăiasă suferea din adîncul rărunchilor alături de nefericita-i copilă. Dar jalea se înteți și mai mult cînd preoții sloboziră cîntarea prohodului... Atunci Kriemhilda porunci cămărașilor să împartă de sufletul lui Siegfried și pentru veșnica lui pomenire, aur cu nemiluata, argint și veșminte, cai și acareturi.

Mulți calici se mai chivernisiră acum de pe urma acestui îmbelșugat comînd !

După împlinirea slujbelor și împărțirea pomenilor, mulțimea se risipi care încotro.

Kriemhilda își rugă prietenii :

– Nu mă lăsați singură peste noapte ! Rămîneți să-l priveghem împreună ! Trei zile și trei nopți vreau să stau neconținut lîngă el. Poate se va îndura dumnezeu să mă ia și pe mine... Ar pune capăt astfel chinurilor mele !

În fiecare zi, preoții ridicau cîte o sută de liturghii pentru odihna celui de-a pururi adormit, iar în a treia zi, la slujba utreniei, domul și cimitirul gemeau de lume, dar și de nemaipomenită jale.

După ce preoții prohodiră mortul pentru ultima oară, nibelungii ridicară sicriul pe umeri, ducîndu-l cu pas măsurat la mormînt. Bocetele nu mai cunoșteau margini, iar sărmana Kriemhilda cădea în neștire și iarăși se trezea, stropită mereu cu apă rece de izvor. Mare minune se întîmplă atunci că își mai redobîndi puterile, dar dacă n-ar fi avut atîta grijă de ea credincioasele sale doamne, această minune nu s-ar fi întîmplat !

Sicriul fu bine ferecat și tocmai se pregăteau groparii să-l sloboade în mormînt, cînd Kriemhilda se rugă de ei cu glas sfîșietor de dureros :

– Mai zăboviți ! Îngăduiți-mi, rogu-vă, să-l mai privesc o dată ! Să văd pentru cea din urmă oară minunatul lui chip !

Atîta de mult și cu atîta suferință se rugă de ei, încît îi înduplecă pe toți și trebuiră să desferece capacul sicriului din cingătorile lui de oțel.

Aplecîndu-se peste raclă, Kriemhilda prinse în mîinile sale gingașe obrazii soțului ei și îl sărută deznădăjduită. Se spune că în clipa aceea, din ochii luminoși ai crăieșei, lacrimi de sînge s-au prelins.

O despărțire atît de dureroasă, nimănui nu i-a mai fost dat să vadă !...

După înmormîntare, vreme îndelungată zăcu și tînji crăiasa, iar bătrînul Siegmund era să se prăpădească de-a binelea.

Înfiripîndu-se încet-încet, într-o bună zi nobilul crai le spuse alor săi :

– Trebuie să ne întoarcem acasă ; nu mai putem îndura șederea noastră aici, printre vrăjmași !

Dădu apoi cuvenitele porunci pentru pregătirile drumeției și se duse la Kriemhilda ca să-i vestească apropiata plecare.

– Vino cu noi, o rugă Siegmund pe crăiasă ! Țara și coroana te așteaptă, iar noi toți te vom sluji cu nesmintită credință ! La ce să mai rămii în țara ucigașilor soțului tău ?

Dar tocmai cînd erau gata de plecare, se ivi doamna Ute, buna mamă a Kriemhildei, care se rugă de ea cu lacrimi în ochi să nu-și părăsească țara, ducîndu-se pribeagă printre străini.

– Nu pot rămîne, mamă, răspunse tristă crăiasa. Îmi ajunge cît am pătimit aici !

– Rămii cu mama noastră, o rugă și Geiselher, fratele mai mic.

– Cum să rămîn, iubite Geiselher, cînd chinurile morții mă cuprind numai la gîndul că aș putea să-l văd pe Hagen ?

– Te vom feri de-această pacoste, dragă surioară ! îi răspunse Geiselher. Vom sta împreună și îți vom alina durerea pînă cînd se va însenina zăbranicul ce-ți întunecă sufletul acum !

În vreme ce mezinul o ruga atîta de frumos, în jurul lor se adunară mulți prieteni și rude. Gernot însuși sosi și îi spuse :

– Cumpănește bine, Kriemhilda, în țara soțului tău, puține rubedenii ai, iar omul, oricît de puternic ar fi, moartea tot îl răpune ! Așa s-a întîmplat și cu Siegfried...

Tu trebuie să înțelegi și să te supui soartei ! Rămii, așadar, la noi, surioară dragă !

Înduplecată, în cele din urmă, crăiasa hotărî să rămînă acasă, la rudele și la prietenii ei.

Mîhnit peste măsură, bătrînul Siegmund încercă zadarnic s-o mai abată de la această hotărîre... Nici cînd îi pomeni de copilașul pe care l-a lăsat la Xanten, în Țara de Jos, nu izbuti să-i schimbe gîndurile.

— Nu vă pot însoți, mărite Siegmund, grăi Kriemhilda. Rămîn aici, la rude și la prietenii ca să jelim împreună pe mormîntul soțului meu. Rogu-vă să aveți îndurare pentru sărmanul meu copilaș !

Cu sufletul pustiit, Siegmund o sărută pe Kriemhilda, plecînd de la Worms fără să-și mai ia rămas bun de la nimeni.

Numai Geiselher, mezinul, îl petrecu pînă la hotarul țării, priveghind să nu i se cășuneze vreun neajuns...

A CINCISPREZECEA ÎNTÂMPLARE

Cum au adus burgunzii comoara nibelungilor la Worms

flînd de la bătrînul Siegmund că nobila Kriemhilda a rămas văduvă în țara părinților ei, marcgraful Eckewart hotărî să se întoarcă la Worms, dimpreună cu oamenii săi, pentru a-și sluji neabătut stăpîna, cît îi va mai fi îngăduit să trăiască.

Crăiasa Kriemhilda își statornici locuința în palatul din vecinătatea catedralei, fiind astfel cît mai aproape de mormîntul soțului ei. Văduvită de toate bucuriile vieții, ea mergea zilnic la biserică, ascultînd cu adîncă evlavie slujbele divine, dimpreună cu alaiul doamnelor sale. Se ducea apoi la mormîntul lui Siegfried, unde plîngea nemîngîiată, rugîndu-l pe domnul dumnezeu să se milostivească de sufletul prietenului și bunului ei soț. Dar cea mai mare parte a zilei sălășluia însingurată, mistuindu-și sufletul în dureroase aduceri-aminte... Din cînd în cînd îi mai trecea pragul bătrîna Ute, cu slujitoarele sale, încercînd să-i ogoaie rănile inimii, dar toate încercările erau zadarnice. Cea mai mare durere care se poate abate asupra vreunei femei, la moartea soțului iubit, în sufletul frumoasei

Kriemhilda se cuibări și nimeni nu mai putea s-o alunge de-acolo.

Trăi astfel crăiasa — în mare suferință — peste patru ani de la moartea lui Siegfried, fără să-l învrednicească în toată vremea aceasta nici măcar cu un cuvînt pe fratele Gunther, iar pe Hagen, în același răstimp, nu l-a văzut niciodată.

Dar iată că într-o zi îi spuse ucigașul din Tronje stăpînului său Gunther :

— Cum am face noi, mărite crai, să redobîndim bunăvoința surorii voastre, fără de care nu putem aduce în această țară comoara nibelungilor.

— Să încercăm, răspunse craiul. Pentru aceasta, trebuie să-i punem la cale pe Gernot și pe Geiselher... Ei sînt primiți cu plăcere la palatul Kriemhildei !

— Eu nu cred că vom izbuti, se îndoii Hagen.

Dar craiul porunci să fie chemați tot atunci la curte Ortewein din Metz, Gere marcgraful, fratele Gernot și Geiselher mezinul. Toți veniră și li se porunciră ce au de făcut... Gernot se duse numaidecît la Kriemhilda și îi spuse :

— De prea multă vreme, doamnă, îl jeliți pe soțul vostru ! Măritul crai ar vrea să vă facă arătare cum că el nu este vinovat de moartea eroului...

— Nici nu-l învinuiesc pe el, răspunse Kriemhilda. Brațul lui Hagen mi-a ucis soțul după ce eu însămi i-am destăinuit cum poate să-l ucidă. Nefericita, cum de m-am lăsat ispitită și n-am oblicit cîtă ură îi poartă nelegiuitul ? Acum nu-mi rămîne decît să plîng neîmpăcată pînă la capătul zilelor mele, dar de iertat nu-i voi ierta niciodată pe ucigași.

Veni atunci și Geiselher, stăruind îndelung pe lîngă Kriemhilda să nu-i mai poarte minie lui Gunther și să se împace cu el.

Îi răspunse crăiasa :

– Dacă așa credeți voi de cuviință, mă voi împăca... Dar să știți că Gunther mi-a pricinuit atîta de multă durere, fără să-i dau vreun temei, încît numai glasul meu îl poate ierta, inima, însă, niciodată ! Acum, neavînd încotro, mă supun dorinței sale...

Cînd auzi craiul că sora lui binevoiește să-l primească, numaidecît se duse la ea, însoțit de cei mai buni prieteni ai săi. Doar Hagen nu se încumetă să meargă... Își cunoștea procletul prea bine păcatul și știa cîtă suferință i-a adus nevinovatei crăieșe !

Gunther și Kriemhilda se sărutară înlăcrimați și trebuie să facem arătare că niciodată nu s-a plîns la vreo împăcare mai mult decît acum !

Încredințată că toată vina numai Hagen o poartă, crăiasa îi iertă pe toți cei de față. Pe Hagen însă nu putea să-l ierte. Dacă n-ar fi fost el, nimeni altul n-ar fi cutezat să se atingă de soțul ei...

Scurtă vreme după această împăcare, Kriemhilda încuviință să se aducă la Rin marea comoară din țara nibelungilor. Plecară după ea Geiselher și Gernot, însoțiți de opt mii de slujitori cărora însăși crăiasa le porunci să ridice comoara din văgăuna muntelui.

Cînd se înfățișară burgunzii la Alberich – strașnicul străjer al comorii – și lămuriră pentru ce-au venit, piticul grăi astfel către ortacii lui :

– Trebuie să slobozim comoara ! Crăiasa Kriemhilda poruncește... Este darul ei de nuntă. Ehei, mai adăugă piticul, aici ar fi rămas comoara dacă nu se pierdea Siegfried și o dată cu el gluga cea fermecată ! Dar nici eroul n-ar fi pierit dacă nu stăpînea această comoară și această țară !

Vistiernicul se duse apoi și aduse cheia din tainița ei, petrecîndu-i pe burgunzi în inima muntelui, acolo unde zăcea ascunsă comoara.

Atîta aur și atîtea nestemate erau, că abia izbutiră oamenii Kriemhildei să le ducă la țarm în douăsprezece care cu loitre, fiecare din ele făcînd ctîe trei drumuri pe zi, vreme de patru zile și patru nopți. Numai cu o parte din aurul acestei comori ai fi putut să cumperi întreaga lume și încă ți-ar mai fi rămas atîta de mult ca și cînd n-ai fi cheltuit decît un biet gologan !...

Într-adevăr, Hagen a știut ce face, rîvnind aceste neînchipuite bogății !

Lucrul cel mai de preț, însă, din toată comoara era o vergelușă de aur cu vraja căreia puteai să stăpînești întreg pămîntul și pe fiecare om în parte... De aceea Gernot și Geiselher se și puteau socoti stăpînii țării, ai cetăților și ai tuturor vitejilor care le apărau ! Dreptu-i că pretutindeni pe unde treceau ei cu comoara, toți li se supuneau, fie de teamă, fie că erau îngenunchiați cu puterea...

Trăgînd la Rin, în țara craiului Gunther, slujitorii descărcară comoara din corăbii și o duseră în palatul Kriemhildei, ticsind cu ea toate cămărilor și culele cîte se aflau în acel palat. Se spune că nimeni nu mai văzuse pînă atunci atîta bogăție adunată într-un singur loc ! Cu toate acestea, dacă pentru a răscumpăra viața lui Siegfried, i s-ar fi cerut Kriemhildei comoara și dacă această comoară ar fi fost de o mie de ori mai mare decît era, cu cîtă bucurie s-ar fi lepădat crăiasa de ea, numai ca să-și redobîndească soțul !

Dar minunea aceasta nimeni nu era în stare s-o săvîrșească și de aceea nici crăiasa nu punea prea mare preț pe bogățiile sale. Împărțea toată ziulica, fără nici o măsură, numai aur și săracilor și bogaților, aducînd de la o vreme chiar și viteji cutezători de peste hotarele țării, pe care-i miluia cu aceeași mare dărnicie...

Lucrul acesta nu-i mirosi a bine lui Hagen ; el se duse la Gunther și îi spuse :

– Dacă o lăsăm în apele ei, crăiasa își va aduna așa de mulți lefegii la Worms, că nu știu, zău, pe unde vom mai scoate cămașa cu ei !

– Comoara este a Kriemhildei – răspunse Gunther – și n-am de gînd să-i fac întrebare cum și cui o împarte ! Dar Hagen stăruie mai departe :

– Un om înțelept n-ar încredința asemenea comori nici unei femei din lume... Darurile pe care le face crăiasa Kriemhilda s-ar putea să ne coste cam scump și pe noi și pe vitejii noștri burgunzi !

– I-am jurat – se împotrivi Gunther – că nu-i voi mai cășuna nici o sminteală și trebuie să-mi cinstesc jurămîntul, doar este sora mea !

– Lăsați atunci asupra mea tot păcatul, mormăi Hagen; eu nu i-am făcut nici un jurămînt crăiesei...

Și astfel Hagen mai unelti o nelegiuire, iar craiul, încuviințînd-o, își călcă în picioare jurămîntul pe care i-l făcuse prea mîhnitei sale surori.

Auzind Gernot și Geiselher ce blestemăție pune iar la cale Hagen, se încruntară mînioși amîndoi.

– Dacă nu mi-ar fi rudă, l-aș ucide ! spuse Geiselher. Prea multe dureri îi pricinuieste surorii noastre. Trebuie să-i stăm împotrivă !

– Mai bine aruncăm toată comoara în Rin, decît să ne vărsăm sîngele pentru ea ! dădu glas și Gernot.

Veni atunci plîngînd, la Geiselher, Kriemhilda :

– Iubite frate al meu, rogu-te, ocrotește-mi viața și avuția că sînt în mare primejdie !

– Fii fără teamă, Kriemhilda, vom avea noi grijă de toate, cînd ne vom reîntoarce la Worms... Acum s-a hotărît să purcedem în călătorie, departe peste hotare !

Astfel Gunther, dimpreună cu frații și cu prietenii săi, părăsiră țara, precum hotărîră. Numai Hagen rămase pe loc, găsind că prilejul este cît se poate de prielnic pentru a prăda comoara Kriemhildei.

Și dreptu-i, că pînă să se întoarcă încoronatele vlăstare de la drum, nelegiuitul puse mîna pe toată comoara crăiesei, ascunzînd-o în albia Rinului, sub involburarea apelor ca să n-o mai poată oblici nimeni în afară de dînsul...

Cînd craii reveniră la Worms, Kriemhilda le ieși întru întîmpinare, mărturisindu-le cu lacrimi în ochi cîtă durere a mai adăugat Hagen la marea ei suferință și cîtă vătămare a pricinuit avuțiilor sale !

Craii se gurguțară amenințători, ca și cum l-ar fi merit mortii pe ticălos, după care strigară cu toții într-un singur glas :

— Rău a făcut Hagen !

Dar vicleanul și prădalnicul curtean își potoli încet, încet, stăpînii, cu meșteșugite vorbe, dobîndindu-le iar bunăvoința !

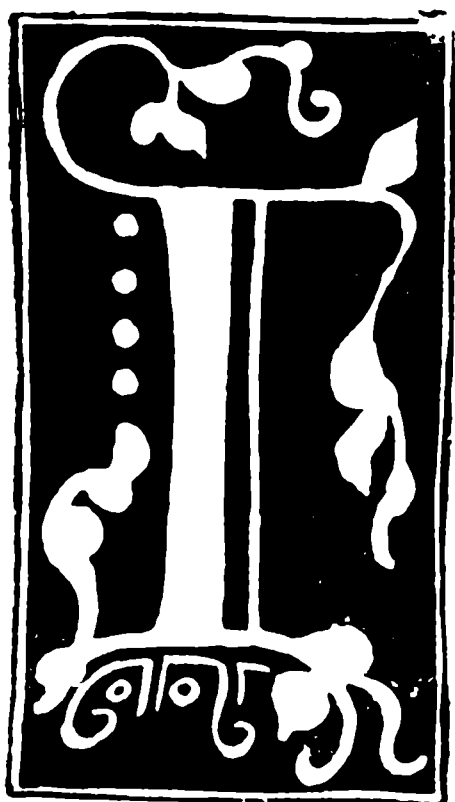
Scîrbită, crăiasa Kriemhilda hotărî să părăsească această blestemată cetate și să se surghiunească, alături de mama ei, la mănăstirea Lorsch, în sfîntul locaș ctitorit de doamna Ute pentru pacea bătrînețelor sale și a somnului cel de veci.

Dar mai întîi, porunci Kriemhilda să se dezgroape osemintele lui Siegfried din țințirimul catedralei de la Worms pentru a le duce cu ea la mănăstire, acolo unde — înmormîntîndu-le după toate cuvenitele rînduieli — și astăzi mai pot fi găsite... Ea însă nu mai apucă să se mute la mănăstire, fiindcă știrile care sosiră tocmai atunci la Worms o împiedicară...

Toate acestea se întîmplau în al treisprezecelea an de la moartea vestitului erou.

A ȘASESPREZECEA ÎNTÂMLARE

**În care se face arătare cum a pețit-o
Attila, vestitul rigă al hunilor,
pe frumoasa crăiasă Kriemhilda**

n vremea aceea se săvârși din viață crăiasa Helke, soața lui Attila, preaputernicul rigă al hunilor... Sfătuit de prietenii și sfetnicii săi, vestitul crai se hotărî s-o pețască pe crăiasa Kriemhilda, frumoasa văduvă a răposatului Siegfried.

— Cine dintre voi — își întrebă Attila supușii — o cunoaște pe această nobilă doamnă și țara în care sălășluiește ea, acolo, departe, la apa Rinului ?

— Eu, răspunse bunul Rüdiger din Bechlaren, marcgraful măriei sale. Craii de la Rin îmi sînt binecunoscuți încă de pe vremea cînd eram copil. Gunther este numele măritului stăpîn al țării, iar frații săi — Gernot și Geiselher se numesc. Faima lor nu poate fi întrecută de nimeni, ea fiind la fel de mare ca și cinstea străbunilor din care au purces...

– Mai spune-mi, prietene Rüdiger – întrebă iar craiul – este îndeajuns de frumoasă această nobilă doamnă pentru a purta cum se cuvine coroana țării noastre ? Nu va fi ea cu mult mai prejos decît neasemuita mea Helke ?

– Mărite crai, răspunse Rüdiger, ea a fost soața lui Siegfried, cel mai bun și mai vestit bărbat din lume, pe care însăși măria voastră l-a primit cîndva în ospetie, aici, la noi...

– Dacă a fost soața acestui măreț cavaler, nici nu mai încape vorbă că va purta cu cinste coroana de crăiasă a hunilor. Spune-mi, așadar, Rüdiger, cînd socoți că vei putea purcede cu solie în țara burgunzilor ca s-o pețești pe aleasa inimii mele ?

– Peste douăzeci și patru de zile, slăvite crai ! Pentru aceasta ne sînt de mare trebuință arme și veșminte strălucitoare ca să ne înfățișăm cu cinste la curtea crailor burgunzi. Cît despre vitejii pe care îi voi lua cu mine, socot că vreo cinci sute mi-ar ajunge... Dar mai înainte de toate aș pofti să dau veste soatei mele Gotelinda precum că voi purcede cu această solie în țara Kriemhildei.

Încheindu-și vorbele, marcgraful trimise de îndată la Bechlaren cuvenitele știri, iar nobila Gotelinda, primindu-le, se întristă și se întrebă în sinea ei : „Oare cum va fi această nouă stăpînă ? Fi-va ea tot atît de bună ca și răposata Helke ?”.

După șapte zile, sosi în Bechlaren și Rüdiger, vrednicul marcgraf al craiului Attila, dimpreună cu cei cinci sute de huni. Toți purtau arme și veșminte strălucitoare lucrate de cei mai mari meșteri din cetatea Vienei.

Frumoasa Gotelinda se bucură nespus de mult cînd își văzu soțul acasă, iar fiica lor îl întîmpină rîzînd, aruncîndu-se zglobie în brațele sale.

– Fiți bineveniți, iubitul meu tată și voi oșteni viteji ! strigă gingașa copilă.

După ce ospătară și primiră găzduire cu toții, Gotelinda ascultă chiar din gura soțului ei cum și unde va trebui să ducă solie acesta.

— Cît de curînd, Kriemhilda va fi crăiasa hunilor, grăi Rüdiger. Stăpînul meu mă trimite la Rin s-o pețesc...

— Poate ne va ferici dumnezeu cu o stăpînă blindă și iubitoare, așa cum a fost Helke, spuse îngrijorată Gotelinda. Am vrea s-o privim cu plăcere cum poartă coroana crăiască a hunilor...

— Iubita mea soată, mai adăugă Rüdiger, rogu-te să ai grijă de vitejii care mă vor însoți la Rin ! Dăruiește-le veșminte și aur din belșug, că altfel arată curajul și credința omului atunci cînd se vede blagoslovit cu de toate...

— Să nu ai nici o grijă, iubite Rüdiger ! Fiecăruia dintre vitejii tăi i se vor face daruri dintre cele mai scumpe !

— Iată un răspuns înțelept care mă bucură cu-adevărat ! Îți mulțumesc draga mea ! încheie vorba marcgraful.

Hei, și cum se mai ținu de cuvînt nobila Gotelinda ! Clituri peste clituri de stofe și mătăsuri, veșminte și încălțări scoase ea atunci de prin cămărilor sale, îmbrăcîndu-i pe viteji din cap pînă la pîteni.

După alte șapte zile, cînd toate pregătirile conteniră, solii porniră din Bechlaren atîta de bogat înveșmîntați și, mai cu seamă, atîta de puternic înarmați, încît nu-i a mirare că tîlharii, care prădau îndeobște la drumul mare, nici nu cutezau măcar să-și arate scăfîrliile pe unde treceau ei.

Străbătînd ținuturile Bavariei, pîlcul vitejilor huni, în frunte cu strălucitorul Rüdiger, ajunse la Rin după douăsprezece zile de galop stăruitor.

Vestea sosirii lor se lăți îndată pînă la urechile craiului Gunther, dar măria sa, necunoscîndu-i îl întrebă pe Hagen:

— Cine ar putea să fie strălucitorii oaspeți ?

După ce îi privi cu luare aminte pe soli, Hagen răspunse :

— Dacă nu mă înșeală văzul, cel din fruntea lor nu poate fi altul decît Rüdiger, marcgraful lui Attila, vestitul rigă al hunilor...

— Cum aş putea crede una ca asta ? întrebă nedumerit Gunther, dar pînă să-şi rostească toate vorbele, Hagen cel iute îl şi întîmpină pe Rüdiger, strigînd cu vocea lui tunătoare :

— Bine-ai venit la noi, viteazule din Bechlaren !

Tot atunci, cei cinci sute de huni săriră sprinteni de pe cai, iar cei mai apropiaţi prieteni ai craiului Gunther se grăbiră să le iasă şi ei întru întîmpinare dîndu-le, care mai de care, bineţe. Însuşi Ortewein din Metz îi mărturisi lui Rüdiger fără înconjur :

— Nobile cavaler, de multă vreme nu ne-a mai fost hărăzit să primim oaspeţi atît de dragi !

Mulţumind pentru alesele cuvinte, Rüdiger fu petrecut în sala mare a tronului, unde îl găsi pe Gunther înconjurat de sfetnicii lui credincioşi. Craiul se ridică din măreţu-i jilţ, îi ură bun venit şi luîndu-l de mîna, îl pofti să se așeze chiar în jilţul în care stătuse el însuşi pînă atunci. Cu o cinste ca aceasta, nici un sol nu mai fusese învrednicit vreodată la Worms...

Poruncind paharnicilor să aducă numaidecît mied şi vinuri dintre cele mai bune de prin părţile Rinului, Gunther se grăbi apoi să-l întrebe pe Rüdiger :

— Spune-mi, rogu-te, nobile cavaler, ce veşti ne-aduci din ţara hunilor, de la măritul rigă Attila şi de la nobila sa doamnă, crăiasa Helke ?

— Înainte de toate, măritul nostru rigă — răspunse cinstitul sol — vă dă ştire că este gata oricînd a vă sluji credincios dimpreună cu toţi prietenii lui. Cît despre doamna Helke, veştile sînt amarnic de înlăcrimate... Măria

sa crăiasa și-a dat obștescul sfârșit, iar norodul o bocește nemîngîiat de la un capăt la altul al țării... Din aceeași pricină, nici mîhnirea craiului nostru nu mai cunoaște margini.

– Domnul să-l aibă în sfînta lui pază, spuse Gunther, că ne este cu dreptă și bună priință ! Solia lui de prieteșug îmbucură peste măsură inimile noastre, dar am vrea ca și măria sa, așijderea, să știe că și noi la rîndul nostru sîntem cu toții gata să-l slujim oricînd...

– Îngăduiți-mi, slăvite crai, să dau glas mai departe soliei mele, grăi Rüdiger. Măritul rigă Attila, aflînd, în marea lui mîhnire, că nobila doamnă Kriemhilda a rămas văduvă, s-a gîndit să-și lumineze zilele cerînd mîna acestei prea frumoase crăiese pentru a încorona fruntea sa albă în fața tuturor supușilor huni...

La auzul acestei știri, craiul Gunther răspunse bucuros:

– Dacă nobila Kriemhilda nu va avea nimic împotrivă, cum aș putea să mă împotrivesc eu dorinței marelui rigă Attila ? Dar mai întîi dați-ne răgaz să-i facem întrebare surorii noastre... De astăzi în trei zile, veți dobîndi cuvenitul răspuns.

Cu aceste vorbe, gazdele și solii se ridicară din jețuri. Oaspeții primiră adăposturi dintre cele mai bune, iar de nobilul Rüdiger se îngriji cu mare sîrguință Hagen însuși, care, cîndva, a fost, la rîndul său, oaspetele cavalerului din Bechlaren.

Vreme de trei zile, Gunther ținu sfat cu prietenii și rubedeniile sale, cumpănind laolaltă dacă este bine sau nu ca doamna Kriemhilda să-l ia de soț pe craiul Attila. Dintre toți, numai Hagen se împotrivea cu îndărătnicie, spunîndu-i răspicat craiului Gunther :

– Mărite crai, dacă sînteți cu-adevărat înțelept, să nu îngăduiți nici în ruptul capului această unire ! Cu atît

mai puțin să vă dați încuviințarea, cu cît veți vedea că doamna Kriemhilda o dorește mai mult !...

— Dar cum îți închipui, Hagen, că tocmai eu voi fi potrivnicul fericirii sale ! Cerîndu-i mîna, Attila ne face o mare cinste și nouă și ei !

— Vorbe necugetate ! răspunse cutezător Hagen. Măria voastră nu-l cunoaște pe Attila și nici nu știe cîtă putere are, dar eu, care îl cunosc, numai atîta vă spun : dacă veți îngădui această cununie, cel ce se va căi mai întîi și mai amarnic chiar măria voastră va fi !...

— Și pentru ce, mă rog ? întrebă Gunther. Doar n-am de gînd să mă așez în calea puterii sale și nici măcar în preajma lui, chiar dacă va fi soțul surorii mele...

— Da, răspunse Hagen, dar deîndată ce domnița Kriemhilda va dobîndi inima acestui puternic rigă, primul ei gînd va fi să se răzbune și pentru aceasta se vor găsi destui viteji cutezători care să-i sară într-ajutor...

Între timp sosiră la sfat Gernot și Geiselher, care se arătară întrutotul de partea fratelui lor Gunther, iar frumosul mezin al doamnei Ute, auzindu-l pe Hagen cît de țeapăn i se împotrivește măritului crai, se ridică mînios și îi spuse :

— Ascultă, Hagen, noi nu ne luăm în derîdere jurămintele și să mai știi, pe deasupra, că cinstea care i se face acum surorii noastre din plin ne bucură pe toți !

Hagen își înăbuși furia, adîncindu-se într-o apăsătoare tăcere... Toți ceilalți încheiară sfatul cu încredințarea că este bine ca frumoasa Kriemhilda să-i dăruiască mîna puternicului crai al hunilor... De aici încolo, totul atîrna, așadar, numai de voința nefericitei crăiese. Marcgraful Gere hotărî să i se înfățișeze în aceeași zi pentru a o ispiti cu întrebările. Crăiasa îi făcu o bună primire viteazului, dar cînd auzi despre ce este vorba, îl apostrofă mîhnită :

— Cum de vă îngăduie cerul să şuguiţi într-acest fel tocmai cu mine, sărmana ! Orice bărbat, care se însoară, pofteste de la soaţa lui mai cu seamă dragoste, iar eu, marcgrafule Gere, nu mai pot iubi pe nimeni...

Văzînd că nu se lasă înduplecată, Gere îi chemă într-ajutor pe Gernot şi pe Geiselher, dar toate rugăminţile şi ispitirile acestora se loveau neputincioase de voinţa nestrămutată a Kriemhildei.

— Îngăduiţi-i solului să vină măcar să vă cunoască ! o rugară în cele din urmă vitejii cavaleri.

— La aceasta nu mă împotrivesc, răspunse crăiasa. Pe bunul Rüdiger îl primesc oricînd cu plăcere, dar alt sol dacă ar fi fost în locul lui, i-aş fi rămas necunoscută mult şi bine ! Spuneţi-i, aşadar, că îl aştept aici, în palatul meu, mîine dimineaţă. Rüdiger va primi astfel răspunsul chiar de la mine...

Dar solul nici nu-şi dorea altceva, decît s-o vadă el însuşi pe crăiasă, încredinţat fiind că va izbuti s-o înduplece...

A doua zi, dis-de-dimineaţă, cînd clopotele vesteau utrenia, Rüdiger se înfăţişă la palatul Kriemhildei însoţit numai de doisprezece huni şi de marcgrafii Gere şi Eckewart. Crăiasa îi primi cu aleasă bunăvoinţă, dar cernită şi tristă, aşa cum era îndeobşte de la moartea lui Siegfried încoace... Atît ea, cît şi frumoasele sale slujitoare erau palide, cunoscîndu-se că au plîns atîta de mult peste noapte, încît li se jilăviră veşmintele de lacrimi.

Aşezîndu-se cu toţii în jilţuri, marcgraful din Bechlaren începu a grăi, alegîndu-şi cu mare grijă vorbele :

— Prea nobilă crăiasă, îngăduiţi-ne, rogu-vă, mie şi soţilor mei, să dăm glas soliei pentru care am călătorit pînă aici, la Worms.

— Sînt gata să vă ascult, nobile cavaler, răspunse crăiasa cuviincioasă, dar şi hotărîtă să se împotrivească fără

nici o șovăire pețitorului, așa cum prea bine băgară de seamă toți cei de față...

– Măritul nostru rigă, atotputernicul Attila – grăi din nou Rüdiger – își mărturisește prin noi dragostea și credința pe care ar pofti să vi le poarte... Din pricina aceasta ne-a poruncit să călătorim pînă în țara voastră de la Rin. Așijderea, vă mai dă știre măria sa că o dată cu dragostea lui, veți dobîndi și coroana țării pe care a purtat-o mai înainte slăvita Helke, răposata crăiasă a hunilor...

– Marcgrafule Rüdiger, dădu răspuns Kriemhilda, dacă ai putea oblici cîtă durere zace-n inima mea, ai ocoli îndemnul de-a mă însoți cu Attila, după ce l-am pierdut pe primul meu soț, care a fost cel mai bun din cîți bărbați au dobîndit vreodată femeile pe lumea aceasta !

– Dar cine ar putea să aducă mai multă alinare suferinței decît dulcile mîngîieri ale dragostei și ale prietășugului ? Cel care îndură năpăstuirile soartei avînd alături de el o inimă iubitoare prea bine știe lucrul acesta. Și vă mai dau știre, slăvită crăiasă, că binevoind a vă cununa cu nobilul meu stăpîn, douăsprezece coroane strălucitoare veți dobîndi dintr-o dată, la care se vor mai adăuga peste treizeci de țări, toate supuse de prea puternicul braț al mării sale. Într-un cuvînt, toată slava și puterea pe care le-a avut răposata Helke, ale mării voastre vor fi, iar toți cutezătorii viteji și toate frumoasele jupînițe, care au slujit-o pe ea, de porunca voastră vor asculta !

– Nu ! se împotrivi Kriemhilda. Niciînd nu voi putea fi soața altui viteaz !... Moartea lui Siegfried mi-a rănit inima atît de cumplit, că nici pînă la sfîrșitul zilelor mele nu voi izbuti să mi-o lecuiesc ! De aceea, vă întreb cinstit : ce-ar mai putea aștepta un bărbat de la mine ?

Dar hunii nu se lăsau copleșiți de mîhnirea crăiesei. Ei începură s-o roage și mai stăruitor :

— Mult prea frumoasă crăiasă, numai la curtea lui Attila, se vor însenina zilele voastre ! Acolo vă vor sluji cei mai destoinici supuși ai bogatului nostru rigă, iar cele mai frumoase fecioare ale răposatei Helke, alături de propriile voastre jupînițe, nu vor avea altă grijă decît aceea de a vă lumina vouă sufletul ! Rugămu-ne, doamnă, ascultați-ne sfatul și vă veți încredința că spunem adevărul !

La toate acestea, Kriemhilda răspunse cu o nobilă bunăcuviință :

— Lăsați-mă să cumpănesc pînă mîine dimineață !

Neavînd încotro, oaspeții plecară. Crăiasa trimise îndată după Geiselher și după mama sa, doamna Ute. Cei chemați sosiră numaidecît, iar ea le mărturisi tot ce avea pe suflet...

— Noi știm, dragă soră, îi spuse Geiselher, că ești mîhnită și tulburată acum... Dar sîntem încredințați că toată suferința ta numai craiul Attila va izbuti ș-o curme. Sfat mai bun decît să te cununi cu el, noi nu-ți putem da. De la Ron pînă la Rin și de la Elba pînă la mare, un crai mai puternic decît Attila nici că se află... De aceea, trebuie să fii bucuroasă cu asupra de măsură că dintre toate crăiesele lumii, acest măreț rigă numai pe tine te-a ales de soată !

— Iubite frate al meu, cum de mă îndemni la măritiș, cînd pentru mine mult mai potrivite sînt lacrimile și bocetele ? Aș putea oare să mă înfățișez astfel la curtea lui Attila ? Pe lîngă toate acestea, nici frumoasă nu mai sînt, iar dacă am fost vreodată, e tare mult de-atunci !...

— Copila mea dragă, o povățui doamna Ute, sfaturile și îndemnurile fraților tăi sînt bune. Urmează-le, că prea de multă vreme te vedem cernită !

Kriemhilda se frămînta într-una și cel mai mult o răscolea gîndul că ea, o creștină, este îndemnată să-și

dăruiască sufletul și trupul unui păgîn. De aceea, rămînînd singură, o podidi plînsul, spunînd mereu în sinea ei :

– Nu ! Nici pentru toate împărățiile din lume nu voi face una ca asta !

Și astfel, întreaga noapte, frumoșii ochi ai Kriemhildei nu se mai zvîntară de lacrimi...

A doua zi, cînd Rüdiger veni după răspuns, o găsi pe crăiasă și mai tristă decît fusese cu o zi înainte. Deznădăjduit, nobilul sol începu de iznoavă s-o implore și să-i facă arătare cîte bogății și bucurii o așteaptă la curtea lui Attila, dar totul era zadarnic. Kriemhilda, cu lacrimi în ochi, dădea statornic același răspuns :

– Eu nu mai pot iubi ! Mie nu-mi mai trebuie cununie !

Văzînd că nu izbutește s-o înduplece, marcgraful îi spuse crăiesei în mare taină :

– Nu mai plîngeți, nobilă doamnă ! Eu socot că, o dată cu această cununie, a sosit în sfîrșit, și vremea despăgubirilor pentru toate cîte le-ați pățimit !...

La auzul acestor vorbe, chipul nefericitei Kriemhilda parcă începu a se însenina...

Luînd aminte, Rüdiger adăugă iscusit :

– Dacă ar fi să vă bizuiți numai pe mine și pe ortacii mei și tot ar plăti-o scump cei ce-ar cuteza să vă aducă vreo vătămare...

Kriemhilda, ascultîndu-l, se luminează de-a binelea !

– Jură-mi, viteazule Rüdiger, că oricine ar fi răufăcătorii mei, tu vei fi primul care se va ridica să mă răzbune !

– Jur ! dădu răspuns marcgraful.

Gîndi atunci crăiasa : „Dacă voi dobîndi tot prieteni ca acesta, cumplit aș mai putea răzbuna moartea iubitului meu soț !”. Gîndurile sale alunecară apoi către numeroșii oșteni ai craiului Attila, dar și către marile lui comori, care ar putea să se miște într-o bună zi numai după vrerea și porunca sa...

În vreme ce crăiasa cumpănea în minte toate acestea, Rüdiger aştepta nerăbdător ultimul ei cuvînt.

— Dacă stăpînul vostru nu ar fi păgîn, spuse Kriemhilda, nici o clipă nu aş mai şovăi, nobile cavalier !

— Vă dau ştire, slăvită doamnă, că stăpînul nostru nu este într-un tot păgîn ! Cîndva el a primit creştinescul botez, dar trăind mai mult printre păgîni s-a reîntors la credinţa cea veche... Trebuie să fac arătare însă că printre slujitorii lui apropiaţi se află şi numeroşi creştini, care întotdeauna v-ar putea fi cu bună priinţă... Şi-apoi, cine ştie, cîştigînd inima craiului, poate că veţi izbuti să-l aduceţi din nou şi pentru totdeauna la credinţa voastră...

După ce se mai chiti o vreme, Kriemhilda îi spuse lui Rüdiger :

— Am hotărît ! Voi merge în ţara hunilor, dar trebuie să văd mai întîi cine dintre prietenii mei mă va însoţi pînă acolo.

Zicînd acestea, frumoasa crăiasă îi întinse mîna iscusitului sol, în semn că încuviinţează să se cunună cu craiul Attila...

Vestea făcu îndată ocolul cetăţii. Toată lumea se bucura că zăbranicul mîhnirii se va ridica, în sfîrşit, de pe chipul Kriemhildei. Numai Hagen mocnea cătrănit, fiind stăpînit de înfricoşătoare presimţiri... De aceea, cînd Kriemhilda îi ceru îndărăt comoara nibelungilor, întunecatului cavalier trimise vorbă să-şi ia gîndul de la aceasta... „De ce să i-o dau îndărăt — îşi spunea el — ca s-o folosească împotriva noastră ?”.

Văzînd că nu poate s-o scoată la capăt cu ticălosul, crăiasa ceru ajutorul fraţilor săi. Gunther porunci atunci să se împartă solilor treizeci de mii de mărci din visteria crăiască, iar fecioarele Kriemhildei ticsiră pentru călătorie vreo douăsprezece lăzi cu aur din cel care mai rămăsese prin cămările crăieşei...

Cînd toate pregătirile de drum erau pe sfîrșite, Kriemhilda făcu întrebare :

— Au, cine dintre prietenii mei ar avea bunătatea să mă însoțească în țara craiului Attila ?

— Eu ! răspunse Eckewart. Pentru mine, slăvită crăiasă, și pentru cei cinci sute de viteji ai mei, nu există dorință mai mare decît aceea de a vă sluji cu credință pînă la capătul zilelor noastre.

Caii erau pregătiți. Luîndu-și rămas bun unii de la alții, prietenii și rubedeniile începură a plînge, ca la orice dureroasă despărțire, dar jalea cea mai mare pe bătrîna Ute o cuprinse. Pesemne știa sărmana mamă că nu-și va mai vedea niciodată copila...

Călătorii se așternură apoi la drum.

Alaiul Kriemhildei era alcătuit dintr-o sută și patru fecioare, iar pînă la hotarele țării o petrecură cu mare cinste Geiselher și Gernot în fruntea unui pîlc de o mie de viteji. O mai petrecură, așijderea, agerul Gere, Ortewein din Metz și Rumold stolnicul. Craiul Gunther o însoți numai pînă la porțile cetății.

Ajungînd la Dunăre, marcgraful Rüdiger slobozi îndată solie către mărișă sa craiul Attila, vestindu-i astfel apropiata sosire a domniței burgunde. Tot acolo, Geiselher și Gernot se despărțiră plîngînd de sora lor, întorcîndu-se abătuți acasă, la Rin.

A ȘAPTESPREZECEA ÎNTÂMPLARE

Cum a fost primită Kriemhilda la huni și cum a nuntit ea cu Attila

espărțindu-se de Geiselher și de Gernot, alaiul crăiesei porni iarăși la drum, ajungând în țara Bavariei. La Passau, Kriemhilda se întâlnește cu unchiul său, episcopul Pilgerin, fratele doamnei Ute, care se bucură nespuse de mult văzându-și frumoasa nepoată. De aici se îndreaptă apoi cu toții spre Bechlaren, trecând prin Everdingen și Ense, pe unde o ceată de tâlhari bavarezi încercă

să-i prade la drumul mare. Viteazul Rüdiger, însă, dimpreună cu cei o mie de oșteni ai săi, îi puse numaidecât pe fugă, dând proșca prin liota lor.

În apropiere de Bechlaren, nobila Gotelinda ieși într-o întâmpinare a mărețului alai, însoțită fiind de gingașa sa fiică și de pîlcul vitejilor aflați în slujba ei. Întîmpinîndu-se bucuroși, Rüdiger și Gotelinda se îmbrățișară prelung, iar drăgălașa lor copilă sări sprintară de gîtul tătîne-su. După aceea, marcgraful le înfățișă pe amîndouă cuviincios crăiesei. Frumoasele doamne își dădură binețe, îmbrățișîndu-se.

du-se și sărutîndu-se gîngăș, iar zgîtia cea zglobie a marcgrafului primi atunci în dar de la crăiasa Kriemhilda vreo douăsprezece brățări de aur și veșminte atît de frumoase, cum nu se mai văzură niciodată altele la fel în toată împărăția lui Attila.

După împlinirea acestor îndătinute rînduieli, oaspeții fură petrecuți în mărețul castel al marcgrafului, unde ospătară cu multă voie bună și primiră cea mai aleasă găzduire.

A doua zi, alaiul se așternu de iznoavă la drum, străbătînd unul după altul minunatele ținuturi dunărene ale țării austriece.

În aceeași vreme, craiul Attila, primi solia lui Rüdiger și aflînd de apropiata sosire a preafrumoasei Kriemhilda, porni pe dată întru întîmpinarea mult-așteptaților oaspeți. Măria sa era însoțit de un nemaipomenit alai, în care se amestecau de-a valma toate limbile și toate credințele pămîntului. Puteau fi văzuți la un loc, în bună înțelegere, creștini și păgîni, greci și ruși, valahi și leși, kieveni și puzderie de pecenegi, care știau a doborî pasărea din zbor strunind arcul pe toată lungimea săgeții. Mai era însoțit Attila de douăzeci și patru de principii strălucitori dintre care nu-i vom aminti aici decît pe Ramung din Țara Valahiei, pe Gibeke și Hornbog din țara hunilor, pe Hawart din țara danezilor, pe Iring și Irnfried din Thuringia, fiecare avînd sub porunca sa cîte o mie două sute de oșteni cutezători. Dar cei mai puternici și mai semeți dintre ei erau Dietrich, stăpînul amelungilor și Blödel, temutul frate al craiului Attila, amîndoi călărind în fruntea a cîte trei mii de viteji...

Cele două alaiuri se întîlniră la Tulna, frumosul oraș dunărean din țara austriecilor. Cînd văzu Kriemhilda atîta măreție, începu a prinde curaj, iar marcgraful Rüdiger o povățui să-i facă o aleasă întîmpinare stăpînului său.

Descălecînd de pe cai, crăiasa Kriemhilda și craiul Attila se îndreptară uimiți unul către celălalt. Sfătuită de Rüdiger, crăiasa îl sărută îmbujorată pe Attila, descoperindu-și cosițele unduioase care se revărsară în văpăi de aur peste umerii săi... Văzînd-o, mulți dintre cei de față își spuneau, minunîndu-se, că oricît de frumoasă ar fi fost doamna Helke, n-ar fi putut s-o întreacă în frumusețe pe această nobilă burgundă !

Tot la îndemnul marcgrafului, crăiasa îi mai sărută pe Blödel, pe Gibeke, pe Dietrich și încă pe nouă principii dintre cei mai de seamă, după care se așeză cuviincioasă lîngă Attila, privind împreună cu măriia sa întrecerile cavaleriești ce se porniră numaidecît...

Creștini și păgîni, huni și austrieci, greci și pecenegi, într-un cuvînt viteji din toate semințiile lumii își puneau la încercare puterea și iscusința, aruncînd cu lancea sau țintind cu săgeata, mînuind paloșe sau galopînd cu iuțeala vîntului peste cîmpuri, lacomi cu toții de laude cît mai multe și de faimă cît mai mare... Hărmălaia și vuietul crescură atît de mult, încît Attila o luă de mînă pe Kriemhilda, petrecînd-o către pajiștea din apropiere, unde se înălța mărețul cort anume pregătît pentru popasul crăiesc.

Urmînd pilda măriei sale, și ceilalți cavaleri făcură la fel cu celelalte doamne și domnițe, petrecîndu-le curtenitori, care mai de care, pe la corturile lor. După toate ostenelile zilei, liniștea și odihna erau binevenite acum... Ce-au vorbit atunci craiul și crăiasa, ce taine și-au mărturisit, nouă nu ne este cunoscut. Știm numai că aproape toată vremea mîna albă a preafrumoasei crăiese zăbovea în mîna cea puternică a vestitului rigă...

Noaptea se prelinse ușor, risipindu-se odată cu zorii luminoși ai zilei următoare. Attila porunci să se strîngă tot calabalîcul și să se închine bine șeile pe cai. În scurtă vreme, puhoiul călăreților se puse în mișcare, luînd dru-

murile în răspăr de-a dreptul către Viena. Frumoasele doamne din acest oraș o primiră cu mare cinste pe crăiasa Kriemhilda, așa cum se cuvenea, altminteri, soaței unui rigă atît de puternic ca Attila...

Mărețul crai slobozi porunci supușilor săi credincioși să pucească a pregăti nunta, al cărei soroc se hotărî pentru ziua Rusaliilor. Cei ce nu avuseseră prilejul să cunoască cinstea și bunătatea crăiesei burgunde, le cunoscuseră acum, cu prilejul nunții. Atîtea daruri de preț împărți ea în acele zile oaspeților, încît unii dintre ei, căpătuindu-se de-a binelea, spuneau a mirare :

— Noi ne închipuiam că bogățiile Kriemhildei s-au risipit o dată cu comoara nibelungilor, dar abia acum băgăm de seamă că avuția mărinimoasei crăiese face adevărate minuni pe-aici !

Ce-i drept, Kriemhilda însăși recunoștea că mai mulți viteji de seamă ca la curtea lui Attila, nici măcar în Țara de Jos nu i-a fost hărăzit să vadă, cu toate că Siegfried fusese un crai atît de bogat și atît de puternic ! Dar nici nuntașii, oricît de umblați erau unii dintre ei, nu mai văzuseră pînă atunci atîta dărnicie ! Ca să vorbim cinstit, nici un crai de pe lumea aceasta nu a purtat la propria lui nuntă mantie mai bogată și straie mai frumoase ca cele pe care le dobîndiră oaspeții acum chiar din mîna Kriemhildei !

Trebuie să facem arătare însă că și Attila se ținea la înălțime. Credincioșii săi vasali, Dietrich și Blödel, împărțeau sînguincioși, care încotro, comorile craiului, de dragul și spre fala măriei sale. Numai în clipa cînd i se așeză frumoasei Kriemhilda coroana hunilor pe creștet, lăutarii Werbel și Schwemmel, bunăoară, primiră de la ei, fiecare cîte o mie de mărci, dacă nu cumva și mai multe chiar...

Într-ale dărnicieii, abia bunul Rüdiger mai prididea să țină pasul cu cei doi vrednici cavaleri !

Vreme de șaptesprezece zile, cîntecele și danțurile, întrecerile și voia bună nu mai conteniră. Că ar mai fi făcut cîndva vreun crai nuntă la fel de măreață ca aceasta, încă nu s-au aflat știri pînă acum și nici nu credem că se vor afla vreodată !

Cu toate acestea, adeseori, în toiul petrecerii, pe crăiasa Kriemhilda o năpădeau aducerile aminte, întristîndu-se dintr-o dată fără ca nimeni să știe de ce... Se gîndea, nefericita, la viața pe care o dusesese alături de soțul ei, în Țara de Jos, la dragostea și grija pe care i le purta întotdeauna nobilul, viteazul și-n veci neuitatul Siegfried. Ochii crăiesei se umezeau atunci, iar ea se ferea de privirile mesenilor, mistuindu-și în taină mîhnirea ca să nu-l supere pe Attila...

În a optsprezecea zi tot alaiul crăiesc părăsi Viena, îndreptîndu-se cu mare pohfală spre țara hunilor.

Peste tot pe unde treceau, gloatele se adunau căscînd gura a mirare la tot ce le era hărăzit să vadă. În drum spre Etzelnburg — cetatea de scaun a craiului hun — alaiul făcu un popas la Heimburg, unde rămase peste noapte, iar a doua zi, ajungînd la Misenburg, se imbarcară cu toții în corăbii și porniră lin pe Dunăre la vale.

Cu cîtă pompă au fost primiți craii la Etzelnburg, este mai anevoios a face arătare în cuvinte... Numai atîta ne vom sili a spune, că tot ce era suflare omenească în această mîndră cetate se buluci întru întîmpinarea slăvitei perechi crăiești, iar strălucitoarele fecioare care altă dată împodobeau alaiul răposatei Helke, toate în fața Kriemhildei se închinau acum. Printre ele se aflau șapte copile de crai pe care le avea în ascultare și le ocrotea însăși nepoata doamnei Helke, domnița Herrat, logodnica principelui Dietrich.

Văzîndu-le cît de frumoase și gingașe erau, crăiasa Kriemhilda începu de iznoavă a împărți minunate daruri

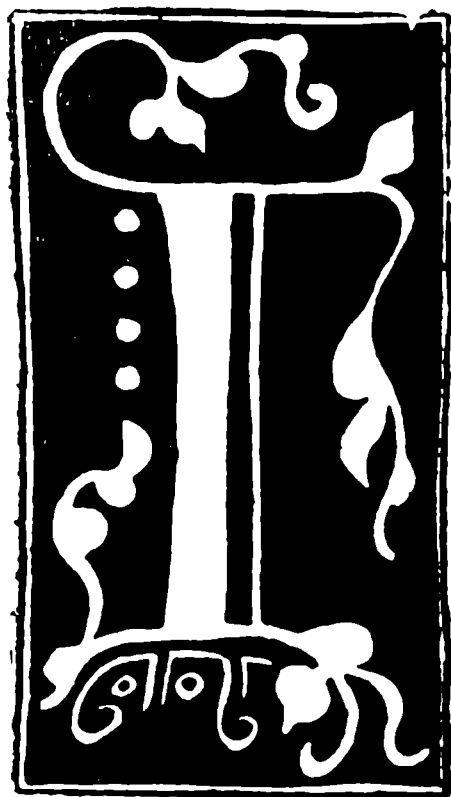
— aur și veșminte, argint și nestemnite — dobîndind prin dărnicia ei, chiar din prima zi, dragostea și buna-credință a hunilor...

În scurtă vreme, tot norodul se încredință că nici măcar răposata Helke — oricîte virtuți avusese ea — n-ar fi izbutit s-o întreacă în cinste și bunătate pe crăiasa Kriemhilda.

De aceea toți supușii lui Attila o iubeau nespus de mult și o slujeau neabătut, așa cum nu mai slujiseră pe nimeni pînă atunci !

A OPTSPREZECEA ÎNTÂMLARE

Cum plănuiește Kriemhilda să-și răzbune suferințele

n primii șapte ani de căsnicie, bogați în laude și plini de cea mai înaltă cinstire, Kriemhilda îi dăruie lui Attila un fiu, pe care, botezându-l după datinile creștinești, Ortlieb îl numește. Craiul era mândru de odrasla sa, iar țara întreagă, din hotar în hotar, se bucura, așijderea, din aceeași pricină.

Obiceiurile curții crăiești, de care pe vremuri doamna Helke se îngrijea, le păzea acum cu strășnicie crăiasa Kriemhilda, povățuită fiind, adeseori de către domnița Herrat care cunoștea

temeinic toate apucăturile hunilor, măcar că și ea era străină printre ei.

Hunii își iubeau crăiasa și recunoșteau cu toții că nicidecum nu au avut parte de o stăpîină mai bună și mai mărinimoasă decît ea... Nici unul dintre cei care o vedeau zilnic, nici măcar Attila, nu bănuia ce taine cumplite se ascund în sufletul frumoasei burgunde și cîtă sete de răz-

bunare mocnea în inima sa... Ori de cîte ori își amintea de suferințele pe care i le pricinuiseră Hagen și Gunther, crăiasa se închidea în iatacul ei, plîngînd acolo fără ca s-o vadă nimeni.

Dar într-o bună zi, după treisprezece ani de la cununia sa cu Attila, cînd cumpăni că se poate bizui cu-adevărat pe dragostea și buna-credință a tuturor hunilor, luă hotărîrea să treacă în sfîrșit la fapte. Sorocul răzbunării sosise... Era neînchipuit de bogată, avea nenumărați prieteni de nădejde printre huni, iar ura pe care o agonisise de-a lungul anilor i se întetise zi de zi la gîndul că fusese nevoită să se cunune cu un păgîn ca Attila... Și mai știa crăiasa că de toate blestemățiile îndurate de ea, numai Hagen și Gunther se făceau vinovați. De aceea, se chiti nefericita să-i ceară îngăduința lui Attila de a-și pofti cimotoile la Etzelnburg, fără a lăsa cumva de bănuț cu ce gînduri ascunse face acest lucru... Ba, dimpotrivă, prefăcîndu-se cît mai bine, ea îi grăi astfel craiului :

— Mult prea iubitul meu stăpîn, măria voastră știe cîte rude bune avem noi la Worms și cît de dragi îmi sînt, dar de cînd am venit aici, în țara hunilor, niciodată nu mi-a fost hărăzit să le mai văd, cu toate că a trecut atîta amar de vreme de cînd m-am despărțit de ele. V-aș ruga, de aceea, dacă mă iubiți cu-adevărat, să trimiteți solie rudelor și prietenilor mei de la Worms, dîndu-le de veste tuturor că îi poftim aici, în cetatea noastră de scaun.

Pentru că o iubea cu adevărat pe Kriemhilda, Attila îi dădu tot atunci răspunsul, fără nici o șovăire :

— Dacă mă rogi tu, așa voi face, doamna mea prea scumpă ! De altfel, trebuie să știi, frumoasă Kriemhilda, că eu însumi doresc de multă vreme să-ți cunosc rudele și dacă nu le-am poftit pînă acum la noi, numai depărtarea m-a oprit s-o fac... Acum, dacă aceasta este și dorința ta, le voi pofti numaidecît !

Crăiasa îi mulțumi soțului pentru bunăvoință, iar craiul, la toate cele spuse, mai adăugă :

– Socot că pentru această însemnată solie, nu pot fi alții mai potriviți decît iscusii mei cîntăreți Werbel și Schwemmel. Pe ei chitesc să-i repezim năpristan în îndepărtata țară a burgunzilor.

Fără a mai sta mult pe gînduri, marele rigă porunci să fie chemați de îndată cei doi cîntăreți, care, cum era și de așteptat, se înfățișară numaidecît.

– Iată ce aveți de făcut, le spuse craiul. Veți merge în Burgundia, la Worms, și veți pofti toate rubedeniile noastre de acolo la ospățul pe care îl vom tocmi noi aici, în cinstea lor. Dați-le știre, așijderea, că oaspeți mai dragi decît ei, niciodată nu ne-a fost dat să primim la curtea noastră, drept care le rugăm pe măriile lor să vină negreșit, că multă bucurie ne vor face !

– Și pe cînd vor trebui să descalece oaspeții în cetatea noastră ? întrebă mîndrul Schwemmel.

– În zilele celui mai apropiat solstițiu, dădu răspuns craiul.

– Vom duce solia întocmai cum ne-ați poruncit, grăi Werbel, cerînd îngăduința să plece de îndată.

Dar pînă să puceadă la drum, Kriemhilda îi pofti pe cei doi soli în iatacul său, sfătuindu-se tainic cu ei :

– Dacă veți izbuti să-mi aduceți rubedeniile aici, la Etzelnburg, multe și minunate daruri veți mai dobîndi de la mine, le spuse crăiasa. Dar aveți grijă, să nu faceți cumva arătare că aș fi mereu mîhnită și dusă pe gînduri ! Dimpotrivă, spuneți-le tuturor – și lui Gunther și lui Gernot și lui Geiselher – că-i salut cu voioșie, că mi-i tare dor de ei, că-i aștept nerăbdătoare, și că aș fi venit eu în-sămi la Rin, dacă aș fi fost cavaler așa cum sînt dînșii... Ascultați-mă acum cu cea mai mare luare aminte : nu trebuie să lipsească de la acest ospăț Hagen din Tronje ! Lui

ii sînt binecunoscute drumurile spre țara hunilor și numai el va ști să-i călăuzească pe frații mei întracoace. Așa să-i spuneți dacă se va codi să vină...

Nu obliceau solii de ce anume trebuia să vină și acest Hagen la ospăț, dar făgăduiră cu jurămînt că întocmai vor împlini poruncile crăiesei.

Fiind gata de drum, Werbel și Schwemmel primiră scrisoare de solie întărită cu pecete, după care, luîndu-și rămas bun de la stăpînii lor, porniră spre Burgundia însoțiți de douăzeci și patru de viteji. Pe unde au trecut și ce fel de drumuri au străbătut ei pînă la Rin, nu mai facem arătare. Se cuvine să spunem însă că peste tot pe unde au trecut, n-au cutezat să se atingă tîlharii nici de aurul și nici de veșmintele lor... Așa de puternic era Attila și atîta de vestită era necruțătoarea lui mînie !

După douăsprezece zile, Werbel și Schwemmel sosiră la Worms. Văzîndu-i, Gunther își întrebă supușii :

– Cine ar putea să ne spună, din partea cui au venit acești oaspeți la noi ?

– Eu, răspunse Hagen. Aceștia sînt iscusii lăutari ai craiului Attila, pe care numai sora voastră socot că i-a trimis la Rin. Oricum, solii lui Attila nu pot fi decît bineveniți aici...

Zicînd aceasta, Hagen sări întru întîmpinarea lui Werbel și Schwemmel, dîndu-le prietenește binețe și întrebîndu-i grăbit cum se simte mărișorul craiului Attila și cum o mai duc hunii sub oblăduirea lui ?

– Niciodată nu a fost mai bine în țară și poporul nu a fost mai mulțumit decît acum ! răspunseră solii.

Hagen îi petrecu apoi în sala mare a tronului, unde Gunther îi primi pe oaspeți salutîndu-i cu toată bunăvoința.

— Fiți bineveniți la noi, voi iscusiților lăutari, soli ai marelui rigă Attila ! Cu ce vești v-a trimis stăpînul vostru în țara burgunzilor ?

Solii se închinară adînc în fața craiului, iar Werbel începu a grăi :

— Iubitul meu stăpîn vă trimite prin noi salutul său de prieteșug și bună-credință ! Așijderea și sora voastră crăiasa Kriemhilda.

— Ne bucură foarte salutul — răspunse Gunther — dar am vrea să știm cum o mai duce Attila și mai ales cum se simte sora mea Kriemhilda în țara hunilor ?

— Nicicînd nu veți găsi alți crai — glăsui lăutarul — care s-o ducă mai bine decît stăpînii noștri, iar vitejii lor, prietenii și toți supușii sînt veseli și huzuresc sub oblăduirea lui Attila și a nobilei doamne Kriemhilda.

În vremea aceasta, intrară în sală tinerii crai Gernot și Geiselher, care nespus de mult se bucurară ascultînd veștile sosite din țara hunilor.

— Voi soli ai bucuriei — grăi plin de dragoste Geiselher — fiți prea bineveniți la noi ! Vă încredințăm că peste tot în țara noastră, numai prieteni buni veți găsi !

— Vă mulțumim pentru urare — dădu răspuns Schwemmel — și vă dorim la rîndu-ne tot binele din lume ! Îngăduiți-ne acum să slobozim vestea pentru care am călătorit pînă aici : măriții noștri stăpîni, craiul Attila și crăiasa Kriemhilda, vă roagă să poftiți cu toții la Etzelburg, cetatea lor de scaun, unde se pregătește un mare ospăț în cinstea și de dragul vostru. Mai trebuie să facem arătare că măria sa craiul Attila mereu se întreabă a mirare cum de nu veniți s-o vedeți pe sora voastră Kriemhilda, care vă iubește atîta de mult și se perpelește într-una de dorul vostru ?

Craii burgunzi se uitară unii la alții, iar Gunther dădu acest răspuns :

— După șapte nopți de sfat cu prietenii mei, veți afla ce-am hotărît... Pînă atunci bucurați-vă în bună pace de ospitalitatea noastră !

Hunii ieșiră din sală, fiind găzduiți și ospătați cu cea mai mare grijă, în vreme ce Gunther își adună dregătorii ca să țină sfat cu ei. Cei mai mulți dintre aceștia îl îndemneau pe crai să plece în ospeție la Attila, dar Hagen, cînd auzi despre ce este vorba, îi șopti lui Gunther :

— Văd că sînteți în cumpănă... Pesemne ați uitat cîte a pătimit sora voastră de la noi ! După ce i-am ucis soțul, mai socotiți dacă ar fi nimerit sau nu, să mergem la ea, la ospăț ?

— De ce nu, răspunse craiul, doar nu ne mai poartă minie ! Ne-am împăcat de-atîta vreme, iar cînd a plecat din țara noastră, ne-am sărutat cu cea mai mare dragoste !

— Nu vă lăsați înșelat ! repezi Hagen vorba. Hunii mint iar Kriemhilda ne poartă hojma sîmbetele și dacă vom călători într-acolo, o dată cu cinstea, ne vom pierde și viața !

Amestecîndu-se în vorbă, craiul Gernot rosti cuvîntul răspicat :

— Cine are temei să se teamă, acela să rămînă acasă ! Noi, însă, vrem s-o vedem pe sora noastră !

— Da ! întări și Geiselher ; Hagen dacă se știe vinovat, n-are decît să rămînă în țară !

Cavalerul din Tronje se făcu negru de minie :

— Dar cine ar putea să vă călăuzească pînă acolo — întrebă el răstit — dacă eu voi rămîne acasă ? Cunoaște cineva drumul mai bine decît mine ?

— Nu vă lăsați ispitiți de ospățul hunilor — grăi și Rumold stolnicul —, doar aveți de toate acasă ! Hagen nu vă sfătuiește de rău și dacă nu-l credeți pe el, dați-mi măcar mie crezare !

— Ba nici nu ne gîndim ! îi întoarse vorba Gernot. Cînd sora noastră iubită și Attila cel bogat ne poftesc la ei atît de prietenos, noi să le întoarcem spatele ? Cei ce se tem să puceadă la drum, pot sta locului fără bănat !

— Eu sînt unul dintre aceștia — spuse Rumold — și pe cît îmi va sta în putință, voi căuta să-mi cruț viața !

La cele spuse de Rumold se alătură și Ortewein, iar după el încă mulți alții. Craiul Gunther se mînie atunci, muștrîndu-i cu asprime :

— Noi nu vom da îndărăt din pricina acelora care se tem a-și părăsi culcușurile moi și tihnite ! Vrem să călătorim la huni și vom călători !

— Ascultați-mi, rogu-vă, sfatul ! grăi Hagen apăsător. Dacă nu vă mai puteți răzgîndi și veți pucea totuși la huni, fără oaste nu aveți ce căuta pe-acolo ! Eu însumi voi alege o mie de viteji dintre cei mai buni, pentru a-l însoți dimpreună cu ei pe stăpînul nostru la Attila... Știu bine că astfel uneltirile Kriemhildei ne vor primejdi mai puțin !

— Îți voi urma sfatul și pilda, Hagen, spuse craiul, slobozind tot atunci olăcarii prin ținuturile crăiești ca să-i adune trei mii de oșteni dintre cei mai încercați în lupte.

Hagen trimise veste fratelui său Dankwart să aducă și el la Worms pe cei optzeci de scutieri cutezători, aflați în slujba sa, iar nobilul Volker, vestitul cîntăreț din Alzei, auzind despre ce este vorba, i se înfățișă numaidecît mării sale, dimpreună cu cei treizeci de luptători ai săi, gata oricînd să pornească spre țara lui Attila.

În vremea aceasta, solii Kriemhildei stăteau ca pe jar... Ar fi vrut să plece cît mai curînd de la Worms, pentru a nu stîrni apriga mînie a craiului lor, dar Hagen cel viclean într-adins îi făcea să mai zăbovească.

– Nu trebuie să le îngăduim plecarea, îi spunea el lui Gunther, pînă nu vom fi gata noi înșine de drum. Astfel vor avea mai puțină vreme ca să uneltească împotriva-ne !

După șapte zile de la sosirea solilor, burgunzii erau pregătiți întru totul de drum. Poftindu-i la palat pe Werbel și pe Schwemmel, Gernot le dădu știre cum că măria sa craiul Gunther, dimpreună cu frații și prietenii săi, au hotărît să călătorească în țara lui Attila pentru a lua parte la ospățul său și pentru a o vedea pe buna lor soră Kriemhilda.

Craiul Gunther găsi nimerit prilejul atunci să facă solilor această îndreptățită întrebare :

– Vreți să ne spuneți și nouă, cînd va începe ospățul măritului rigă ?

– O dată cu cel mai apropiat solstițiu, răspunse istețul Schwemmel.

Trimișii lui Attila cerură apoi craiului Gunther îngăduința de a o vedea pe crăiasa Brunhilda, însă Volker se împotrivi, arătînd că măria sa crăiasa nu-i în cele mai bune toane, drept care nu-i poate primi...

Pe bătrîna Ute, însă, li se îngădui s-o vadă, însoțiți de tînărul Geiselher care îi petrecu bucuros la palatul mamei sale. Nobila doamnă primi cu lacrimi în ochi știrile de la fiica sa, dăruind solilor – pentru bucuria pe care i-au făcut-o – găitane de aur și alte podoabe de mare preț.

În cele din urmă, luîndu-și rămas bun de la gazdele lor, trimișii Kriemhildei făcură cale întoarsă către țara hunilor. Din porunca lui Gernot, o ceată de oșteni burgunzi îi petrecu pînă în țara șvabilor, de unde solii plecară singuri mai departe. Peste tot pe unde întîlneau în calea lor prieteni și cunoscuți, le dădeau de veste că după cîteva zile vor trece pe-acolo cavalerii burgunzi, în frunte cu mă-

ritul lor crai, pentru a lua parte la ospățul rînduit de preaputernicul și preabogatul Attila. Vestea fu primită cu mare bucurie de către episcopul Pilgerin, unchiul încoronatelor vlăstare de la Rin, dar nici marcgraful Rüdiger nu se bucură mai puțin, dimpreună cu frumoasa lui soată, Gotelinda, auzind că peste cîteva zile vor trece prin Bechlaren cavaleri atît de străluciți ca cei de la Worms !

Cum zoreau ca să ajungă mai repede la Etzelnburg, iată că în cetatea Granului solii îl întîlniră chiar pe Attila. Cînd auzi măriă sa toate cîte i le spuseră solii, se îmbujoră de bucurie... Plecară apoi cu toții mai departe, la Kriemhilda.

Nerăbdătoare, crăiasa repezi mai întîi această zorită întrebare :

– Spuneți-mi, Werbel și Schwemmel, cine va mai veni o dată cu frații mei ? Hagen, bunăoară, va veni ?

– Mărită doamnă, sfatul crăiesc s-a ținut în mare taină, de aceea, în afară de Volker, iscusitul cîntăreț, nu știm cine va mai veni o dată cu frații voștri !...

– De Volker nu-i prea mare trebuință, spuse Kriemhilda ; pe Hagen, în schimb, tare mult aș vrea să-l văd aici... El este un vajnic cavaler și m-aș bucura din toată inima să-l pot primi la curtea noastră, așa cum i se cuvine !...

A NOUĂSPREZECEA ÎNTÂMLARE

Craii burgunzi purced către huni

u toate că era gata de drum, marele alai al burgunzilor mai zăbovi încă o zi la Worms. Doamna Brunhilda, frumoasa soată a craiului Gunther, își rugă stăruitor soțul să n-o părăsească atît de repede, să mai adaste măcar o noapte lîngă ea...

În zorii zilei următoare însă, flautele și surlele sloboziră semnalul plecării.

Soții își îmbrățișau soatele, iar frumoasele doamne boceau de ți se rupea inima. Însăși Brunhilda plîngea și se văicărea, ținîndu-și copilașul în brațe și rugîndu-l pe Gunther să nu puceadă în această primejdioasă ospetie. Dar craiul îi încredință vrednicului viteaz Rumold toate treburile țării, o dată cu soarta propriului său fiu și a nobilelor doamne care rămîneau acasă, poruncind apoi întregului alai să dea pinteni cailor. Astfel, burgunzii se puseră în mișcare, lăsînd numai lacrimi și jale în urma lor. O dată cu ei porniră la drum și cei o mie de nibelungi ai răposatului Siegfried, lăsînd acasă tot atîtea soate frumoase, iubitoare și înlăcrimate.

Călăuzit de Hagen, alaiul lui Gunther se îndreptă către apa Mainului, luînd-o apoi în sus prin Ostfranken. Pînă la Dunăre, douăsprezece zile încheiate avură de mers... Aici însă, apele marelui fluviu erau revărsate și cît cuprindeai cu ochii, nu se zărea nici o luntre. Nibelungii începură să se frăsuiască, îngrijorați că nu vor izbuti să treacă pe celălalt mal, iar Hagen îi spuse descumpănit lui Gunther :

– Mare lucru, măria ta, să nu pierdem noi niscaiva oșteni, aici în puhoiul apelor !... Priviți cît de mari și de învolburate sînt valurile !

– Stăpînește-te, Hagen, nu ne speria ! îl dojeni craiul. Caută mai bine un vad pe unde să putem trece dimpreună cu caii și cu tot calabalicul !

– Pentru mine viața încă nu-i o povară atîta de grea, încît să-mi pun capăt zilelor – cu bună știință – aici, în bulboanele Dunării ! răspunse Hagen. Și-apoi brațele mele vor avea încă de lucru în țara craiului Attila, unde – drept să vă spun – ard de nerăbdare să ajung cît mai grabnic !...

Zicînd acestea, războinicul cavaler porni, așa înarmat și înzăuat cum era, în căutarea unui luntraș care să-i treacă pe toți dincolo, în țara lui Gelfrat. Cum umbla el încolo și înapoi, iată că auzi deodată rîsete și chicoteli muieresti. Uitîndu-se mai bine, zări într-un minunat ghiol cîteva rusalce care își răcoreau trupurile albe și mlădioase în undele de cleștar ale apei. Hagen se strecură pe furiș pînă lîngă straietele lor, dar ele, zărindu-l, o zbughiră gălăgioasă care încotro, bucurîndu-se că s-au putut feri de privirile străinului. Cavalerul însă, le luă frumușel veșmintele de pe mal, le făcu bucea, hotărît să plece mai departe cu ele... Atunci, una dintre rusalce, pe nume Hadburga, îi spuse lui Hagen :

– Nobile cavaler, dați-ne veșmintele îndărăt, dacă vreți să vă destăinuim cîte se vor întîmpla în călătoria voastră la huni !

Știind că rusalcele au darul prezicerii, Hagen căzu la învoială cu ele, dar nu scăpă nici o cămășuică din mînă, înainte ca ele însele să-și țină mai întîi făgăduiala...

Neavînd încotro, Hadburga îi spuse :

— Veți călători cu bine în țara craiului Attila, iar acolo veți dobîndi atîta faimă, cum n-au mai dobîndit niciodată alți eroi într-o țară străină. Pe cinstea mea că vă spun adevărul !

Proorocirea rusalcei îl umplu de bucurie pe Hagen... Înapoindu-le veșmintele, cavalerul dădu să plece mai departe după luntraș, dar viclenele rusalce, văzîndu-se îmbrăcate, îl strigară îndărăt ca să-i arate abia acum adevăratele întîmplări prin care vor trece burgunzii în țara lui Attila.

— Aș vrea să-ți dau știre, Hagen — îi spuse rusalca Sieglinda — că sora mea Hadburga te-a înșelat, numai ca să-i dai veșmintele îndărăt... Adevărul adevărat, eu ți-l voi face cunoscut acum și silește-te să fii cu luare aminte : dacă veți cuteza să mergeți în țara hunilor, numai unul singur dintre voi va mai scăpa cu zile și acela nu este altul decît capelanul craiului. Doar el va mai face cale întoarsă acasă, toți ceilalți veți pieri de moarte năprasnică la curtea lui Attila.

— Abia acum socot că mă înșelați, răspunse Hagen. Cum adică să pierim cu toții ? Spuneți-mi, mai degrabă, o, voi, atoateștiutoarelor, unde am putea găsi un luntraș care să ne treacă neîntîrziat pe țărmul celălalt ?

— Dacă stăruiți totuși a trece dincolo, răspunse una dintre ele, vedeți că mai la deal, pe malul Dunării, este un adăpost în care trăiește un luntraș... Pînă acolo nu-i nici prea aproape, nici prea departe.

Hagen dădu să plece, fără să mai întrebe nimic, dar o rusalcă strigă după el :

– Hei, viteazule Hagen, ascultă mai întâi toate știrile și pe urmă pleacă ! Aveți grijă că peste olaturile acestea Else este stăpîn, iar fratele său Gelfrat e cel mai puternic om din Bavaria și nu va fi prea lesne să treceți prin țara sa... De altfel nici cu luntrașul nu veți cădea chiar atît de ușor la învoială. El este omul lui Gelfrat și n-are altă treabă decît să privegheze cum se cuvine hotarul acestei țări. De aceea, dacă vei vedea că nu răspunde la chemarea ta, spune-i că tu ești Amelrich ; acesta a fost un viteaz bun și iubit, care a trebuit să părăsească această țară din pricina dușmanilor săi. Cînd îi va auzi numele, luntrașul va veni numaidecît.

Hagen le mulțumi rusalcelor pentru toate cîte l-au învățat și porni în susul apei pînă zări adăpostul cu pricina, tupilat tocmai pe celălalt mal.

– Hei, luntrașule ! începu Hagen să strige. Vino de mă trece peste fluviu, că te voi răsplăti cu aur !

Dar luntrașul, care era un om bogat, se făcea că nici nu aude strigătele lui Hagen și făgăduielile lui. Atunci, puternicul cavaler strigă și mai tare :

– Eu sînt Amelrich, omul lui Else, care m-am răzlețit de pe aceste meleaguri din pricina vrăjmașilor mei înverșunați !

Auzind acestea, semețul luntraș puse mîna pe vîsle, mînuindu-le puternic prin involburarea apelor, dar cînd ajunse la ăstălbalt mal și dădu cu ochii de Hagen, se încruntă mînios :

– Poate că te-o fi chemînd și pe tine Amelrich, îi spuse el răstit, dar nu aduci de loc la chip cu cel pe care-l cunosc eu ! Acela mi-i frate bun și după tată și după mamă, așa că nu mă poți înșela ! Fă bine și te întoarce de unde ai venit, că dincolo tot nu vei trece !

Hagen însă nu se lăsă descurajat cu una cu două. Sări năpristan în luntre, rugîndu-l stăruitor pe vîslaș :

– Pentru numele lui Dumnezeu, ajută-mă ! Sînt călăuza alaiului burgund și, după cum vezi, ne aflăm în mare impas ! Fii bun de ne trece peste fluviu, că te voi răsplăti cum îți va pofti inima !

– Aceasta nu se va întîmpla niciodată ! dădu țeapăn răspuns luntrașul. Bunii mei stăpîni au mulți dușmani care le rîvnesc avutul și de aceea nu-mi este îngăduit a trece vreun străin peste apă... Coboară, așadar, cît mai degrabă din luntre, ca să-mi dovedești că încă nu ți s-a urît cu zilele !

– Nu pot ! răspunse Hagen mîhnit ; primește, rogu-te, podoabele acestea de aur și nu ne lăsa ! Du-ne pe malul celălalt !

– Niciodată ! i se împotrivi mînios luntrașul și fără a mai lungi mult vorba, apucă zdravăn o vîslă, lovindu-l atît de puternic pe nobilul cavaler, încît acesta se prăbuși în genunchi la picioarele sale. Furios peste măsură, bolîndul puse mîna apoi pe ghionderul ghimiei și nu se lăsă pînă cînd nu-l făcu surcele de scăfîrlia lui Hagen. Dar tocmai cînd își închipuia nesăbuitul că l-a dat gata pe străin, Hagen sări deodată în picioare, trase năprasnic paloșul de la cingătoare și îl descăpățînă atît de iute pe netrebnic, că acesta nici n-avu vreme să mai scoată o vorbuliță măcar ! Aruncînd apoi stîrvul în valuri, Hagen apucă vîslele și porni zorit la vale de-a valma cu puhoiul apelor...

Burgunzii îl așteptau neliniștiți la mal, întrebîndu-se care mai de care ce s-o fi întîmplat cu viteazul din Tronje ? Cînd îl văzură însă că vine cu luntrea, toți îl salutară bucuroși și îl primiră cu puternice urale. Apropiindu-se de el, craiul Gunther îi făcu mirată întrebare :

– Dar de ce aburește sînge cald în luntre ? Spune, Hagen, unde este luntrașul ? Nu cumva i-ai făcut felul ? Hai, mărturisește !

Hagen, însă, tăgădui și tăinui totul :

– N-am văzut nici un luntraș ! spuse el. Am găsit ghimia sub o salcie și am luat-o... Atîta tot ! Brațul meu n-a adus nimănui vreo vătămare astăzi...

Gernot clătină din cap a îndoială :

– Fără luntraș nu știu, zău, cum vom trece ! Drept să vă spun, pe mine mă cam îngrijorează soarta soților noștri de drum !

Atunci Hagen strigă din răputeri :

– Hei, voi slugilor, aduceți tot calabalicul în luntre ! Prin părțile Rinului încă nu s-a văzut un luntraș mai bun decît mine ! Eu voi cîrmui ghimia pînă la malul celălalt, în țara lui Gelfrat.

Ca să poată trece mai iute peste fluviu, slobozică întîi bidivii la apă, mîinîndu-i din luntre cu ghionderul. Toți trecură cu bine pînă pe malul celălalt, în afară de cîteva mîrtoage care, fiind mai becisnice, le tîrî năboiul hăt, la vale, dar pînă la urmă și ele ieșiră pe mal. Apoi trecură, pe rînd, cei o mie de oșteni nibelungi, cavalerii burgunzi și cele nouă mii de slugi ale lor, după care, la urmă de tot, Hagen îi pofti în ghimie și pe măriții lui stăpîni, dimpreună cu cei mai apropiați dintre prietenii lor. Luntrea era trainică și încăpătoare, încît putea să țină pe ea pînă la cinci sute de viteji cu tot cu armele și merindele lor.

Și iată că, așa cum se zdrumicau ei peste șuvoiul involburat al apelor, rînduindu-se cu schimbul la vîslit, Hagen îl zări pe capelanul craiului Gunther, venindu-i deodată în minte toate proorocirile sălbaticelor rusalce... Cuvioșia sa tocmai se îndeletnicea cu cele sfinte, cînd Hagen, apropiindu-se furios de el, îl înșfăcă de sutană și îi făcu un vînt cît colo, în bulboanele Dunării.

– Stai, Hagen, oprește-te ! Ce ți-a venit ! strigară înspăimîntați burgunzii. Dar întunecatul cavaler, nu numai că nu se opri, ci mai puse mîna și pe ghionder, împin-

gîndu-l în străfunduri pe capelan ori de cîte ori încerca să se agațe de luntre...

De-a surda striga nenorocitul după ajutor, că nimeni nu cuteza să înfrunte mînia dezlănțuită a singerosului cavaler. Cînd văzu sărmanul popă că nu mai poate nădăjdui ajutor de la ai săi, se lăsă tîrît de valuri și — cu toate că nu știa să înoate — ajunse îndărăt la malul de pe care plecase, plutind cu ajutorul bogatelor sale odăjdii. Văzîndu-se viu și nevătămat pe uscat, după o atît de grea cumpănă, sfinția sa își stoarse în grabă veșmintele, luînd-o apoi la sănătoasa îndărăt către Rin. Hagen privea tulburat după el, cutremurîndu-se la gîndul că rusalcele i-au spus adevărul. „Așadar, vom pieri cu toții, își spunea el în sine, în afară de acest capelan care, după cîte văd se și întoarce de-acum către casă!”.

Nimeni din cei de față nu bănuia de cîte gînduri negre era bîntuit ciudatul războinic din Tronje...

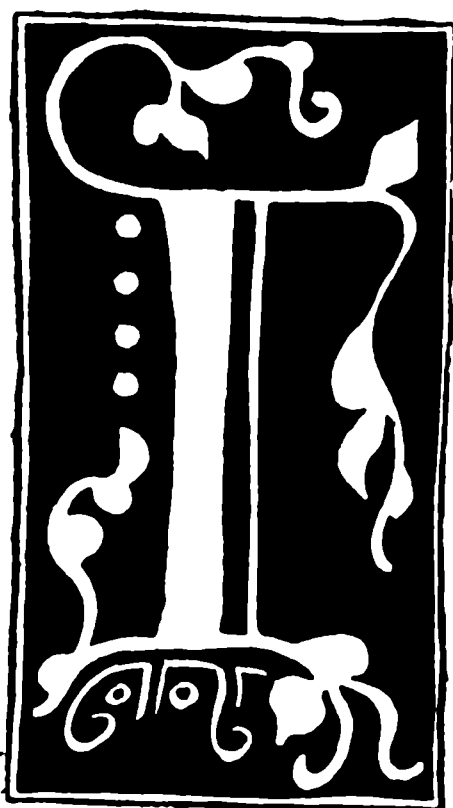
Ajungînd la malul celălalt, în țara lui Gelfrat, Hagen sfărîmă spre uimirea tuturor luntrea, aruncînd-o bucată cu bucată în valurile berbecite ale fluviului.

— De ce faci una ca asta ? întrebă nedumerit Dankwart. Cu ce vom mai trece Dunărea cînd ne vom reîntoarce acasă ?

— S-a isprăvit cu întorsul acasă, răspunse Hagen, iar dacă vreunul dintre noi se va dovedi nevolnic și va încerca să dea bir cu fugiții, este bine să știe de pe acum că aici, în aceste valuri, își va da obștescul sfîrșit !

A DOUĂZECEA ÎNTÎMPLARE

Cum îi face de petrecanie Dankwart lui Gelfrat

nainte de a porni mai departe prin ținuturile lui Gelfrat, Hagen destăinuie tuturor soților săi sumbrele proorociri pe care i le-au făcut rusalcele.

— Da, prieteni, spuse el, nici unul dintre noi nu se va mai întoarce acasă... Dacă aş fi izbutit să-l înec pe capelan, toate prezicerile rusalcelor s-ar fi dovedit mincioase, dar sfinția sa a scăpat ca prin minune, arătându-ne astfel că proorocițele au grăit cu temei...

Această veste zbură din ceată-n ceată, umplîndu-i de îngrijorare pe toți vitejii. Hagen mai mărturisi apoi cum l-a descăpăținat pe încăpățînatul luntraș, făcînd arătare că după socotința lui, Else și Gelfrat vor căuta să răzbune moartea supusului lor.

— Ei sînt peste măsură de cutezători și nu ne vor ierta această faptă ! adăugă Hagen. De aceea, vă dau sfat : pregătiți-vă cu luare aminte armele și lăsați caii

să meargă la pas ! M-ar mîhni dacă vrăjmașii noștri și-ar închipui că fugim din pricina lor...

– Sfatul se cuvine să fie ascultat, grăi tînărul Geiselher, dar încă nu știm cine va călăuzi alaiul nostru prin această țară necunoscută !

– Viteazul Volker o va face, strigară burgunzii în cor. Lui îi sînt binecunoscute toate drumurile acestei țări și la nevoie va ști să ne arate chiar și cele mai tănuite poteci !

Mîndrul cîntăreț nu se lăsă prea mult rugat. Ieși de îndată în fruntea tuturor, arătîndu-le fără greș calea cea bună. Coiful și zalele îi străluceau de departe, iar armele sale aruncau fulgere în bătaia soarelui. La capătul sulitei, lîngă țepușa de fier, iscusitul cavaler legă o flamură roșie, lăsînd-o să filfiie falnic în palele vîntului.

Între timp, Gelfrat și Else, aflînd că luntrașul lor credincios a fost ucis, își adunară grabnic vreo șapte sute de războinici și porniră tot atunci pe urmele sîngeroșilor oaspeți, setoși de cea mai dreaptă răzbunare !

Hagen însă își rîndui în așa fel luptătorii, încît la ariergardă – acolo unde bănuia că se vor buluci vrăjmașii – rămase chiar el de pază, dimpreună cu Dankwart – fratele său – și cu toți supușii lor.

Cînd primele umbre ale serii se învăluiau cu ultimele licăre ale amurgului, se auziră deodată tropote de copite, iureș de glasuri, zăngănit de arme și de zale... Răzbunătorii galopau năprasnic din urmă, pe amîndouă laturile drumului.

– Îndată ne vor cădea în spate ! strigă Dankwart. Struniți-vă bine coifurile și apucați cum se cuvine armele !

Burgunzii se opriră în rînduri strînse, privind cum pîlpîie în noapte scuturile temuților potrivnici.

– Cine cutează să ne adulmece urmele ? întrebă cu voce înfricoșătoare cutezătorul Hagen.

– Dar mie cine mi-a ucis luntraşul ? întrebă şi Gelfrat la rîndul său.

– Eu, răspunse Hagen ; şi am făcut-o pentru că n-am avut încotro... Dacă nu-l ucideam, mă ucidea el pe mine ! A trebuit să mă apăr, Gelfrat ! Acum, dacă poşteşti, sînt gata să-ţi dau socoteală pentru faptele mele.

– Da, Hagen, vei plăti moartea luntraşului meu cu propria ta viaţă, răspunse Gelfrat, neînfriatul marcgraf al Bavariei.

Lupta se încinse cît ai clipi. Cei doi cavaleri îşi izbiră din răspuiteri scuturile cu fierele ascuţite ale sulitelor. Gelfrat lovi atît de puternic, încît toate curelele în care era închingat calul lui Hagen plesniră din încheieturi, iar eroul fu aruncat la pămînt cu şea cu tot. Sărind de pe cal, Gelfrat se năpusti asupra lui, ca un tigru. Hagen trase iute paloşul, împotrivindu-i-se îndîrjit, dar bavarezul îi despică scutul în două dintr-o singură izbitură de paloş. Limbi de foc ţîşniră din pavăza burgundului, făcînd să sclipească la lumina lor zalele tuturor războinicilor. Descumpănit, Hagen începu să urle cît îl ţineau foalele de tare:

– Ajutor ! Iubite frate Dankwart, nu mă lăsa pradă morţii ! Săriţi ! Săriţi !

După cum era şi de aşteptat, Dankwart sări numai-decît în ajutorul fratelui său, care se găsea la mare ananghie. Din cîteva salturi, viteazul se şi proţăpi cu paloşul în coasta vrăjmaşului, împungîndu-i cît mai adînc măruntaiele... Cu toate că era atît de vajnic, Gelfrat îşi dădu numaidecît duhul. Atunci Else, orbit de minie, sări să-şi răzbune fratele, dimpreună cu războinicii săi, dar de la primul buluc, peste optzeci de bavarezi se prăbuşiră în negurile morţii. Else însuşi se alese cu o rană atît de adîncă, încît numai cu greu izbuti să-şi izbăvească viaţa, iar ceilalţi bavarezi, văzîndu-l cît de zorit galopează, o

zbughiră iute după el, luînd în răspăr întinsele cîmpii ale Dunării.

Burgunzii ar fi avut poftă să-i îmboldească din urmă cu șpăngile, dar înțeleptul Dankwart îi potoli, spunîndu-le :

— Dați-le bună pace ! Toți sînt însîngerați... Să ne căutăm mai bine de drum către prietenii noștri !

Numărînd morții, Hagen dădu de veste că din partea burgunzilor numai patru viteji au căzut, pe cîtă vreme de la vrăjmași peste o sută de leșuri rămaseră întinse pe cîmp.

Osteniți de drum și hărțuială, burgunzii îl întrebă pe Dankwart :

— Au, cît mai avem de călărit în noaptea aceasta, viteazule mareșal ? Nu socotiți că ar fi nimerit să facem popas ?

— Nu, răspunse Dankwart. Trebuie să călărim pînă în zorii zilei. E primejdios să rămînem aici !...

Cît au mai mers în noaptea aceea și unde au poposit în zorii zilei, este anevoios de aflat acum. Se știe numai că peste tot, pe unde treceau feciorii Utei, gloatele ieșeau întru întîmpinarea lor, căscînd gura a mirare către măriții oaspeți ai craiului Attila.

Dar primirea cea mai de seamă, la Passau li se făcu burgunzilor. După cum se știe, episcopul acestei cetăți era Pilgerin, unchiul dinspre mamă al încoronatelor vlăstare de la Rin. Auzind sfinția sa că-i vin nepoții, le pregăti aleasă găzduire și bucate dintre cele mai gustoase. Grosul alaiului burgund, însă, trebui să treacă pe malul celălalt al Dunării, ridicîndu-și acolo corturile, pentru că în Passau locul era prea strîmt și n-ar fi încăput cu toții.

Zăboviră burgunzii aici, în bună ospeție, o noapte, o zi întreagă și încă o noapte, după care purceseră mai departe către olaturile viteazului Rüdiger, care, aflînd din vreme de venirea lor, îi aștepta cu mare nerăbdare.

A DOUĂZECI ȘI UNA ÎNTÂMLARE

Cum se logodi Geiselher la Bechlaren și, mai cu seamă, cum își primi Kriemhilda oaspeții la Etzelnburg...

ine-ați venit în această țară, voi nobili cavaleri! strigă marcgraful Rüdiger oaspeților burgunzi, ieșindu-le bucuros întru întâmpinare la porțile cetății Bechlaren.

— Vă foarte mulțumim pentru urare! răspunseră cei trei crai de la Worms...

Închinându-se cuviincios în fața mărișilor oaspeți, Rüdiger făcu arătare oștenilor și slujitorilor de la Rin unde să-și ridice corturile pentru popas, iar pe măriile lor, ca și pe cei mai de seamă cavaleri din alaiul acestora, îi pofti în falnicul său castel. Aici le făcu o aleasă primire doamna Gotelinda, nobila soată a marcgrafului, dimpreună cu preafrumoasa lor fiică și cu tot alaiul minunatelor jupînițe de la curtea lui Rüdiger.

La îndemnul vrednicului marcgraf, Gotelinda îi sărută pe cei trei crai burgunzi, lucru care îl săvîrși cu destulă plăcere și gingașa lor copilă, ceea ce nu se poate spune

că s-a întâmplat atunci cînd tatăl o îndemnă să-l sărute pe înfricoșătorul Hagen... Dar neavînd încotro, biata copilă trebui să-l sărute și pe el, schimbînd fețe-fețe, după care urmară la rînd viteazul Dankwart și iscusitul cîntăreț Volker din Alzei. Pe tînărul Geiselher, nobila fecioară îl luă de mîină, petrecîndu-l sfioasă în sala cea mare a castelului, ceea ce făcu și mama sa cu măritul crai Gunther. Adu-nîndu-se cu toții aici, gazdele îi omeniră pe oaspeți cu cele mai bune bucate și vinuri, cinstind pe fiecare după cinul său... Și trebuie să facem neocolită mărturisire acum că din cîți cavaleri erau de față acolo, la ospăț, nici unul nu izbutea să-și mai desprindă privirile de pe minunatul chip al copilei lui Rüdiger... Vraja acestei fecioare era atît de mare, încît către sfîrșitul petrecerii, vajnicul Volker îi mărturisi de-a dreptul bunului Rüdiger :

– Mult preabogatele marcgraf, dacă aș fi fost merit să port coroană crăiască și mi-ar fi sosit sorocul însurătorii, din cîte fecioare sînt în lumea aceasta, numai pe frumoasa ta copilă aș fi ales-o de crăiasă !

– Dar cum chitești că ar fi fost cu putință ca un rigă adevărat să-mi ceară copila de soață ? întrebă, împotrivindu-i-se marcgraful. Noi nu stăpînim nici o țară, iar fără o asemenea zestre nu văd la ce-ar ajuta frumusețea copilei mele în ochii unui crai ?...

Răspunsul cuvenit acestei întrebări, îl dădu îndată nobilul Gernot :

– Nu vorbești cu temei, bunule Rüdiger. Eu însumi, care, după cum bine știi, vlăstar crăiesc sînt, dacă ar fi să-mi aleg soață după placul inimii, numai o astfel de alegere aș face !...

La toate acestea, Hagen – amestecîndu-se curtenitor în vorbă – găsi că-i nimerit să adauge :

– După socotința mea, sorocul unei asemenea alegeri, pentru stăpînul nostru Geiselher a sosit. Frumusețea și

cinstea acestei fecioare sînt atîta de mari, încît eu și supușii mei am sluji-o bucuroși dacă ar catadicsi să poarte coroană la noi în Burgundia.

Vorba lui Hagen i se păru ispititoare marcgrafului. Așijderea și Gotelindei... La urma urmelor, de ce nu s-ar fi bucurat mai cu seamă că prințul Geiselher făcu pe loc arătare că aceasta este și dorința lui de cum a văzut-o pe gingașa copilă.

Și astfel, de vreme ce nimeni nu vădea vreo împotrivire, gazdele căzură la învoială cu oaspeții să-i logodească pe cei doi tineri. Gunther și Gernot le făgăduiră amîndurora cetăți și întinse moșii, iar Rüdiger, marcgraful, făcu așijderea arătare privitoare la zestrea copilei :

— Eu, ca vasal al craiului Attila, nu stăpînesc cetăți... Dăru-i-voi în schimb fiicei mele atîta aur și argint, că nici o sută de cai nu vor izbuti să-l care pînă-n țara voastră !

Trecîndu-se neîntîrziat la fapte, cei doi tineri intrară — potrivit strămoșeștilor pravili — în cercul de la mijlocul sălii, unde fecioarei i se făcu întrebarea dacă ar vrea să se cunune cu tînărul prinț. Rușinoasă, ca orice fecioară, copila marcgrafului se codi o vreme să dea răspunsul cuvenit, cu toate că în adîncul sufletului numai și numai pe Geiselher și-l dorea de soț... În cele din urmă, povățuită și de părintele ei, fata spuse „da”, iar chipeșul Geiselher, bucuros peste măsură, o cuprinse tot atunci în brațele sale voinice, sărutîndu-i obrazii îmbujorați.

Ospățul se înteți de iznoavă, ținînd pînă în zorii celei de a patra dimineți, cînd nobilii oaspeți se hotărîră să purceadă mai departe, la curtea lui Attila.

În vreme ce burgunzii se pregăteau de plecare, Rüdiger le spuse :

— Nobili și slăviți crai, cînd veți face cale întoarsă de la curtea atotputernicului meu stăpîn, vă voi da copila,

cinstindu-mi cum se cuvine făgăduiala. Pînă atunci, ea își va adăsta cuviincioasă logodnicul, aici, la Bechlaren...

Zicînd acestea, mărinimoasa gazdă prinse a împărți tot felul de daruri aleșilor oaspeți. Gernot primi un paloș cum nu s-a mai văzut ; Gunther, oricît de bogat era, primi, pînă și el, o armură dintre cele mai strălucitoare, iar lui Hagen, însăși doamna Gotelinda îi dăruie scutul răposatului ei fiu, Nudung, ucis cîndva în luptă cu războinicul Wittich. Înțeleptul Dankwart se alese atunci cu cele mai făloase veșminte, pe care chiar copila marcgrafului i le dăruie, după cum, tot atunci, nobila Gotelinda îl pricopsi pe Volker, cîntărețul, cu douăsprezece brățări de aur, încheindu-i-le cuviincios la mîna și rugîndu-l să le poarte, de dragul ei, pretutindeni în țara hunilor.

După toate acestea, cînd tocmai își luau rămas bun unii de la alții, viteazul Rüdiger dădu știre oaspeților săi că este gata să-i petreacă pînă la curtea lui Attila, dimpreună cu cinci sute de călăreți dintre cei mai tari de vîrtute...

— Ca să nu vă cășuneze careva niscaiva neajunsuri, lămuri cinstitul marcgraf.

Cu chiote și surle, alaiul se așternu la drum, luînd-o pe malul Dunării la vale. Îndată ce porniră, Rüdiger slobozi solie stăpînului său, vestindu-i apropiata sosire a nibelungilor.

Primind știrea, Attila porunci viteazului Dietrich să pornească întru întîmpinarea oaspeților dimpreună cu pîlcul amelungilor săi. În apropiere de Etzelnburg trimișii craiului hun se întîlniră numaidecît cu alaiul burgund. Și unii și alții descălecară iute de pe cai, rostînd prietenește cuvinte de bun venit și bun găsit.

Dar cînd se apropie de mărișii oaspeți, Dietrich le făcu arătare pe șleau că mult mai bine ar fi fost dacă nu porneau înapoi la ospăț.

– Da, da, adăugă el, trebuie să știți că frumoasa noastră stăpînă, crăiasa Kriemhilda, nu mai contenește să-l bocească pe răposatul Siegfried și asta nu-i a bună pentru voi !...

– N-are decît să-l bocească ! răsti Hagen răspunsul. Dar mult mai cuminte s-ar dovedi crăiasa voastră dacă l-ar iubi cum se cuvine pe craiul Attila, soțul ei de acum, că pe cel din țara nibelungilor nu i-l mai poate da nimeni îndărăt !

– Să-l lăsăm pe Siegfried în pace, grăi Dietrich, că nu el ar putea să vă cășuneze vreun neajuns... Toată primejdia dinspre partea crăiesei Kriemhilda se arată ! De ea să vă păziți, mărite crai Gunther !

– Dar de ce să ne păzim ? întrebă craiul nedumerit. Nu ne-a trimis ea însăși veste că i s-a făcut dor de noi ? După cîte știm, din pricina aceasta ne-a poftit craiul hunilor la ospăț...

– Lăsați-l pe Dietrich să spună tot ce știe, stăruie Hagen.

– Ce să vă mai spun ? întrebă Dietrich. Socot că v-am spus destul, făcîndu-vă arătare că nu-i zi lăsată de cel de sus fără să se audă bocetele și suspinele crăiesei... Cît despre moartea lui Siegfried, știți voi mai bine decît mine cum s-au petrecut lucrurile !

– Pentru că oricum nu mai avem încotro, grăi Volker, dau sfat să ne îndreptăm spre curtea lui Attila. Numai acolo vom vedea ce și cum ne-au pus hunii la cale...

– Volker are dreptate ! încuviințară cutezători burgunzii, încălecînd și pornind neîntîrziat către curtea puternicului rigă Attila. În drum spre palat, hunii îi întîmpinau iscoditori, căutîndu-l din priviri mai cu seamă pe Hagen, despre care aflaseră că este ucigașul lui Siegfried, soțul stăpînei lor și cel mai viteaz erou din cîți au existat pe lumea aceasta.

Dar Hagen nu se lăsa de loc înfricoșat de căutările lor... Bine trupuit, cu picioarele lungi și zvelte, cavalerul din Tronje trecea mîndru printre ei, legănîndu-și umerii lați în pasul domol al bidiviului. Deși avea tîmplele cărunte, mișcările viteazului erau pline de agerime, iar privirile sale întunecate vădeau un curaj fără margini.

Ajungînd cu toții la palat, nibelungii descălecară năpristan, legîndu-și care încotro caii de dîrlogi. Întru întîmpinarea oaspeților ieși chiar crăiasa Kriemhilda, însoțită de alaiul nobilelor sale doamne.

Împlinind – chipurile – îndătinatele pravili ale ospetiei, frumoasa gazdă iscodi atunci cele mai meșteșugite vorbe de bun venit, îmbrățișîndu-și prelung frații și sărutîndu-i cu prefăcută dragoste. Privind-o și ascultînd-o, Hagen își încătără-mă și mai strîns coiful, bombănind către ai săi :

– După cum ne primește crăiasa, bănuielile noastre par a fi întemeiate ! Acest ospăț nu miroase a bine... Trebuie să fim cu băgare de seamă !

– Spuneți-mi, voi mîndri cavaleri, grăi cu vicleșug Kriemhilda, ce daruri frumoase mi-ați adus de la Worms, ca să vi se cuvină aleasa primire pe care v-o fac ?

– Daruri ? întrebă Hagen răstit... Și cam ce-ar fi poftit măria voastră să vă aducă acești viteji de la Rin, ca să li se cuvină o bună primire în țara hunilor ?

– Comoara nibelungilor, de pildă, răspunse Kriemhilda apăsător... Știți bine de la cine ați luat-o și m-aș fi bucurat nespun de mult dacă ați fi adus-o aici, la curtea mea !

– Dar cine mai știe unde se află această comoară ? întrebă Hagen ca și cum într-adevăr n-ar fi știut. Stăpînii mei mi-au poruncit s-o arunc în Rin, iar de atunci au trecut atîția ani, încît nici un om de pe lumea aceasta n-ar putea să-i mai afle urmele.

— Așadar, mi-ați istovit tot avutul pe care l-am primit ca dar de nuntă de la soțul meu ! După cîte văd, numai lacrimile mi le-ați lăsat... Încolo, ce-a fost mai de preț — comoara și stăpînul ei — mi le-ați luat !

— La dracu ! scrișni Hagen înfuriat. Cum ați fi vrut să mai aducem și plocoane, cînd și așa sîntem destul de împovărați cu propriile noastre arme și armuri !

— Vă puteați lipsi de ele, spuse Kriemhilda, pentru că în palatul nostru, oricum, nu veți intra înarmați. Paloșele și scuturile vor rămîne în bună pază afară...

— Nici nu vreau să aud de una ca asta ! răspunse înverșunat Hagen. Singurii paznici ai armelor mele numai eu însumi pot fi... Așa m-a învățat înțeleptul meu tată !

— De vreme ce vă împotriviți, spuse bănuitoare Kriemhilda, înseamnă că vreun oarecine v-o fi destăinuit cine știe ce... Vai și-amar de-acela care a cutezat să trîncănească ceva !...

— Ei, bine, chiar eu am făcut-o ! răspunse mînios Dietrich, și te poftesc să mă osîndești pentru aceasta, dacă ai destulă îndrăzneală, mireasa dracului ce ești !

Temîndu-se de cutezătorul erou, Kriemhilda plecă rușinată, fără să mai rostească nici o vorbă. Privirile sale fulgerau de mînie, dar își stăpîni din răspuseri pornirile ca să nu-și dea în vileag ascunsele urzeli.

Între timp, Attila îi zări și el pe oaspeți, recunoscîndu-l dintre toți numai pe Hagen, care în tinerețe fusese ostatec la huni. Măria sa, neștiind ce se întîmplase nu cu mult înainte și nebănuind ce pune soața lui la cale, porunci numaidecît să li se dea burgunzilor cuvenita găzduire.

Kriemhilda, însă, rîndui tainic în așa fel lucrurile, încît oștenii lui Gunther fură găzduiți cît mai departe de palat. Pasă-mi-te, știa bine crăiasa ce are de făcut...

A DOUĂZECI ȘI DOUA ÎNTÂMPLARE

Hagen și Volker stau hojma de strajă

După ce primiră burgunzii găzduire, Hagen și Volker ieșiră iarăși în curte, îndreptându-se neînfricați către palatul în care sălășluia Kriemhilda. Ajungînd aici, cutezătorii bărbați se așezară pe o bancă de unde puteau să oblicească tot ce se petrece în iatacul crăiesei.. Frumoasa doamnă tocmai își schimba strălucitoarele veșminte, jilave de lacrimi, cînd iată că intrară la ea cîțiva slujitori huni, făcîndu-i această îndreptățită întrebare :

— Dar ce s-a întîmplat, mărită crăiasă ? Cine v-a întors bucuria-n scîrbă ? Arătați-ni-l nouă pe-acela și dați-ne poruncă să vă răzbunăm !

— Hagen este făptașul — răspunse crăiasa — și sînt gata să cad la picioarele aceluia care îmi va răzbuna suferința, oricine ar fi el...

Cît ai clipi, vreo șaizeci de huni necugetați se înarmară pînă-n dinți, hotărîți să-i dea pierzării pe Hagen și pe Volker...

Văzîndu-i cît sînt de pripiți, crăiasa îi dojeni și îi povățui totodată :

– Voi nu știți ce faceți ! Cum de se încumetă o biată mîină de oameni, să se ridice împotriva unui erou atît de puternic ca Hagen ! Și-apoi, luați bine aminte că nici nu-i singur măcar ! Cavalerul pe care-l vedeți lîngă el, nu-i altul decît vestitul Volker din Alzei, care îl întrece pînă și pe Hagen în vîrtute.

Auzind cele spuse de Kriemhilda, hunii își mai adunară vreo patru sute de ajutoare și făcură roată în jurul mării sale, așteptîndu-i nerăbdători poruncile.

– Mai zăboviți puțin, voi ageri viteji ! Aș vrea să-mi pun coroana și să vă petrec eu însămi pînă la dușmanii mei, ca să schimb mai întîi cîteva vorbe cu ei... După aceea puțin îmi pasă ce le veți face. Oricum, nădăjduiesc că moale nu le va fi !

Din locul lor, Hagen și Volker priveau întăritați la toate cîte li se pregăteau.

– De cînd sînt pe lume, spuse Volker, încă nu mi-a fost dat să văd o crăiasă cu atîta amar de oștire după ea ! Au, pe cine vor dînșii să lovească, pe mine sau pe tine, prietene Hagen ?

– Pe mine ! răspunse Hagen întunecat. Parcă satana m-a îndboldit să purced în această călătorie ! Acum, spune-mi, rogu-te, prietene Volker, dacă trepădușii Kriemhildei se vor astruca asupra-mi, așa cum văd că au de gînd, mă vei ajuta ca să-i spîrcuim cît mai bine ?

– Sînt gata s-o fac chiar dacă ar veni asupra noastră Attila însuși în fruntea tuturor oștenilor săi !

– Dumnezeu să te răsplătească, nobile Volker, îi spuse Hagen plin de recunoștință. Făgăduind că vei lupta alături de mine, nu mai am nici o teamă... Să poftească vrăjmașii noștri, dacă le dă mîna acum !

– Cu toate acestea, prietene Hagen, cîtă vreme nu știm ce are de gînd crăiasa, socot că n-ar fi rău să ne sculăm în picioare cînd va trece pe lîngă noi. Ca stăpîină

a țării i se cuvine această cinste, iar noi înșine nu avem nimic de pierdut...

— Nu ! răspunse răspicat Hagen. Oricine ar fi în stare să creadă atunci că de frică am făcut-o ! Rogu-te, Volker, dacă mă iubești, să nu te clintești de la locul tău ! Nu e firesc să-i cinstim pe acei ce ne doresc moartea !

Zicînd acestea, Hagen își strînse bine cingătoarea, trăgîndu-și paloșul strălucitor cît mai la îndemînă.

Apropiindu-se de ei, Kriemhilda își dădu numaidecît seama că paloșul de la cingătoarea lui Hagen nu-i altul decît vestitul Balmung al răposatului Siegfried. Aducerile-aminte tulburară din nou sufletul crăiesei, iar plînsul o podidi din izvnoavă. Oprindu-se în fața celor doi burgunzi, care, într-adevăr, nici nu se clintiră din loc, răzbunătoarea crăiasă grăi :

— Spune, Hagen, au cine te-a poftit în această țară și cum de-ai cutezat să vii întracoace, după toate cîte mi le-ai făcut ?

— Pe mine nu m-a poftit nimeni, îi întoarse Hagen vorba, dar au fost poftiți stăpînii mei, pe care sînt dator să-i slujesc cu credință oriunde și oricînd...

— Mai spune-mi, credinciosule Hagen, nu cumva ți-ai slujit cu atîta rîvnă stăpînii, încît, de dragul lor, mi l-ai ucis pe Siegfried, bunul și neuitatul meu soț ?

— Să nu mai lungim vorba de-a surda ! răspunse îndesat Hagen. Da, eu l-am ucis pe Siegfried pentru că tu, soața lui, ai batjocorit-o pe frumoasa Brunhilda, soața stăpînului meu ! Nu-mi tăgăduiesc în nici un fel vina și sînt gata oricînd să-mi primesc osînda, fie din mînă muierască, fie din mînă bărbătească !

— Ați auzit, aprigii mei viteji ? strigă triumfătoare Kriemhilda către liota hunilor ; ticălosul și-a recunoscut fapta ! Eu numai atîta am vrut să auziți chiar din gura lui !... De aici încolo știți ce aveți de făcut !

Dar aprigii viteji se uitară șovăitori unii la alții și nu cutezară să ridice armele împotriva celor doi eroi.

— La ce bună răsplata crăiesei — spuse unul dintre huni — dacă o dată cu potrivnicii noștri, ne vom pierde și noi viața în luptă cu ei ?...

Iar altul adăugă :

— Și eu chitesc așijderă ! Oricît aur mi-ar dăru crăiasa — chiar și un turn întreg — tot nu aș cuteza să lupt cu acest cîntăreț nemaipomenit de voinic ! Cît despre Hagen, ce să vă mai spun ? Eu însumi l-am văzut luptînd în douăzeci și două de războaie — pe vremea cînd era în slujba lui Attila — și, credeți-mă, nu puține soațe au rămas cernite de pe urma lui ! Dau sfat să ne lăsăm păgubași de darurile crăiesei, ca să nu ne fie altminteri căința zadarnică !

Auzind acestea, hunii întoarseră spatele celor doi burgunzi, răzlețindu-se care-ncotro. Și de data aceasta uneltirile Kriemhildei dădură greș, dar înverșunata crăiasă se oțărî și mai rău, stăruind de iznoavă în urzeala răzbunării sale.

Hagen și Volker plecară grăbiți către stăpînii lor, pe care îi găsiră în curtea cea mare, așteptînd îngrijorați să fie poftiți de Attila în palat...

Văzînd această umilință Volker strigă cu glas răsunător:

— Dar cît vă mai rabdă inima să așteptați aici bună-voința lui Attila ? Intrați în palat și cercați să aflați chiar din gura mării sale ce are de gînd cu noi !

Atunci Dietrich din Berna îl luă de braț pe Gunther, Infried din Thuringia — pe Gernot, iar Rüdiger din Bechlaren pe ginerele său, Geiselher, intrînd cu toții în palat. Oricum s-ar fi întovărășit vitejii doi cîte doi, Volker și Hagen rămaseră mereu împreună, bizuindu-se nestrămutat unul în celălalt !

Cînd ajunseră burgunzii în sala cea mare a tronului, mărețul Attila se ridică numaidecît din jeț, urîndu-le tuturor bun venit, așa cum cerea, altminteri, străbuna datină a ospetiei. Își pofti musafirii la masă, poruncind slujitorilor să aducă deîndată bucate gustoase și vinațuri înmiresmate.

— Trebuie să mărturisesc — grăi Attila — că mare bucurie ne-ați făcut, mie și crăiesei mele, venind aici, la curtea noastră.

Spunînd aceasta, craiul nu se prefăcea de loc, încredințat fiind că tot așa gîndea și soața lui. Pasă-mi-te, încă nu oblicise măriia sa nimic din toate cîte se puneau la cale...

Bucatele veneau rînd pe rînd, vinațurile curgeau gîrlă, iar vremea se prelinse pe nesimțite pînă către miezul nopții..

Istoviți de drum și de toate hărțuielile de peste zi, burgunzii cerură încuviințarea gazdei ca să se retragă la odihnă.

— Mîine vom veni din nou — spuse Gunther — dacă măriia voastră ne va pofti de iznoavă ...

Binevoitor, craiul Attila îngădui oaspeților săi să plece la culcare, ceea ce aceștia făcură deîndată.

Dar tocmai cînd ieșeau pe poarta palatului, hunii se buluciră din toate părțile către ei, cercetîndu-le chipurile cu ochii lor pieziși.

— Pieriți din calea noastră ! se răsti Volker la ei ; altminteri s-ar putea să vă însemnăm cu niscaiva potricale pe la grumaz ! Vă socotiți voi viteji, asemenea nouă, dar băgați de seamă că nu toți vitejii sînt la fel !

— Cîntărețul nostru vă dă un sfat bun ! strigă și Hagen către ei. Cărați-vă pe la casele voastre și lăsați-ne în bună pace acum, că sîntem osteniți de drum ! Mai aveți vreme și mîine pentru astfel de vitejii, trepăduși ai Kriemhildei !

Hărțuindu-se din mers unii cu alții, burgunzii intrară pînă la urmă în adăpostul anume pregătit pentru ei, unde găsiră paturi moi și încăpătoare, cu așternuturi curate și îmbietoare la odihnă...

— Vai de somnul pe care-l vom dormi aici ! spuse Geiselher îngrijorat. Cred că ura surorii noastre este atît de mare, încît în noaptea aceasta nu ne va cruța pe nici unul din noi !

— Liniștiți-vă, mărite Geiselher ! grăi Hagen. Eu însumi voi face de strajă peste noapte, drept care nădăjduiesc să nu vi se cășuneze nici o sminteală cît veți dormi !

— Ca somnul să vă fie cît mai tihnit, spuse Volker, voi sta și eu de strajă alături de Hagen... Îmi îngăduiți, cavalerie ?

— Cerul să te răsplătească pentru buna ta credință, prea iubitule Volker ! îi răspunse Hagen.

Cu dreaptă recunoștință, burgunzii mulțumiră celor doi eroi pentru grija și credința lor, după care se astrucară sub oghealuri, adormind liniștiți în ghiersul cel dulce sunător al lăutei lui Volker.

Schimbînd apoi scripca și arcușul cu pavăza și spada, Volker se așeză de strajă lângă Hagen, la ușa de la intrare în sălașul lor. Și unul și altul scrutau cu ochii fulgerători întunericul, ciulind urechile ori de cîte ori vreun zgomot tulbura liniștea nopții... Deodată, Volker zări prin beznă pîlpîiri de coifuri !

— Privește, Hagen, șușoti cîntărețul, oamenii Kriemhildei se îndreaptă către noi ! Socot că vor să ne împresoare ...

— Să poftească — spuse Hagen — că avem noi grijă de coifurile lor !

Tot atunci, unul dintre huni, zărindu-i pe cei doi străjери, le spuse alor săi :

– Trebuie să dăm îndărăt ! Porunca stăpînei noastre nu poate fi împlinită... Hagen și Volker fac de strajă la ușa !

Auzindu-i vorbele, Volker își sări din răbdări :

– Îngăduie, Hagen, să-i spîrcui puțin cu paloșul din urmă !

– Nu ! răspunse cavalerul. Dacă ne luăm după ei, rămîn prietenii noștri fără pază și cum dînșii dorm, prea lesne le-ar fi hunilor să-i hăcuie prin somn !

– Îngăduie măcar să strig după ei, ca să se știe că le-am oblicit gîndurile... Hei, voi semeților, unde vă grăbiți atît de înarmați ? Nu cumva umblați după tîlhării ? Nemer-nice slugi ale crăiesei voastre !

Dar hunii tăceau chitic, ceea ce îl făcu pe Volker să se mînie și mai rău :

– Să vă ia dracul pe toți ! strigă el. Ați vrut să ne ucideți mișelește, prin somn ! Halal eroi ! Ptiu !

Primind vestea că și de data aceasta uneltirile sale au fost zădărnicate, Kriemhilda nu-și mai află astîmpărul de năduf. Începu să se frămînte și mai abitir, punînd la cale noi planuri de răzbunare.

Ura pe care o agonisise în sufletul său era atît de înverșunată, încît nu-i îngăduia să se ostoiască nici zi, nici noapte !...

A DOUĂZECI ȘI TREIA ÎNTÂMLARE

Cum l-a ucis Dankwart pe Blödel

dată cu ivirea zorilor, clopotele domului din Etzelnburg începură să bată prelung. Hagen intră în sălașul stăpînilor săi și – trezindu-i din somn – le făcu întrebare dacă nu poftesc cumva să ia parte la slujba de utrenie.

Odihniți cum erau, burgunzii se arătară bucuroși de întrebare, drept care începură a se găti numai decît cu cele mai pompoase veșminte și podoabe...

Privindu-i, Hagen le spuse oțărît :

– Nu de veșmintele acestea vom avea azi trebuință. Lăsați clopurile de catifea și struniți-vă sub bărbii coifurile oțelite ! Cămășile de mătase schimbați-le cu zalele, iar mantiile făloase cu scuturile tari și late ! Așijderea, în loc să puneți mîna pe sfintele rozarii, apucați mai bine paloșele ! Socot că vor fi de mai mare ajutor...

Schimbîndu-și veșmintele după aceste cinstite povețe, burgunzii plecară la utrenie.

Volker și Hagen se așezară în ușa bisericii, hotărînd să ațîină calea crăiesei și să-i facă tot felul de șicane.

Nu după multă vreme, iată că se ivi într-adevăr perechea crăiască. Mărețul Attila mergea înainte, însoțit de alaiul căpitanilor huni, iar crăiasa Kriemhilda venea din urmă împreună cu doamnele și jupînițele sale.

Cînd îi văzu Attila pe burgunzi, înarmați și înzăuați ca pentru luptă, le făcu mirată întrebare :

— Dar ce s-a întîmplat, dragi prieteni ? De ce ați venit înarmați la catedrală ? Are cineva de gînd să se ridice cu pricină asupra voastră ?

— Nu, mărite rigă, răspunse vicleanul Hagen... Așa e datina la noi : cînd mergem în ospeție, primele trei zile numai înarmați le petrecem !

Attila ridică a mirare din umeri, intrînd nedumerit în catedrală. Cum venea din urma sa, Kriemhilda auzise prea bine mincinoasa lămurire ticluită de Hagen, dar nu avu curaj să-l dea în vileag față de rigă, pentru că ea însăși se simțea cu musca pe căciulă... De aceea, cînd trecu pe lîngă Volker și Hagen, privirile sale scăpărau de ură, dar nu le aruncă nici o vorbă măcar. În schimb, cei doi burgunzi îi aținură batjocoritori calea, îmbrîncind-o și înghesuind-o chiar în pragul sfintei catedrale.

Văzînd una ca asta, hunii se gurguțară mînioși, dar nu avură destulă încumetare ca să pună mîna pe paloșe. Teamă de minia lui Attila fiind întotdeauna mai tare decît semeția lor, totul se opri deocamdată aici...

După ce se isprăvi utrenia, însă, toți cavalerii se adunară în curtea cea mare a palatului, unde viteazul Volker începu a-i îmboldi să puceadă turnirul, după datina din țara sa de baștină.

Craiul Attila și crăiasa Kriemhilda se urcară într-un pridvor, așteptînd nerăbdători să înceapă întrecerile cavалerești.

În vreme ce burgunzii se strînseră roată în jurul lui Volker, vreo șase sute dintre păloșarii lui Dietrich se înfă-

țișară ca să lupte cu ei, dar stăpînul lor nu le dădu îngăduință. Se chitea Dietrich să-și cruțe oamenii, de care, neîndoielnic, va avea nevoie mai tîrziu...

Urmară apoi la rînd cei cinci sute de scutieri din Bechlaren, care, așijderea, ar fi poftit să se întreacă din tăria armelor cu burgunzii, dar nici stăpînul acestora – marcgraful Rüdiger – nu îngădui lupta.

Abia cînd intrară în curte thuringienii și danezii, se porni cu-adevărat turnirul și prinseră a zbura, în sfîrșit, așchii din lănci și din scuturi.

Ispitiți de frumusețea întrecerilor, dar și de laudele aduse celor mai destoinici cavaleri, Irnfried și Hawart se aruncară fără habar în iureșul luptelor, minuind ca nimeni alții lăncile, paloșele și scuturile !

După cum era și de așteptat, nici Blödel nu a izbutit să stea multă vreme de o parte. Împreună cu cei trei mii de oșteni ai săi, toți călări și înarmați, semețul frate al craiului Attila făcu să se zguduie pămîntul din temelii sub tropotul cailor și loviturilor armelor. După el, mai intrară în luptă Schrutan și Gibeke Hornbog și Ramung, puternicii vasali ai măritului Attila, dar din cîți cavaleri luptau acolo, tot burgunzii se vedeau a fi cei mai iscusiți, spre năduful crăiesei Kriemhilda, care le dorea din adîncul rărunchilor moartea.

De la o vreme, potrivnicii vitejilor de la Rin începură să dea istoviți îndărăt. Atunci, Volker, cîntărețul, începu să strige cît îl ținea gura :

– Sînt prea fricoși acești huni, ca să ni se poată împotrivi nouă, și dacă nu s-au încumetat s-o facă acum, prilej mai bun ca acesta socot că nu vor mai avea altcînd !

Dar nici nu isprăvi bine vorba, că unul dintre huni se și proțăpi dinaintea lui, vrînd să se grozăvească în ochii jupîniței sale, care îl privea de la o fereastră a palatului... Semețul erou era atît de împopoțonat, încît aducea mai

curînd a mireasă decît a luptător, ceea ce stîrni hazul tuturor !

— Ce să fac cu muieraticul acesta ? întrebă Volker disprețuitor. Dacă nu pierе mai iute din fața mea, îi trag o chelfăneală soră cu moartea ! Chit că se va bosumfla de iznoavă crăiasa Kriemhilda !...

— Să nu faci una ca asta ! îi spuse Gunther. Lasă-i pe huni să purceadă primii gîlceava !

— Ba, nu ! se împotrivi Hagen ; trebuie să ațîțăm cît mai grabnic încăierarea ! Socot că nu e rău să băgăm puțin groaza în gazdele noastre !

Volker nu mai stătu mult pe gînduri. Își îmoldi zdravăn roibul și dintr-un singur iureș trecu năpraznic cu lancea prin scutul și prin zorzoanele zevzecului hun, făcîndu-i harcea-parcea măruntaiele !

Craii văzură totul din pridvorul lor, iar doamnele și jupînițele prinseră a lăcrima îndurerate, jelindu-l pe nesăbuitul erou, care, după cum se făcu numaidecît arătare, nobil marcgraf era, nu un răcan oarecare, de rînd !

Apucînd năpristan paloșele și scuturile, hunii începură să-l împresoare pe Volker, hotărîți să răzbune cu moartea uciderea marcgrafului lor. Văzîndu-i, Attila alergă îndată în mijlocul gloatei, strigînd cu voce tunătoare :

— Dacă veți cășuna vreo sminteală, cît de mică, acestor oaspeți ai mei, vă spînzur pe toți ! Viteazul cîntăreț nu-i vinovat de moartea marcgrafului nostru ! Soarta însăși l-a împins în lancea acestuia...

Hunii se răzlețiră cît ai clipi, ducîndu-și grăbiți caii de dîrlogi. Măritul Attila îi pofti pe craii burgunzi și pe cei mai de seamă dintre sfetnicii lor în palatul cel mare crăiesc, unde porunci să se orînduiască ospățul. Într-un alt palat, mai mic, din cealaltă parte a curții, se întinse masa pentru grosul cavalerilor de la Rin, în fruntea cărora Dankwart se afla.

Pînă să se așeze mesenii și pînă să se aducă bucatele, doamna Kriemhilda, îndboldită de aceleași înverșunate porniri, se duse degrabă la Blödel, rugîndu-l s-o ajute ca să-și răzbune suferințele și umilințele ! Îi făgădui pentru aceasta întinsele ținuturi pe care le stăpînise cîndva Nudung, feciorul marcgrafului lui Rüdiger și al doamnei Gotelinda.

Blödel însă nu se putea hotărî s-o ajute.

– Mi-e teamă de mînia fratelui meu, atotputernicul rigă Attila ! dădu el răspuns. Știți bine că nu m-ar cruța nici măcar pe mine, dacă aș cuteza să ridic paloșul asupra oaspeților săi !

– Rogu-te, cumnate Blödel, nu mă lăsa cu dușmanii în casă, fără puțință de a-i pedepsi ! Ajută-mă să răzbun moartea soțului meu, că pe lîngă bogatele olaturi ale lui Nudung, ți-o mai făgăduiesc și pe frumoasa lui văduvă, dimpreună cu tot aurul și argintul din visteria mea !

Auzind Blödel cîte avuții ar putea să dobîndească de la crăiasă, dar mai ales gîndindu-se la ispititoarea văduvă a lui Nudung, pe care de multă vreme o iubea fără nici o nădejde, se lăsă înduplecat.

– Facă-se voia voastră, mărită doamnă ! spuse hunul. Duceți-vă acum la ospățul crăiesc și lăsați totul în seama mea ! Îi voi spîrcui mai întîi pe oamenii lui Dankwart, care petrec nestingheriți în palatul de-alături și dacă Hagen, auzind tărăboiul, va cuteza să vină în ajutorul frățîne-su, îl voi cetlui burduf și plocon ți-l aduc, mărinimoasă crăiasă ! Numai să nu vă uitați făgăduiala...

– Nicidecum ! răspunse Kriemhilda.

– Încingeți paloșele ! porunci Blödel războinicilor săi. Trebuie să-i hăcuim pe vrăjmașii crăiesei noastre ! Aceasta este voința măriei sale !

Văzînd că Blödel a și trecut la fapte, Kriemhilda se întoarse la ospăț, strecurîndu-se cătinel la masă, lîngă Attila.

Stăpînită hojma de obidă și pusă tare pe harțag, ea porunci să i se aducă feciorul la ospăț.

Patru slujitori împliniră numaidecît porunca, aducîndu-l pe micuțul Ortlieb și așezîndu-l de-a dreapta craiului, chiar în fața morocănosului Hagen.

Cînd își văzu Attila odrasla, începu s-o drăgălească, arătînd-o cu mîndrie cumnaților săi.

— Priviți, prieteni ai mei, spuse riga, acesta este fiul meu și al surorii voastre ! Socot, după neamul din care se trage, că va fi un bărbat puternic, bogat, nobil și viteaz, în deplină stare a cîrmui cele douăsprezece țări pe care i le-am hărăzit moștenire...

— Numai dacă va apuca să trăiască pînă atunci, spuse Hagen... Că prea becisnic ni se înfățișează mititelul ! După socotința mea, nu cred că voi avea vreodată prilej de-nchinăciune la curtea craiului Ortlieb...

Cele spuse de Hagen săgetară adînc inima lui Attila. Măria sa îl fulgeră din priviri pe semețul erou, fără a da însă și răspunsul convenit acestei scîrbavnice cutezante. Stăpînindu-și mînia, craiul amuți de indignare, iar o dată cu aceasta, o tăcere grea se așternu asupra întregului ospăț...

Între timp, Blödel nu-și irose de loc vremea în ședere... Dimpreună cu o mie de războinici, strașnic înarmați și împăloșați, năvăli peste burgunzii care ospătau în celălalt palat.

Dankwart, văzîndu-i, tresări, dar nu-și pierdu nici o clipă cumpătul. Dimpotrivă, îi spuse prietenește lui Blödel :

— Bine-ați venit la ospățul nostru, mărite domn ! Am vrea să știm, dacă nu vă este cu bănat, ce vești mai osebite vom primi o dată cu venirea voastră aici ?

– Venirea noastră aici, spuse hunul, înseamnă pieirea ta și a tuturor acelor care se vor încumeta să te apere ! Uciderea lui Siegfried trebuie răzbunată cu sînge !

– Dar spune-mi, Blödel – doamne, cu ce sînt eu vinovat de moartea lui Siegfried ? întrebă Dankwart. Nu eram decît un biet plod pe vremea cînd vestitul cavaler și-a găsit năpraznicul sfîrșit. Kriemhilda, care te-a pus la cale să ridici paloșul răzbunării asupra noastră, nu ți-a mărturisit acest lucru ?

– Puțin îmi pasă dacă tu l-ai ucis pe Siegfried, sau prietenii și rudele tale... Pentru mine-i tot una și pentru tine așijderea ! Paloșul meu oricum nu te va cruța !

Oblicind cugetarea cea anapoda a hunului și pricepînd că nu mai are încotro, Dankwart sări năpristan de la masă, trase iute paloșul din teacă și dintr-o singură fulgerătură oțelită îl descăpățină pe vrăjmaș, rostogolindu-i glavanul, cu coif cu tot, printre picioarele cinstiților conmeseni...

– Poftim, mărite Blödel, strigă agerul cavaler, acesta ți-i ploconul de nuntă pentru văduva lui Nudung ! Iar mîine dacă i se va găsi acestei frumoase doamne un alt mire, tot la mine să poftească după plocon !

Cu o sălbatică îndîrjire, hunii ridicară paloșele și se astrucară asupra burgunzilor.

– Aveți grijă de viețile voastre ! glăsui tunător puternicul Dankwart. Ospățul la care ne-a pofitit Kriemhilda abia acum începe !

Cei ce nu aveau paloșe asupra lor, puseră mîna pe jețuri, pe taburete și pe lătunoaiele băncilor, învîrtindu-le cu osîrdie printre coifurile cucuiete ale hunilor, într-o încăierare pe viață și pe moarte. În cele din urmă, luptînd cu atîta îndîrjire, burgunzii izbutiră să-i scoată afară pe huni, dar trebuie să facem arătare că nu ieșiră decît acei care puteau să se mai țină pe picioare, că ceilalți – peste cinci sute – rămaseră totuși înăuntru cu scăfîrliile

dezbirnate și coifurile scofîlcite, cu rărunchii sfîrtecați și fără pic de suflare, pentru că își dăduseră duhul cu totul...

Vestea acestui cumplit măcel se lăți iute la curtea lui Attila, drept care, pînă să apuce Dankwart să-și cheme ajutoarele, o hoardă de două mii de huni se și strînse hăuind în jurul burgunzilor, năpustindu-se de iznoavă asupra lor.

Căzînd unul cîte unul, vitejii lui Dankwart pieriră cu toții atunci, lăsîndu-și stăpînul de izbeliște sub amenințarea atîtor paloșe necruțătoare ! Dar cutezătorul burgund nu se dădu nicidecum biruit. Croindu-și drum către ușă, printre șpăngile și strămurările potrivnicilor, el începu să strige cu glas înfricoșător :

– Hei, n-a mai rămas în viață nici un burgund care să-l poată chema aici pe fratele meu Hagen ?

– Nu, răspunseră în batjocură hunii, hărțuindu-l și mai abitir... Tu însuți vei fi propriul tău sol și îți vei împlini solia cînd te vom arunca mort la picioarele lui Hagen ! Numai așa îi vei putea spune tot ce ai de spus !

– Feriți-vă din calea mea ! zbieră deznădăjduit eroul. Voi împlini eu însumi solia, dar viu, nu mort !

Adunîndu-și toată vraga, Dankwart prinse iar a învîrți paloșul cu o mînie înspăimîntătoare. Înfricoșați, hunii se traseră la o parte și repeziră atît de multe sulite în scutul cavalerului, încît, din pricina greutății lor, baierile pavezei plesniră, lăsîndu-l pe burgund fără nici o apărare în fața potrivnicilor săi.

Hunii rînjiră bucuroși, socotind că de acum încolo nu le mai poate scăpa vînatul... Ci, Dankwart se năpusti deodată ca un mistreț printre ei, izbutind să-i zăpăcească și să ajungă, pînă la urmă în palatul lui Attila, unde hăitașii săi nu se mai încumetară să intre...

A DOUĂZECI ȘI PATRA ÎNTÂMBLARE

Cum i-au hăcuif burgunzii pe huni

ăclăit de sînge din cap pînă-n picioare, Dankwart ajunse în sala cea mare a ospățului crăiesc strigînd atît de puternic, încît dîrdîiră ferestrele :

— Stai și petreci în tihnă, frate Hagen, iar eu îți adăst ajutorul în iureșul morții ! Vă dau știre, prieteni burgunzi, că toți vitejii mei au fost uciși ! Nici unul nu mai trăiește !

— Cine s-a încumetat a săvîrși una ca asta ? întrebă Hagen, cutremurîndu-se.

— Blödel dimpreună cu hunii lui ! răspunse Dankwart. Dar a plătit-o scump, mișelul ! Eu însumi i-am retezat grumazul, prăvălindu-i căpățîna la picioare !

— A avut parte de-o moarte plină de cinste, dacă l-a descăpățînat un cavaler atît de nobil ca tine, lămuri Hagen... Frumoasele doamne n-ar avea prin urmare temei că să-l jelească ! Dar mărturisește, frate dragă, de ce ești atît de însîngerat ? Cine te-a tăiat și pe unde se află făptașul ? Spune, că nici Talpa iadului nu l-ar mai scoate viu din mîinile mele !

— Nu m-a tăiat nimeni ; sînt teafăr precum vezi ! făcu arătare viteazul. Sîngele de pe veșmintele mele e la fel cu

cel de pe spada mea... E sînge de hun ! Cîți am tăiat, drept să-ți spun, nici eu nu mai știu.

– Dacă ești într-adevăr teafăr, grăi Hagen, rogu-te, frate Dankwart, proțăpește-te zdravăn în ușa de colo și păzește-o atît de bine, încît nici unul din hunii care mișună în această sală măreață să nu mai poată călca dincolo de prag ! Cit despre celelalte, lasă-le pe toate în grija mea și a ortacilor mei !

Înțelegîndu-se apoi și cu stăpînii săi, Hagen grăi :

– De vreme ce răzbunarea Kriemhildei se vădește a fi necruțătoare, dau sfat, viteji de la Rin, să cinstim cum se cuvine vinul mării sale și să-l plătim, așijderea, la prețul care i se cade !...

Rostindu-și ciudatul îndemn, ochii întunecați ai burgundului se opriră amenințători asupra odraslei crăiești, care tocmai scîncea neputincioasă la capătul celălalt al mesei, în brațele Kriemhildei...

Ducîndu-se țintă-ntracolo, Hagen trase iute paloșul de la șold și pînă să bage de seamă cei din jur, capul micuțului Ortileb se și prăvăli retezat în poalele mamei sale... Cu aceeași iuțeală îl descăpățină apoi pe logofătul din spatele crăiesei, căruia îi era încredințată privigherea coconășului și care tocmai ridicase paloșul ca să-l pedepsească pe pruncucigaș...

Dar temutul cavaler din Tronje nu se răcori numai cu atît ! Pînă să se dumirească hunii ce și cum se petrece sub ochii lor, el se repezi asupra lui Werbel, vestitul lăutar al mării sale, retezîndu-i într-o clipită brațul drept, care îi căzu nemișcat pe diblă...

– Ca să nu uiți, lăutarule, vicleana solie pe care ne-ai adus-o la Rin ! lămuri Hagen numaidecît.

Vaietele scripcarului sfîșiară sala de la un capăt la altul. Hunii se duminiră îndată că nu-i de șuguit cu burgunzii. Trăgînd șpăngile de la cingători, ei îl impresurară

pe Hagen mai întâi, dar eroul făcu proașca prin grumazurile lor, învîrtind șuerătorul Balmung. Sări atunci de la masă aprigul Volker, croind poteci prin năboiul hunilor pentru a veni în ajutorul prietenului tot mai strîmtorat de vrăjmași. Măiestru arcuș oțelit, paloșul cîntărețului isca numai ghier-sul pierzaniei pe unde-și petrecea lama cea ager ascuțită... O dată cu iscusitul lăutar, se ridicară de la masă și măriții crai ai Burgundiei, cercînd mai întâi să potolească încăierarea cu vorbe de dojană și împăciuire, dar Volker și Hagen nu mai puteau fi domoliți de nimeni ! Neavînd încotro, măriile lor lăsară îndată vorbele de clacă și apu-cară zdravăn paloșele, pentru că, după cîte băgară de seamă, hunii nu aveau de gînd să le facă temenele... Hei, și să mi-l fi văzut atunci pe Gunther cît de bine se pricepea să spintece potrivnicii cu tot cu platoșele lor strălucitoare, iar Gernot, puternicul său frate, nici că se putea să găsească prilej mai potrivit pentru a încerca agerimea paloșului primit în dar de la Rüdiger... Urmînd pilda frăților săi mai mari, mezinul Geiselher nu stătu nici el cu mîinile în sîn. Sprinten și mlădios cum era, prinse a spîrcui hunimea de la un capăt la altul al sălii, ținînd tot marginile, ca nu cumva să-l tragă vîrtejul la mijloc, acolo unde clocotea adevărata bulboană a morții.

Trebuie să mărturisim, însă, că oricît de bine luptau cei trei crai, în ce privește vitejia tot nu putea să-l întreacă pe vajnicul Volker !... De jurîmprejurul acestui luptător, hunii cădeau fulgerător, înroșind podelele, pereții și mesele cu sîngele lor încins, dar nici nu se lăsau păgu-bași !... Mulți cum erau într-una cădeau, ci peste stîrvurile lor hojma alții se iscau ! Vaierile și scrișnetele, răcnetele și vuietul luptei zgîlțiau palatul din temelii și umpleau de larmă toată curtea crăiască...

Auzind înfricoșătorul vacarm, hunii cei de-afară, care mișunau cu miile, ar fi vrut să se astruce întru ajutorul

celor dinăuntru, dar găsiră bun plocon la ușa palatului... Nebiruitul Dankwart nu îngăduia nimănui nici să intre, nici să iasă ! De la o vreme, însă, viteazul nostru nici nu mai știa cum să se împartă. Cei de-afară dădeau să năboaie înăuntru, cei dinăuntru năzuiau a buluci în afară, iar menirea lui acolo era să-i stăvilească și pe unii și pe alții !

Văzînd încurcătura, Hagen îl rugă numaidecît pe Volker să dea ajutor celui strîmtorat :

– Sări năpristan, prietene Volker, că-mi taie vrăjmașii fratele !

– Fii fără grijă, prietene Hagen, că tot acum sînt lîngă el !

Spintecînd bulucul hunilor cu năprasnicul cîntec al lăutei sale oțelite, Volker ajunse pe dată lîngă Dankwart.

– Treci dincolo de prag – îi spuse el – și îngrijește-te numai de cei de-afară ! Pe cei dinăuntru lasă-i în seama mea !

Rînduită cu atîta chibzuială, abia acum începu să meargă treaba ca pe roate... Paloșele scăpărau în mîinile vînjoase ale celor doi viteji, hîrbind coifurile păgînilor, care, nu arareori, se rostogoleau pe sub mese cu tot cu scăfîrliile hunilor în ele...

Hagen, văzînd cît de bine este păzită ușa, lăsă la o parte scutul și prinse Balmungul cu amîndouă mîinile. Nu mai putea să i se împotrivească nimeni de-acum. Cînd lovea, armurile hunilor se desferecau pe loc, zornăind și lăsînd să pătrundă paloșul pînă-n adîncul măruntaielor !

Cu ochii împăienjeniți de lacrimi, craiul Attila și crăiasa Kriemhilda priveau înspăimîntați cum le piereau cei mai dragi prieteni și cei mai cutezători viteji. Tremurînd, Kriemhilda se ghemui într-un ungher, la picioarele lui Dietrich din Berna și începu să-l roage umilită :

– Ajută-mă, nobile cavaler, nu mă lăsa pradă morții ! Hagen mă va ucide negreșit, dacă-mi va dibui cotlonul ! Scoate-ne, rogu-te, din Tartarul acesta, pe mine și pe soțul meu !

– Dar cum să te ajut, mărită crăiasă, cînd eu însumi sînt îngrijorat de soarta mea ? grăi amelungul.

– Arată-ți puterea, viteazule Dietrich ! îl îmboldea crăiasa de iznoavă. Trage paloșul și scoate-ne repede-afară, că altminteri aici ne vom da ultima răsufare !

– Cerca-voi să te ajut, nobilă doamnă, dar nu cred că paloșul este cel mai potrivit pentru aceasta. Uneori vorbele pot face mult mai mult...

Grăind astfel, Dietrich din Berna sări în picioare pe o masă, ca să poată fi văzut de toată lumea și strigă :

– Hei, Hagen, prea amară este băutura cu care ne adăpi tu astăzi !

Vocea lui răsună în sală ca vuietul unui corn de bivol. Auzindu-l, Gunther se trase la o parte din încăierare și strigă la rîndu-i :

– Prieteni burgunzi, stăviliți-vă puțin războinica rîvnă ! Dietrich vrea să ne spună ceva !

Burgunzii lăsară paloșele-n jos, ferindu-se într-un capăt al sălii. Hunii făcură la fel, ferindu-se în celălalt capăt.

– Vorbește, preanobile Dietrich ! îl îndemnă Gunther. Și să știi că ne-ar părea rău să aflăm că vreunul dintre vitejii noștri ți-ar fi pricinuit vreo vătămare !

– Nu ! răspunse Dietrich. Oamenii voștri nu mi-au adus nici un fel de vătămare. Cu toate acestea, rogu-vă, mărite crai, să ne îngăduiți, mie și prietenilor mei, a ieși din această sală !

– Aveți încuviințarea mea, răspunse craiul. Puteți ieși în bună pace ! Din partea voastră nu ni s-a tras nici o

sminteală... Cît despre huni, ei să mai stea pe loc ! Încă n-am încheiat toate socotelile cu dînșii...

Mulțumind pentru îngăduință, Dietrich sări jos de pe masă, își petrecu un braț pe după umerii Kriemhildei, iar cu celălalt îl luă de mînă pe Attila și ieșiră tustrei nevătămați din sală. După dînșii ieșiră și cei șase sute de amelungi aflători în slujba cavalerului de la Berna, bucuroși cu toții că au scăpat teferi de-acolo... Dar iată că printre berneni, încercară să se strecoare peste prag și vreo cîțiva huni. Volker îi oblici numaidecît și îi otînji atît de puternic cu paloșul, încît ajunseră afară numai căpăținile lor, rostogolindu-se pe scări pînă la picioarele lui Attila.

Atunci craiul, întorcîndu-și privirile către ușă, spuse :

— Vai mie, ce fel de oaspeți mi-am adus pe cap ! Este unul printre ei care-i mai rău decît un mistreț încolțit... Volker i se spune și, cică, ar mai fi și cîntăreț pe deasupra ! De data aceasta, însă, năprasnic cîntec ne-a mai cîntat ! Ghiersurile lui mi-au ucis pe cei mai buni prieteni, pe cei mai credincioși viteji... Și nu pricep de ce-a făcut toate acestea ! Au, cu ce-am greșit eu față de oaspeții mei ?

În vreme ce riga se căina pe-afară, marcgraful Rüdiger ceru așijderea încuviințare de la Gunther să părăsească și el sala, dimpreună cu toți oamenii săi... Răspunsul se grăbi să i-l dea Geiselher :

— Plecați fără grijă ! N-avem nimic cu voi ! Prea bine ne-ați omenit cînd am trecut prin olatul vostru, ca să năzuim acum a vă cășuna vreun neajuns !

Marcgraful părăsi tot atunci sala, dimpreună cu cei cinci sute de slujitori din Bechlaren.

Cum nu mai rămăseseră decît huni înăuntru, burgunzii porniră de iznoavă cinătuiala, dar de data aceasta nu se mai ostoiră pînă cînd nu-i spîrcuiră pe toți, pînă la unul !

A DOUĂZECI ȘI CINCEA ÎNTÂMPILARE

Cum pieri Iring dimpreună cu toți danezii săi

ehămătuiți de atîta vărsare de sînge, burgunzii lăsară paloșele din mîini și se așezară pe scuturi ca să se odihnească...

— Nu vă dedați trîndăviei ! spuse Geiselher atunci. Trebuie să aruncăm numaidecît stîrvurile din sală, că dușmanii încă ne vor da de furcă, și după socotința mea, nu ne va fi prea lesne să luptăm cu mortăciunile astea sub picioare !

— Iată sfatul unui om cu scaun la cap ! întări Hagen cele spuse de Geiselher.

Și fără a mai zăbovi cîtuși de puțin, burgunzii purceseră la treabă. Șapte mii de leșuri zvîrliră ei în fața palatului, sub privirile înspăimîntate și înlăcrimate ale hunilor de-afară. Printre cei aruncați erau destui care încă nu-și dădură duhul de-a binelea și care cu puțină îngrijire s-ar fi putut înzdrăveni. Dar nesinchisindu-se nimeni de soarta lor, ei piereau pînă la urmă, fie din aruncătură, fie înăbușiți sub mormanele de morți care creșteau peste dînșii...

Văzînd una ca asta, lui Volker îi veni la îndemînă să spună :

– M-am încredințat pe deplin acum că hunii sînt niște mișei și niște lași ! Priviți la ei, în loc să le sară-ntr-ajutor prietenilor vătămați, ei stau și cască gura, bocind ca niște muieri ! Ptiu ! Halal viteji !

Atunci unul dintre marcgrafii hunilor, ca să dezmință spusele lui lui Volker, se apropie de o cîmotie care mai sufla încă, îmbizindu-se s-o ia în brațe și s-o ducă de-acolo. Tot atunci, însă, istețul cîntăreț îi trimise pe-amîndoi deodată în lumea dreptilor, repezind cu putere sulita necruțătoare asupra lor.

Afurisind și hăuind, liota hunilor fugi speriată la capătul celălalt al curții, unde mărița sa riga Attila ținea sfat cu sfetnicii săi.

Volker și Hagen găsiră că nu-i rău prilejul să mai petreacă puțin pe seama chizmatarnicelor gazde :

– Hei, voi de colo, strigă Hagen, ați văzut ce bine știe a-și păzi pielea Attila al vostru ? De loc nu se încumetă să intre-n luptă, așa cum fac – de pildă – măreții noștri stăpîni !

Auzindu-l, craiul hunilor nu izbuti să rabde netulburat batjocura... Apucă repede un scut și dacă nu l-ar fi oprit Kriemhilda, cine știe ce s-ar fi întîmplat !

– Ha, ha ! se hlizi Hagen. Știți voi, hunilor, că măritul vostru rigă este cîmotie cu răposatul Siegfried ? S-au înrudit amîndoi prin aceeași soață, numai că viteazul din Țara de Jos a avut norocul să se bucure primul de harurile cinstitei voastre crăieșe !... Ia spune-mi și mie, rigă becisnic ce ești, cu ce temei te ridici împotriva mea și a stăpînilor mei ?

La atîta de nerușinată batjocură, Kriemhilda se aprinse ca para focului :

– Cine îl va hăcui pe acest blestemat de burgund, strigă ea, și-mi va aduce în dar căpățîna lui spurcată, îl

voi răsplăti cu atîta aur, cît poate să încapă în scutul cel mare al craiului meu ! Pe lîngă aur, eroul va mai primi, așijderea, cetăți și olaturi atîtea cîte va pofti !

— Nu știu ce plocoane mai așteptați, zăbavnicilor ! îi luă Volker în derîdere. Mie mi s-ar face lehamite de asemenea viteji, dacă aș fi în pielea stăpînului vostru ! Mîncăți pîinea craiului de pomană, trîntorilor !

Din cît puhoi de oștire era adunat acolo în curte, numai marcgraful Iring din țara danezilor avu destulă încumetare ca să se ridice întru izbăvirea de ocară a stăpînilor săi...

— Aduceți-mi armele și zalele ! porunci el. Vreau să-l înfrunt pe Hagen ! Ocară adusă mărișilor noștri crai nu poate dăinui nerăzbunată !

— Te-aș sfătui să stai molcom, danezule ! strigă Hagen. Vor plînge hunii la căpătîiul tău ! Trimite-i mai bine pe ei întracoace, că mi-i poftă să-i dau de-a berbeleacul pe scări !

— Ba, singur te voi înfrunta, Hagen, așa cît te crezi tu de nebiruit !

Înzăuat și înarmat, Iring porni cu pas hotărît către burgunzi. Hagen ieși așijderea întru întîmpinarea potrivnicului. Dar, deodată, se auzi vocea tunătoare a viteazului Volker :

— Fii cu băgare de seamă, Hagen ! Cel ce se lăuda că te va înfrunta singur este un mare mincinos... Privește, vine cu toată liota după el !

Ca să dea dovadă că nu a mințit, Iring se prosternă la picioarele prietenilor și oștenilor săi, rugîndu-i stăruitor să rămînă pe loc.

— Lăsați-mă singur ! spunea el. Vreau să-mi cinstesc cuvîntul, oricît de înspăimîntător ar fi Hagen !

În cele din urmă, oamenii săi se învoiră să-l lase singur. Iring ridică lancea și porni furtună împotriva lui Hagen... Lupta se încinse fulgerător, iar curtea se umplu de zarvă !

Aruncînd sulițele, unul asupra celuilalt, luptătorii se adăpostiră după scuturi, dar ucigașele țepoaie le străpunseră năprasnic, petrecîndu-și vîrfurile oțelite pînă la zalele eroilor ! Traseră apoi paloșele și începură a le încrucișa cu o iscusință nemaipomenită. Hagen însă era peste măsură de puternic, iar potrivnicul său nu izbutea să dobîndească nici un spor. Lăsîndu-se păgubaș a-l mai înfrunta, Iring se năpusti furios asupra lui Volker, dar cîntărețul îi slobozi o lovitură de paloș atîta de puternică, încît scutul danezului sări din țîțîni, scofîlcîndu-se și hîindu-se tot...

Zăpăcit de năprasnă și minios pe propria-i neputință, Iring se repezi atunci la Gunther, dar nici cu măria sa nu izbuti mare lucru ! Lăsîndu-l și pe acesta, el se aruncă apoi împotriva lui Gernot, care l-ar fi tăiat fără multă vorbă dacă potrivnicul n-ar fi șters-o la timp și din calea paloșului său. În cele din urmă, zărindu-l pe Geiselher și văzîndu-l mai tinerel, socoti că va izbuti să-l răpună măcar pe el. Îndreptîndu-se amenințător către mezin, danezul hăcui în calea lui vreo patru oșteni nibelungi care se ațineau să-i taie drumul. Atunci mezinul, ieșindu-și din răbdări, îi spuse :

— Asta nu se iartă, Iring ! O vei plăti chiar în clipa aceasta !...

Dintr-o singură lovitură, dar trasă cu multă îndîrjire și cu mare meșteșug, Geiselher îl culcă la picioarele sale pe danez, socotind că nu se va mai scula de jos. Cînd colo, procletul nu era decît amețit, dar venindu-și ușurel în fire, el tăcu mîlc și nu se clinti din loc ca să creadă burgunzii că a murit...

Deodată însă, cînd nimeni nu se mai uita la el, părelnicul mort sări de jos cu paloșul în mînă și îl păli atît de puternic pe Hagen, încît îl umplu de sînge din cap pînă-n picioare...

– De data asta nu-mi mai scapi, blestematule ! urlă burgundul înfricoșător... Chiar dacă ți-ar sări într-ajutor însăși Talpa iadului !

Dar pînă să tragă Hagen paloșul, pînă să isprăvească vorba, Iring o zbughi din loc, alergînd cît îl țineau picioarele către ai săi.

Kriemhilda, care văzuse tot ce se întîmplase acolo, îl întîmpină bucuroasă pe danez, blagoslovindu-l că a izbutit să-l umple de sînge pe Hagen.

Viteazul din Tronje, însă, o făcu numaidecît să-și piardă mulțumirea :

– Nu te bucura prea tare, crăiaso ! îi spuse el. Rana pricinuită mie de Iring nu-i decît o biată zgîrietură, care nu-ți poate fi de folos ! Dar, spune-mi, rogu-te, oare flecarul acesta al vostru ar cuteza să mai lupte vreodată cu mine ?

– Chiar acum ! răspunse danezul întăritat de vorbele batjocoritoare ale burgundului.

Kriemhilda însăși îi aduse cutezătorului un scut nou, în locul celui hîrbuit de Volker, și îl îmboldi cu vorbe de îmbărbătare să mai încerce o dată...

Văzîndu-l că vine iar asupra sa, Hagen îl întîmpină tunînd și fulgerînd. Scuturile răsunară de iznoavă, iar paloșele iscau scînteii și pălălăi ori de cîte ori mușcau din ele. Cu o năprasnică lovitură de Balmung, cavalerul din Tronje despică în două și pavăza și coiful potrivnicului, ajungînd cu agerul oțel pînă la glava sa. O dată cu fulgerătura, țîșni și sîngele din rana cea căscată a războinicului, năclăindu-i chipul și armurile. Năruit la pămînt, Iring își acoperi obrazul cu rămășița scutului, încercînd deznădăjduit să se apere, dar nimic nu-l mai putea izbăvi din ghiarele morții. Zărind o lance înfiptă pe aproape, Hagen o smulse îndată și o apăsă cu toată

puterea în țeasta muribundului, pînă cînd ieși cu fierul prin partea cealaltă, priponindu-l bine în pămînt...

Zdruncinați pînă-n adîncul rărunchilor de ticăloasa moarte a stăpînului lor, danezii se astrucară asupra burgunzilor ca să-și ostoiască în sînge cumplita durere și amarnica sete de răzbunare.

— Ademeniți-i întracoace ! dădu sfat istețul Volker. Deschideți larg ușile și răbdați-i pînă intră în sală ! Pe urmă le facem de petrecanie !

Cu Irnfried și Hawart în frunte, peste o mie de războinici năboiră în sala cea mare a palatului, unde burgunzii, adăstîndu-i cu paloșele pregătite, îi strîmtoră pe toți la mijloc, pornind iarăși căsăpeala...

Sîngele clăbucea pe sub podele, se aduna în băltoace de-a lungul pereților și se scurgea mai departe afară prin olanele de la colțurile sălii... Cu toate acestea, nici că se potoliră cavalerii de la Rin, pînă cînd nu isprăviră și cu cea din urmă suflare a danezilor.

Numai după aceea se așternu tăcerea în sală și vajnicii eroi își îngăduiră puțină odihnă...

A DOUĂZECI ȘI ȘASEA ÎNTÂMLARE

Crăiasa poruncește să se dea foc palatului

flîndu-se în grea cumpănă, hărțuiți și osteniți cum erau, cavalerii de la Rin hotărîră să facă pace cu hunii și să plece de la ospățul lor blestemat.

Îl rugară, de aceea, pe Attila să se apropie de sala în care se întăriseră ei, ca să-i poată spune păsul și să ajungă la o înțelegere cu măria sa.

Attila veni pînă în fața ușii, însoțit de Kriemhilda și de toată hoarda care se adunase acolo — mai bine de douăzeci de mii de huni !...

— Să facem pace, măria ta ! îi spuseră burgunzii.

— Vreți pace ? întrebă Attila ; ne vine greu s-o mai facem acum, după ce ne-ați ucis odrasla și atîta mulțime de prieteni ! Cîtă vreme îmi va fi hărăzit să trăiesc, luați-vă gîndul de la împăcare !

— Dar voi ne-ați silit să punem mîna pe arme, dădu răspuns craiul Gunther. Cine i-a spîrcuit pe toți vitejii lui Dankwart, în vreme ce noi stăteam la ospăț ? Nu hunii voștri, mărite crai ?

— Noi am venit aici cu dragoste și cu bună - credință, intră în vorbă Geiselher. Ce v-am cășunat, de vă ridicați cu paloșele asupra noastră ?

– Privește împrejurul tău și vei afla ce ne-ați cășunat !... Numai morți și numai jale ! răspunseră hunii.

– Cu vătămarea pe care ne-ați adus-o voi nouă dintru început și cu cea pe care v-am pricinuit-o noi vouă, mai pe urmă, sîntem la chit, făcu arătare Gunther.

– Nu pot sta în cumpănă una cu alta ! îl încontră Attila. Voi ne-ați adus atît de mare vătămare, încît numai cu viața o veți putea răsplăti ! De aceea, nici unul dintre-ai voștri nu va mai ieși viu de aici !

– Ba noi v-am ruga, mărite crai, spuse Gernot, să aveți bunătatea de-a ne îngădui să ieșim din această sală, unde nu mai putem răbda a rămîne ! Chiar dacă oamenii voștri, cu mult mai numeroși decît ai noștri, ne vor ucide, vrem să pierim afară, nu aici, în această bahnă de sînge !

–Atîta lucru vă pot făgădui, spuse Attila.

Dar Kriemhilda sări numaidecît împotriva și nu încuviință nici măcar atîta !

– Nu ! strigă ea. O dată scăpați afară, mistreții ăștia vor face proașca prin noi ! Îi cunosc eu bine !

– Dar spune-mi, surioară, cu ce ți-am greșit eu, ca să mă hărăzești acum unei pieiri atît de ticăloase ? o întrebă înduioșător Geiselher. Nu ți-am cășunat nicicînd vreun neajuns, te-am iubit întotdeauna și numai cu bunăcuviință m-am purtat în fața ta ! Hai, îndură-te, soră dragă, și lasă-ne să ieșim de-aici !

– Cereți îndurare tocmai voi, care ați fost atît de neîndurători cu mine ? Socot că n-ați uitat cîte mi-ați făcut... Acasă la voi, mi-ați ucis soțul și mi-ați prădat comoara ; acum, acasă la noi, mi-ați ucis pruncul... Și toate acestea numai brațul lui Hagen le-a săvîrșit ! Dați-mi-l chiar acum pe ticălos, dacă vreți să mai stăm la tocmeală ! Altminteri veți pieri cu toții aici și-ar fi păcat, că sîntem frați, născuți tuspatriu din aceeași mamă !

– De-ar fi să pierim și o mie de frați, tot nu v-am da

pe vreunul dintre ai noștri ! Cerul însuși s-ar mînia, dacă am face una ca asta ! răspunse hotărît Gernot.

– Dacă ni-i hărăzit să murim, vom muri cinstit, cavalierește, întări Geiselher spusele lui Gernot. Dar cîtă vreme trăim, nu vă dăm plocon pe nici unul dintre prietenii noștri ! Și-acum, pentru că tot nu avem încotro, cine vrea luptă, să poftească aici !

Cătrănindu-se și mai rău, crăiasa porunci alor săi :

– Buluciți-i pe netrebnici înăuntru și zăvorîți bine ușa ! Dați foc apoi palatului din patru părți deodată, avînd grijă, cîtă vreme va ține pîrjolul, ca nu care cumva să iasă vreunul din vîlvătăi !

Hunii împliniră îndată porunca, năboind asupra burgunzilor din fața ușii pînă cînd îi astrucară pe toți în sală. Cetluiră după aceea zdravăn ușa și puseră focul întocmai cum primiră poruncă !

Burgunzii, însă, își îndurau cu cinste și cu bărbăție soarta, fără a-și clătina cîtuși de puțin credința unul față de celălalt !

Flăcările cuprinseră iute palatul, încingînd zidurile cu dogoarea lor...

– Mai bine muream luptînd ! spuse unul dintre cavaleri.

– Mi se usucă sufletul de sete ! se căina altul.

– Dacă nu puteți răbda arșița, adăpați-vă cu sînge, nobili cavaleri ! îi sfătui cumplitul Hagen. Pe zăpușeala aceasta, sîngele este mult mai bun decît vinul, credeți-mă !

Mistuiți de sete, burgunzii ingenuncheau rînd pe rînd lîngă leșuri, storcînd rănile însîngerate ale acestora în găvanele coifurilor.

Sorbind apoi din ele, se minunară și ei cît de gustoasă poate fi la nevoie o asemenea băutură ! Se cruciră, însă, și mai mult, cînd simțiră deodată, nu numai că li se potolește setea, dar că încep a-și redobîndi și puterile, de pe

urma cărora vor mai avea destule de pătimit răzbunătoare gazde...

— Să te răsplătească dumnezeu, Hagen, pentru sfatul bun pe care ni l-ai dat, îi mulțumiră cavalerii cu toții deodată. De mare priință ne-a fost !

Pojarul ajunsese de-acum asupra lor. Flăcările mistuiau tavanul iar ei se apărau cu scuturile împotriva scîndurilor și grinzilor aprinse care se prăbușeau de sus.

Tot Hagen îi povățui și de data aceasta :

— Lipiți-vă de pereți și jucați tontoroiul pe jar, nămolindu-l bine în sînge... Altcum n-avem încotro ; așa ni-i dat să petrecem la ospățul acesta orînduit de Kriemhilda !

Fiind clădiți din piatră și avînd bolți pe laturi, pereții i-au ferit pe burgunzi de urgia flăcărilor, iar palele de vînt, care pătrundeau prin ferestre, primeneau neconținut aerul, împrăștiind fumul și răcorind zăduful...

Nesfîrșit de lungă și de zbuciumată, noaptea își risipi în cele din urmă negurile. Cînd se iviră primele lîcăriri ale zorilor, cavalerii se odihneau care cum puteau, fie rezemați de pereți, fie sprijiniți în scuturi, fie întinși peste leșuri... Numai Volker și Hagen străjuiau hojma în fața ușii scrumuite, gîndind la cîte li se mai puteau întîmpla de-aici încolo...

— Să mergem în sală, Hagen ! spuse cîntărețul. Hunii sînt încredințați că ne-a mistuit pojarul pe toți și vor veni să se desfete privindu-ne stîrvurile... Prilejul va fi cît se poate de nimerit atunci ca să le zdrumicăm această încredințare, stricîndu-le totodată și cheful !

— Da, să ne pregătim de luptă ! strigară neostoiți și cei dinăuntru. Dacă tot nu mai avem scăpare, măcar să murim cu cinste !

Într-adevăr, Attila era încredințat că oaspeții săi au pierit în flăcări. Nu-și putea închipui măria sa că între zidurile cele afumate și pîrjolate, se pregăteau de luptă

peste șase sute de viteji, atît de zdraveni, cum n-au mai fost pe lume alții aidoma lor !

O iscoadă hunică oblici însă că burgunzii nu sînt morți și se duse iute cu vestea la Kriemhilda.

– Ți s-a năzărit ! îi spuse crăiasa. Nu-i cu putință să mai trăiască vreunul din ei. Au pierit toți în flăcările Gheenei !

Înarmați pînă-n dinți, peste o mie două sute de huni se încumetară să meargă la fața locului ca să se încredințeze mai cu temei dacă burgunzii trăiesc, au ba... Ajungînd la ușă, nu mică le-a fost mirarea cînd îl auziră pe Volker strigînd :

– Pofțiți ! Sîntem încă aici ! Dar să știți că plocoanele făgăduite vouă de către crăiasă nu le veți primi de pomană. Va trebui să luptați vîrtos pentru ele !

– Hai, apropiați-vă ! Intrați o dată ! îi îndemnau și ceilalți cavaleri. Vrem să isprăvim cît mai repede... Ne-am săturat ! Nu ne mai putem îndura soarta !

O grindină de sulite răpăi deodată în scuturile vestiților cavaleri de la Rin. Hunii năvăliră înăuntru și sala începu să clocotească... Nu se mai putea nădăjdui de-acum încolo la nici un fel de împăcare.

Potrivnicii erau prea îndîrjiți !

A DOUĂZECI ȘI ȘAPTEA ÎNTÂMPILARE

Cum pieri Rüdiger

înd Rüdiger veni la curte, în ziua aceea, burgunzii încă se mai luptau cu hunii printre ruinele palatului...

Auzind cîte pătimiră prietenii săi de la Worms și cîte mai aveau de pățimit, bunul marcgraf se duse iute la Dietrich, rugîndu-l cu lacrimi în ochi să pună cuvînt pe lîngă Attila întru iertarea năpăstuiților.

— De-a surda ar fi cuvîntul, viteazule Rüdiger ! răspunse cavalerul din Berna. Măria sa nu mai vrea să știe de nici un fel de îndurare...

Trăgînd cu urechea la cele spuse atunci de către marcgraful din Bechlaren, un hun o înștiință pe Kriemhilda de tot ce auzise...

— Da, mărită crăiasă, nobilul Rüdiger, pe care l-ați miluit cu cele mai frumoase olaturi și cetăți, pe care măria sa craiul Attila îl ține în cel mai mare preț, se ridică acum întru apărarea potrivnicilor voștri ! Ce fel de credință o mai fi și aceasta ? Eu socot că marcgraful nu-i decît un viclean, vîndut burgunzilor, de vreme ce, nu numai că nu

vrea să ridice paloșul asupra lor, dar – colac peste pupăză – le mai plînge și de milă...

Oblicind Rüdiger pe cel ce purtase scîrbavnica pîrîtură, se jură că nu-l va ierta :

– Vei plăti scump, hunule, vorbele de ocară pe care le-ai dus crăiesei ! Dacă nu vreau să lupt împotriva burgunzilor, să știi că nu sînt nici viclean și nici vîndut lor... N-o fac pentru că oaspeții nu trebuiesc loviți niciodată, de nimeni și cu atît mai puțin de mine, care i-am călăuzit pînă aici !

Vorbind astfel, marcgraful îi slobozi tot atunci ticălosului un pumn atît de puternic, încît îl prăvăli mort la pămînt...

Întîmplarea aceasta mai adăugă o supărare la cele multe pe care le agonisise Attila în ultima vreme.

– Ce fel de ajutor ne dai, preanobile Rüdiger, dacă tu însuși ne ucizi oamenii, după ce-au făcut-o cu atîta indestulare dușmanii noștri ? Pe nedrept ai ridicat brațul asupra slujitorului meu ! îl mustră craiul.

– A năzuit să-mi întineze cinstea, mărite crai, și trebuia pedepsit nelegiuitul !

– Nu uita, nobile cavaler, că ne ești dator cu credință ! intră în vorbă crăiasa. Ai jurat că ne vei sluji neabătut și că oricînd vei fi gata să-ți dai viața pentru noi !

– Așa este, mărită crăiasă ! Am făcut acest jurămînt și nu-l voi tăgădui niciodată. Oricînd sînt în stare să-mi dau viața pentru măriile voastre, dar cinstea cavaleriească nicicînd !

– Amintește-ți, Rüdiger, de jurămîntul pe care mi l-ai făcut cînd ai venit să mă pețești la Worms ! stăruie de iznoavă crăiasa. Ai făgăduit atunci că vei răzbuna toate suferințele mele... Arată-mi acum că știi să te ții de cuvînt !

– Nu, stăpîna mea ! se împotrivi marcgraful. Ridicînd paloșul asupra unor oaspeți pe care eu însumi i-am adus

aici, mi-aş osîndi întru vecii vecilor sufletul şi o asemenea făgăduială încă n-am făcut nimănui !

— Rugămu-ne, viteazule erou, nu te lepăda de noi, tocmai acum cînd sîntem la restrişte ! Ajută-ne şi-ţi vom fi de-a pururi recunoscători ! Nu auzi cum ne ucid burgunzii oamenii, acolo între ziduri ? Înduplecă-te pentru soarta lor şi pentru vieţile noastre primejduite !

Cei doi crai se aruncară în genunchi la picioarele slăvitului cavaler, umilindu-se în fel şi chip, numai ca să-l poată îndupleca...

Eroul se afla în grea cumpănă. Nu se îndura să-şi lase-n restrişte nici stăpînii, nici prietenii şi nici nu mai putea nădăjdui într-o împăcare a unora cu ceilalţi...

— Rogu-vă, măriţii mei stăpîni, grăi marcgraful, luaţi-vă îndărăt toate moşiile şi cetăţile pe care mi le-aţi dăruit şi dezlegaţi-mă în schimb de povara oricărui jurămînt !

— La ce bun, nobile Rüdiger ? întrebă Attila. Noi ţi le-am dăruit nu ca să te lepezi de ele acum, cînd avem trebuinţă de ajutorul tău, ci dimpotrivă. Şi dacă socoţi că nu am fost destul de darnici cu tine, uite, sîntem gata să te facem pârtaş pînă şi la schiptrul nostru crăiesc ! Numai nu ne lăsa nerăzbunaţi !

— Dar cum să mă ridic împotriva-le ? Am fost oaspetele lor, ei au ospătat aşijderea în casa mea, ne-am şi încuscrit, logodindu-mi copila cu Geiselher şi acum, ce să fac ? Încotro s-o apuc ? Luminează-mi căile, doamne !

— Ele sînt luminate, preanobile Rüdiger, grăi Kriemhilda, şi toate duc către aceeaşi ţintă : burgunzii ! Nelegiuirile aceştia nu mai pot fi socotiţi oaspeţii noştri, de vreme ce-au săvîrşit atîtea blestemăţii în casa gazdei lor. Spune drept, Rüdiger, dacă Hagen ar fi fost oaspetele tău şi ţi-ar fi ucis copila în propriile tale braţe, l-ai fi ţinut mai departe în rînd cu oaspeţii ?

— Nu, slăvită crăiasă !

— Dar dacă lucrul acesta l-a săvîrșit cu feciorul nostru, așa cum tu însuși ai văzut, îl mai putem socoti oaspete !

— Nu !

— Și atunci, de ce mai stai în cumpănă ? stăruie Kriemhilda.

— Cred că astăzi voi plăti cu viața toate darurile cu care m-au miluit măriile voastre... O dată cu olaturi și cetăți, încredințez grijii voastre soarta soatei mele, a copilei și a tuturor slujitorilor mei din Bechlaren, spuse tulburat marcgraful.

— Făgăduim a ne îngriji de toate cîte le-ai arătat, răspunse Kriemhilda, deși tragem nădejde că vei avea norocul s-o faci tu însuși și de aici încolo !

— Facă-se voia voastră ! grăi nefericitul Rüdiger, plecînd mîhnit către oamenii săi.

— Viteji din Bechlaren, strigă el, trebuie să vă înarmați ! Astăzi ne vom lupta cu burgunzii !

Cei cinci sute de oșteni ai marcgrafului împliniră numai decît porunca și porniră, în frunte cu stăpînul lor, către palatul cel pîrjolit.

Văzîndu-l pe Rüdiger îndreptîndu-se cu oastea către ei, Geiselher se bucură nespuse de mult, punîndu-și toate nădejtile în socrul său...

Volker însă grăi !

— Nu-i nici un temei de bucurie, mărite Geiselher ! Dacă ar veni cu gînduri bune, n-ar aduce întracoace atîția oșteni înzăuați și cu paloșele trase de la cingătoare. Socot că socrul vostru năzuie mai curînd să-și păstreze olaturile și cetățile, păgubindu-ne pe noi de zilele pe care le mai avem de trăit !

Pînă să termine cîntărețul vorba, marcgraful se și ivi în fața ușii.

— Viteji nibelungi, strigă el, pregătiți-vă de luptă ! Trebuie să uităm că am fost cîndva prieteni ! Astăzi ne vom bate ca vrăjmași !

— Ferească dumnezeu ! strigă craiul Gunther. Niște prieteni credincioși ca noi, nu se pot învrăjbi așa de lesne unii cu alții... Socot că șuguiești, nobile Rüdiger !

— Ba, din păcate, nu șuguiesc de loc ! răspunse margraful. M-am prins cu jurămînt că ne vom bate și va trebui s-o facem numaidecît. Aceasta este voința crăiesei noastre ! Pregătiți-vă, așadar, armele și încercați să vă apărați cît mai bine cu putință !... Că eu nu doresc nici unuia dintre voi să moară, cu toate că sînt hotărît să lupt împotriva voastră !

— Dar cum aș putea să ridic paloșul acesta asupra ta, nobile Rüdiger, grăi Gernot, cînd tu însuși mi l-ai dăruit ? Privește, este paloșul tău ! Mă vei sili să te lovesc cu el ? Cum să-ți rămînă soața văduvă și copila orfană tocmai din pricina darului pe care voi înșivă mi l-ați făcut ?

— Dacă așa le va fi scris, răspunse Rüdiger, iar voi și prietenii voștri veți izbuti să plecați teferi de la curtea lui Attila, rogu-vă să aveți grijă de văduva mea și de copila sa orfană !

— Dar dacă ne veți ucide voi pe noi, spuse Geiselher, nu te gîndești, bunule Rüdiger, că fiica ta va rămîne cu inima zdrobită, văduvită de dragostea mea ?

— Ba mă gîndesc, viteazule Geiselher și de aceea îți doresc din toată inima să scapi cu zile de aici, să ajungi teafăr la copila mea și să rămîneți pururi împreună, așa cum ați făcut legămînt, cînd v-ați logodit în Bechlaren !

— Eu, în schimb, îți dau știre, tată Rüdiger, că dacă vei ridica paloșul asupra noastră și voi avea totuși norocul să scap teafăr din încăierare, mai întîi de toate legămîntul acesta îl voi desface !

– Atunci, facă-se voia domnului ! spuse nefericitul tată, trăgînd încrîncenat paloșul și ridicînd scutul...

În clipa aceea răsună tunător glasul lui Hagen :

– Mai adastă, preanobile Rüdiger ! După cum vezi, scutul pe care mi l-a dăruit doamna Gotelinda, mărinimoasa ta soată, l-au sfărîmat hunii de-a binelea și n-am cu ce mă apăra ! Vei ucide un om lipsit de apărare ?... Hei, de-aș avea și eu un scut ca cel din mîna ta, nici armura nu mi-ar mai fi de trebuință !

– Îți dăruiesc scutul meu, Hagen, spuse marcgraful, chiar dacă prin aceasta îmi voi ridica asupra-mi ura Kriemhildei, care ia aminte la tot ce facem noi acum.

Ochii multor viteji se umeziră de lacrimi în fața unei asemenea mărinimii... Era ultimul dar pe care Hagen îl primea din mîna acestui preanobil cavaler...

– Dumnezeu să te răsplătească, Rüdiger, spuse cu sufletul înmuiat viteazul din Tronje. O faptă ca aceasta nu are seamăn în lume și numai un mare erou ca tine a fost în stare s-o săvîrșească ! De aceea, îți jur, brațul meu nu se va ridica împotriva ta, orice s-ar întîmpla !... Chiar dacă îi vei ucide pe toți prietenii mei !

– Nici brațul meu ! strigă Volker din capul scărilor. Prea într-ales ne-a omenit acest viteaz cînd i-am fost oaspeți, ca să-i pot cășuna vreun neajuns acum !

– Domnul să se milostivească de soarta voastră, viteji de la Rin ! încheie marcgraful vorba, ridicînd paloșul și scutul...

Bulucul se iscă de iznoavă... Volker și Hagen se traseră din calea lui Rüdiger, ferindu-se să lupte cu el, așa cum făgăduiră. Pilda lor o urmă și Geiselher... Gernot și Gunther, însă, erau hotărîți să-l răpună. Îi îngăduiră, de aceea, să intre în sală și se năpustiră asupra lui, dar oștenii marcgrafului li se împotriviră din răspuțeri, apărîndu-și cu credință stăpînul...

Încăierarea se lăți cît ai clipj. Volker și Hagen intrară în horă, ocolindu-l hojma pe marcgraf, dar nu și pe vitejii săi.

Rüdiger se lupta ca un leu, spîrcuindu-i fără cruțare pe burgunzi !

— Hei, marcgrafule, strigă mînios Gernot, ai de gînd să ne ucizi pe toți ? Vino să ne batem amîndoi, ca să afli și tu, pe propriul tău grumaz, cît de ager este darul pe care mi l-ai făcut !

Rüdiger își croi drum către el, spintecînd burgund după burgund.

— Și acum, noi doi Gernot ! spuse cavalerul din Bech-lären, aruncîndu-se asupra celui de la Rin.

Paloșele se încrucișară înverșunate, iar scuturile zbăn-găneau răsunător la fiecare lovitură. Fulgerat de spada marcgrafului drept în luciul coifului, Gernot se zdrumică din toate mădularele, iar sîngele îi țîșni cît colo prin vizieră... În aceeași clipă, însă, și paloșul său despică năprasnic scutul potrivnicului, pătrunzînd adînc în coiful și teasta acestuia. Cutezătorul erou căzu trăsmit la podea, dîndu-și pe dată duhul. Nu mult după aceea se prăvăli și Gernot alături de el, împărtășindu-i soarta...

Ațîțați de moartea acestor slăviți eroi, cele două tabere se înverșunară și mai rău una împotriva alteia. Geiselher și Gunther, Volker și Hagen, Dankwart și toți vitejii lor, nu-și mai îngăduiră nici un fel de răgaz pînă cînd nu-i văzură întinși la podea pe toți oștenii lui Rüdiger...

Abia după aceea își căutară morții și începură a-i boci pe cei ce le erau mai dragi... Și trebuie să facem cinstită arătare, că din cîte leșuri erau acolo, la căpătîiele lui Gernot și Rüdiger bociră burgunzii cel mai mult !

— Să părăsim această sală blestemată ! strigă prințul Geiselher. Haideți cu toții afară, să ne răcorim zăduful în vînt !

Îleșind dintre ziduri, eroii de la Rin se așezară la odihnă, care pe unde apucă, punîndu-și scuturile căpătîi. Zarva se risipi numaidecît și fiecare își mistuia acum gîndurile în tăcere...

Învățați de la o vreme numai cu vuiete și larmă, liniștea nu li se păru firească nici Kriemhildei, nici lui Attila.

— Vai nouă, începu a se căina crăiasa, tăcerea aceasta nu-mi miroase a bine ! Să știi măria ta, că Rüdiger ne-a viclenit ! O fi dat mîna cu potrivnicii noștri și s-o fi învoit să-i petreacă nevătămați pînă la Rin !... Altminteri nu pricep de ce-a oprit lupta !

— A oprit-o pentru că morții nu pot mînuî paloșele și scuturile ! strigă Volker către crăiasă, auzind cîte îi treceau acesteia prin minte... E vremea să vă căutați alți răzbunători, că bunul și preaviteazul Rüdiger a căzut cu mare cinste, așa cum i se cuvenea de altfel unui cavaler ca el ! Dacă nu ne dați crezare, noi putem să vi-l arătăm numaidecît !

Îndurerați, burgunzii scoaseră leșul lui Rüdiger din sală, arătîndu-l hunilor așa hăcuit cum era... Kriemhilda și Attila, văzîndu-l, se zdruncinară de spaimă, iar toată hunimea de la curte începu a boci deznădăjduită. Pe lume încă nu se mai văzuse pînă atunci atîta jale, dar nici de-atunci înapoi nu s-a ivit încă vreo pană atît de măiastră, încît s-o poată zugrăvi aidoma cum a fost. Doar despre craiul Attila se spune că ar fi plîns în ziua aceea cu hohote așa de puternice, că nici răgetele unui leu turbat nu s-ar mai fi auzit de urletele mării sale...

A DOUĂZECI ȘI OPTA ÎNTÂMLARE

Cum au căzut toți vitejii lui Dietrich

înd auzi unul dintre supușii lui Dietrich bocetele și hăuielile hunilor, se duse de-a dreptul la stăpînul său și îi spuse :

— Mărite doamne, de cînd sînt pe lume încă nu mi-a fost dat să aud țipete și bocete ca acestea ! Mă bate gîndul că însuși Attila o fi dat ortul popii, de vreme ce hunii sînt atît de deznădăjduiți ! Sau, poate, crăiasa Kriemhilda ?... Nu știu care din ei, dar jalea lor întrece orice margini !

Ca să oblicească ce s-a petrecut, Dietrich îl trimise numaidecît după știri pe Helferich, care, întrebîndu-i pe huni, aceștia îi răspunseră :

— Vai, cîtă nenorocire, viteazule Helferich ! Marcgraful Rüdiger a fost ucis ! Așijderea și oștenii lui ! Toți zac fără suflare în sala cea mare dintre ruine !...

Înspăimîntat de cele auzite, Helferich alergă îndărăt la Dietrich, făcîndu-i arătare cu lacrimi în ochi :

— Mărite stăpîne, bunul nostru marcgraf, Rüdiger din Bechlaren, a fost ucis de către burgunzi ! Așijderea și toți vitejii săi ! Cumplita jale a hunilor are într-adevăr temeii !

— Moartea aceasta numai de la diavol putea să vină ! strigă Dietrich. Altminteri nu pricep cum de și-a ridicat Rüdiger mînia burgunzilor asupra-și... După știința mea, cavalerii de la Rin îl prețuiau pe acest nobil viteaz și îl iubeau mai mult ca pe oricare dintre noi ! Ce le-o fi cășunat, de i-au făcut felul ?

— Nu știu, răspunse cutezătorul Wolfhart, dar ne vom acoperi de ocară, dacă nu vom răzbuna această moarte !

Cu inima sfîșiată de jale și îndoieli, Dietrich îl trimise pe Hildebrand la palatul cel ars, ca să afle chiar din gura burgunzilor toate cîte și cum se petrecură acolo, cu de-a măruntul...

Bătrînul Hildebrand se înarmă și plecă spre burgunzi însoțit de vitejii lui Dietrich, cu toate că stăpînul lor ar fi dorit mai curînd ca Hildebrand să meargă singur și neînarmat într-acolo, pentru a preveni primejdia unei noi încăierări.-

Cum stătea de strajă în fața palatului, Volker îi văzu numaidecît pe oamenii lui Dietrich, drept care le spuse alor săi !

Amelungii vin oblu spre noi, înarmați și înzăuați pentru gîlceavă ! Cum ne vom mai împotrivi și lor — noi, cîtiva pripășiți — nu știu !

Înfățișîndu-se la ușa sălii, Hildebrand își sprijini scutul de genunchi și începu a-i ispiti pe burgunzi :

— Mărturisiți-mi, bunilor viteji, ce s-a întîmplat cu nobilul Rüdiger ? Măritul meu stăpîn Dietrich din Berna, ar pofti să știe dacă într-adevăr l-ați ucis...

Hagen dădu năpristan răspunsul :

— Într-adevăr l-am ucis ! Dar cît de mult ne doare că ne-a silit s-o facem !...

— O dată cu el, ați ucis și binele și mîngîierea noastră ! spuse Siegstab, unul dintre amelungii de frunte ai nobilului Dietrich.

– Nici moartea părintelui meu nu m-ar îndurera mai mult decît moartea acestui slăvit viteaz din Bechlaren ! spusese plîngînd Wolfwein, iar după el, toți amelungii începură a-l boci pe marcgraf de ți se rupea inima de jale.

Nici măcar cei mai tari de înger dintre ei – cum erau Wolfhart și Wolfbrand, Helferich și Helmnot – nu izbuteau a-și stăpîni durerea și lacrimile...

Atunci Hildebrand, înlăcrimat și el, îi rugă pe burgunzi :

– Dați-ne trupul lui Rüdiger, ca să-l jelim și să-l îngropăm după îndătinatele rînduieli, că nu se află alt leș pe lume căruia să i se cuvină cu mai multă prisosință aceste din urmă cinstiri !

Scos din răbdări de milogelile și căinările amelungilor, Volker le-o întoarse răstit :

– Ba, mai va ! Dacă vreți să-l cinstiți așa cum i se cuvine, nu adăstați să vi-l punem noi plocon în brațe ! Scoateți-l voi înșivă din sală !

– Ajunge, Volker ! strigă semețul Wolfhart. Ne-ai cășunat destulă durere ca să mai fie de trebuință și gîlceava pe care ne-o cauți acum ! Stăpînul nostru, măritul Dietrich din Berna, a poruncit, cînd ne-a trimis la voi, să ocolim încăierarea

– Sînt prea fricoși cei ce nu-și arată curajul decît cu îngăduința stăpînilor ! răspunse cîntărețul.

– Nu ne sili cu tot dinadinsul ca să vi-l arătăm, ripostă Wolfhart, că s-ar putea să-ți rămînă dibla fără coarde, lăutarule ! la-o și tu mai molcom cînd e vorba de cinstea și curajul nostru !

– Încumetați-vă numai să puneți mîna pe strunele mele, că îndată mă voi încumeta și eu să trag arcușul cel ascuțit pe grumazurile voastre !

Răspunsul dat de Volker i se păru destul de bun lui Hagen, dar pe Wolfhart și pe solii lui îi scoaseră din sărite.

De aceea, nesocotind porunca stăpînilor lor, amelungii traseră paloșele, ridicară scuturile și se astrucară mînioși asupra burgunzilor. Wolfhart se năpusti către Volker iar unchiul său, preaputernicul Hildebrand, către temutul Hagen. Paloșele începură a fișcii și a zbăngăni, iscînd de iznoavă scînteii și pălălăi. Cît ai clipi, toți vitejii intrară în horă cu o mînie atît de aprinsă, că nimeni n-ar mai fi izbutit s-o stingă, decît tot așa cum năzuiau ei acum : în sînge !

Bătrînul Hildebrand era cu mult mai puternic decît îl socotiră burgunzii, iar în jurul nepotului său Wolfhart, vitejii de la Rin cădeau pe rudă pe sămînță, plătind astfel cu sîngele lor moartea marcgrafului din Bechlaren. Dar cel mai cumplit îl răzbuna pe nobilul Rüdiger viteazul Siegstab, nepotul lui Dietrich. În marea lui mînie, acest amelung se năpustea asupra burgunzilor ca năprasna unor stihii dezlănțuite, prăvălind la pămînt tot ce întîlnea în cale !

Îngrijorat de soarta soților săi, Volker hotărî să i se împotrivească el însuși... Cu paloșul ridicat, puternicul cîntăreț năboi deodată în fața potrivnicului, fulgerîndu-l drept în numele tatălui. Siegstab căzu trăsmit, prăbușindu-se în hăurile întunecate ale morții.

— Vai, nouă ! strigă Hildebrand. Viteazul nepot al măritului Dietrich a fost ucis și numai Volker a săvîrșit omorul ! Răzbunare !

Bătrînul zvîcni urlînd asupra cîntărețului și dintr-o singură lovitură, slobozită pe neașteptate, dar cu amarnică sete, îi hărtăni acestuia coiful în două și — o dată cu el — țeasta ! Sîngele țîșni în tavan, de-a valma cu zburăturile de oțel, iar vestitul erou își dădu pe loc duhul.

Cavalerii de la Rin cădeau unul după altul, fiind tot mai vlăguiți. Lui Volker îi urmă Dankwart, iar acestuia încă mulți alții. Wolfhart învîrtea paloșul ca un ieșit din minți, deschizîndu-și pentru a treia oară cărare în jurul

sălii. De data aceasta însă, prințul Gheislher îi stăvili năboiul, primindu-l cu lovituri atît de iuți, încît amelungul nu mai izbuti să se ferească din calea lor. Sfirtecîndu-i adînc armura, mîndrul fecior al doamnei Ute, ajunsese cu paloșul la rărunchii potrivnicului, pe care-i cinătui de moarte. Dar și Wolfhart, adunîndu-și ultimele puteri, își aruncă pavăza cît colo, prinse paloșul cu amîndouă mîinile și izbi atît de năpraznic, încît fulgerătura oțelului sfărîmă și scutul și coiful și țeasta viteazului prinț de la Worms. Amîndoi se prăbușiră apoi fără suflare la podea.

Hildebrand se aplecă asupra lui Wolfhart, îl cuprinse în brațe și încercă să-l scoată din sală, dar nu izbuti. Leșul acestuia era peste măsură de greu ! Atunci Hagen, zărindu-l pe Hildebrand, își aminti numaidecît de moartea bunului său prieten, Volker cîntărețul...

— Ți-a sosit ceasul, bătrîne Hildebrand ! strigă el, aruncîndu-se cu Balmungul asupra amelungului. Zalele acestuia se sparseră de la prima lovitură, lăsînd cumplitul paloș să pătrundă pînă la mădulare. Aruncîndu-și iute scutul pe spate, Hildebrand o zbughi tot atunci din calea năpraznicului burgund, ducîndu-se așa rănit cum era, de-a dreptul la stăpînul său.

— Vai nouă, mărite Dietrich, începu el a se văicări, burgunzii nu s-au învoit să ne dea leșul lui Rüdiger decît prin luptă și prin luptă n-am izbutit să-l dobîndim !... Ei s-au vădit a fi mai tari de vîrtute ca noi !

— Ce spui, bătrîne Hildebrand ? cum adică, Rüdiger a fos tîntr-adevăr ucis ? întrebă Dietrich, cutremurîndu-se.

— Da, stăpîne ! Gernot l-a răpus cu același paloș pe care marcgraful însuși i-l dăduse-n dar ! făcu arătare bătrînul.

— Mi-o va plăti scump trufașul ! strigă înspăimîntător Dietrich. Adună iute oastea și încingeți-vă armele cum se cuvine ! Vom porni numaidecît asupra burgunzilor !

— Mărite doamne, grăi Hildebrand, îngăduiți-mi să fac lămurire : craiul Gernot nu mai poate plăti nimic din cîte a săvîrșit pe temeiul că el însuși a fost răpus de brațul celui pe care l-a ucis !... Cît privește oastea, ea se află toată în fața voastră... În afară de mine, nici un amelung nu mai trăiește... Burgunzii i-au tăiat pe toți !

Înfricoșătoarea știre îl copleși într-atît pe Dietrich, încît îi zdrobi inima de durere și deznădejde.

— Mărturisește, bătrîne, cum de-a fost cu puțință ca o mînă de burgunzi vlăguiți să-mi hăcuie toți vitejii ? Și dacă într-adevăr au făcut-o, precum spui, dintre-ai lor cîți au mai rămas în viață ?

— Cum de-a fost cu puțință, numai dumnezeu știe ! răspunse Hildebrand. Este drept, însă, că și dintre-ai lor n-au mai rămas vii decît Hagen și Gunther... Ceilalți au pierit toți.

A DOUĂZECI ȘI NOUA ÎNTÂMLARE

Cum au fost uciși Gunther, Hagen și Kriemhilda

enindu-și în fire de pe urma înfricoșătoarelor vești aduse de Hildebrand, Dietrich își îmbracă zalele strălucitoare își încinse bine armele, apucă scutul și porni către palatul cel ars, însoțit numai de bătrînul său slujitor...

Hagen îi oblici numaidecît, grăindu-i astfel lui Gunther :

– Vine întracoace Dietrich berneanul... După cîte bag de seamă, cu gînduri de răzbunare vine. Abia acum vom afla cu-adevărat care dintre noi doi este mai tare : eu sau el ?

Auzind cele spuse de Hagen, Dietrich și Hildebrand se opriră la ușa sălii, în pragul căreia stăteau cei doi burgunzi. Dietrich își puse scutul la picioare și începu a grăi cu aspră mustrare în glas :

– Spune-mi, mărite Gunther, cu ce ți-am greșit eu, de mi-ai ucis toți oamenii ? Nu era de-ajuns că ni l-ați hăcuit pe Rüdiger ? Cum de-ați fost în stare să ne vătă-

mați într-atît, tocmai pe noi care nu v-am cășunat nici un rău ?

— Nu sîntem numai noi vinovați, îi întoarse Hagen vorba. Oamenii voștri au venit înarmați asupra noastră, căutîndu-ne cu tot dinadinsul pricină de harțag, iar noi n-am făcut decît să ne apărăm !

— Nu pot să cred, răspunse Dietrich... Hildebrand mi-a mărturisit că voi le-ați căutat pricină de gîlceavă, atunci cînd oamenii mei v-au cerut leșul lui Rüdiger. Dacă ați avut gînduri atît de bune pentru noi, de ce nu ne-ați dat mortul ?

— Pentru că am vrut să lovim astfel în Attila, nu în oamenii voștri și dacă Wolfhart nu s-ar fi oțărît la noi, nu li se întîmpla nimic amelungilor ! dădu răspuns Gunther.

— Să spunem că așa este, nobile crai, stăruie Dietrich. Totuși neajunsurile pe care ni le-ați cășunat trebuiesc plătite într-un fel ! Vă cer, de aceea, să vă dați biruiți de bună voie, socotindu-vă ostatecii mei ! Numai într-astfel aș izbuti să vă mai fiu de folos cu ceva. Altminteri, s-a isprăvit cu voi !

— Ferească dumnezeu ! se împotrivi Hagen. Cum să ne dăm biruiți de bună voie și să ne socotiți ostatecii voștri, cîtă vreme sîntem încă teferi și volnici a mîinii paloșele ? Cu rușinea aceasta nu ne vom acoperi niciodată !

— Cumpăniți bine, cutezătorilor ! grăie Dietrich. Plătindu-mi într-astfel toate cîte mi le-ați făcut, aș putea să vă scot teferi din țara hunilor, petrecîndu-vă în pace pînă la voi acasă ! Dați-vă biruiți, aceasta este povața mea !...

— Niciodată ! se răsti Hagen. Doi eroi atît de vestiți ca noi n-ar putea îndura o asemenea ocară, mai cu seamă acum, cînd nici nu mai aveți cu ce ne sta împotrivă ! Dacă nu mă înșeală privirile, Dietrich, parcă nu mai zăresc pe nimeni în jurul tău, afară doar de Hildebrand.

— Și crezi că nu-i destul, Hagen ? întrebă amenințător Dietrich. Dacă mi-i bun auzul, când veneam către voi, parcă tocmai te lăudai față de craiul Gunther că ai fi în stare să lupți cu mine și să mă răpui... Așa este ?

— Da ! răspunse Hagen. Ai auzit bine, Dietrich ! Și chiar de va fi să pier eu, oricum o voi face cu mai multă plăcere decît dacă m-aș da de bună voie pe mîna ta !

Auzindu-l, Dietrich își ridică scutul de la picioare, trase paloșul din teacă și se năpusti asupra lui Hagen. Burgundul i se împotrivi din răputeri, lovindu-i răsunător scutul și zalele, cu vestitul său Balmung. Lupta se încinse pe viață și pe moarte sub privirile îngrijorate ale lui Gunther și Hildebrand.

În cele din urmă, după atîtea neostoite încăierări, Hagen căzu rănit la picioarele potrivnicului său.

— Aș putea să te ucid acum, îi spuse Dietrich, însă n-ar fi drept ! Ești prea vlăguit ! În schimb te voi lega și te voi lua ostatec !

Cu destulă băgare de seamă, Dietrich îl cetlui într-adevăr pe Hagen, ducîndu-l apoi plocon crăiesei Kriemhilda.

— Slavă ție doamne ! spuse crăiasa. În sfîrșit te am în mîină, blestematule ! Mărite Dietrich, îți rămîn îndatorată pentru tot restul vieții mele !

— Slăvită crăiasă, rogu-vă să nu ucideți un cavaler legat și lipsit de apărare ! stăruie nobilul viteaz din Berna.

Kriemhilda porunci slujitorilor să-l întemnițeze pe ostatec în cea mai adîncă hrubă de sub zidurile palatului. Atunci Gunther începu a striga furios și deznădăjduit totodată :

— Unde-i semețul din Berna ? Vreau să-mi dea seamă pentru vătămarea pricinuită celui mai credincios dintre slujitorii mei !

Auzindu-l, Dietrich se îndreaptă către el...

Gunther îi ieși întru întîmpinare mai mînios ca niciodată. Paloșele se încrucișară fulgerător, iar burgundul vădi atîta vîrtute, că amelungul numai printr-o minune izbuti să-l biruie !

Legîndu-l zdravăn, ca și pe Hagen, Dietrich îl tîri pe Gunther după el, ducîndu-i-l, așijderea, plocon Kriemhildei. Sub zalele craiului, sîngele mustea din belșug, țîșnind adeseori în obrazul biruitorului...

Crăiasa tresări înfiorată și spuse :

– Mărite Gunther, acum fii binevenit la mine !

– Pentru o asemenea urare ar trebui într-adevăr să-ți mulțumesc – dădu răspuns craiul, – bineînțeles dacă ea n-ar fi făcută în derîdere !...

– Slăvită crăiasă, spuse mîndru Dietrich, ostateci ca cei pe care vi i-am adus eu astăzi, nu s-au mai aflat nicicînd la curtea voastră. Făgăduiți-mi, rogu-vă, că veți fi îndurătoare cu ei !

– Făgăduiesc ! răspunse crăiasa.

Încredințîndu-se în cuvîntul Kriemhildei, nobilul Dietrich plecă de la curte cu ochii încețoșați de lacrimi.

Crăiasa, însă, nu-și ținu făgăduiala ! După ce îl întemniță și pe Gunther într-o hrubă osebită, dar tot atît de adîncă și de întunecoasă ca și aceea în care fusese aruncat Hagen, ea coborî numaidecît la cavalerul din Tronje, cu ochii scăpărînd de ură...

– Ei, Hagen, îi spuse ea ostatecului, socot că măcar acum îmi vei da înapoi comoara !... Altminteri, cată să-ți iei rămas bun pentru totdeauna nu numai de la Burgundia, ci și de la viață !

– Vorbiți de-a surda, nobilă crăiasă ! Am jurat că nu voi dezvălui pentru nimic în lume ascunzătoarea comorii atîta vreme cît va fi în viață vreunul dintre stăpînii mei și îmi voi ține jurămîntul, orice s-ar întîmpla !

– E drept, spuse Kriemhilda, că unul dintre stăpînii tăi mai trăiește încă și dacă aceasta este singura piedică întru redobîndirea comorii mele, o vom înlătura pe dată !

Stăpînită cum era de duhul înfricoșător al răzbunării, ea porunci tot atunci călăilor să-l descăpățineze pe Gunther. Înșfăcă apoi cu propria sa mîină căpățîna de păr și i-o arătă lui Hagen.

Cutremurat, cavalerul din Tronje grăi atunci :

– Așadar, nici unul dintre craii burgunzi nu se mai află în viață ! În sfîrșit te-ai răzbunat. Dar cu săracă dobîndă, afurisito, pentru că taina comorii nu o mai cunoaște nimeni de-acum, în afară de mine și de cel de sus !... Și dacă lucrurile stau așa, tăinuită va rămîne pînă la apusul veacurilor, pentru că, în ceea ce mă privește, nici Talpa iadului n-ar izbuti să mă tragă de limbă, dar mite tu !

– Cum s-ar spune, i-o întoarse crăiasa, nu mi-a mai rămas de la Siegfried decît paloșul care atîrnă la cingătoare ta acum ! Ei, bine, blestematule, mă voi mulțumi și cu atît !

Cît ai clipi, Kriemhilda smulse Balmungul de la șoldul lui Hagen, îl ridică deasupra capului cu amîndouă mîinile și lovi !... Grumazul eroului înflori deodată într-o proașcă de sînge, lăsînd căpățîna să se ducă de-a rostogolul prin hrubă...

Scîrbit de cele văzute, craiul Attila strigă :

– Dar cum este cu putință ca un erou atît de vestit să fie răpus de brațul unei muieri ticăloase ? Hagen ne-a fost într-adevăr potrivnic, dar unui cavaler ca el i se cuvea o moarte pe măsura vitejiei sale !

– Mărite crai, strigă și Hildebrand, eu nu sînt în stare a îndura această mișelie ! Chiar dacă Hagen m-a încolțit de cîteva ori cu paloșul, el a făcut-o în luptă dreaptă,

cavalerească și de aceea mă voi încumeta a-l răzbu-
na acum !

Răcnind furios, bătrînul amelung se năpusti cu paloșul
asupra Kriemhildei și dintr-o singură fulgerătură, capul
crăiesei sări de pe umeri, prăvălindu-se însîngerat între
glavanul încremenit al fratelui său și căpățîna întunecată
a eroului din Tronje.

Cu această ultimă vărsare de sînge, năprasnicul ospăț
al lui Attila se potoli, în sfîrșit, iar o dată cu el se isprăvi
și povestea lui Siegfried din Țara de Jos, vestitul crai al
nibelungilor, ca și aceea a preafrumoasei și preanefericitei
sale crăieși, Kriemhilda din Burgundia...

G L O S A R *

* În prezentul glosar se indică numai echivalentul pe care îl au cuvintele respective în contextul acestei cărți, nu toate sensurile lor.

A

Abitir, adv. : mai tare, mai grozav
acaret : casă cu inventar gospodăresc
adăsta (a) : a aștepta
adicătelea, adv. : adică, va să zică
agrăi (a) : a vorbi cuiva
aidoma, adv. : la fel, asemenea, întocmai
alăută : instrument muzical cu coarde
alor săi : însoțitorilor săi
astruca (a) : a arunca, a se arunca

B

Bahnă : mlaștină, băltoacă
bai : necaz, pagubă, încurcătură
bănat : supărare
becisnic, adj. : slăbănog, neajutorat
berbecit, adj. : agitat, înspumat
berbeleacul (de-a) : de-a rostogolul, de-a dura
bezmetic, adj. : zăpăcit
bidiviu : cal focos, sprinten
boi, boiul : trup, statură
bolind, adj. : nebun, smintit
brac, braci : ciine de vânătoare
bucea : legătură de pânză cu capetele innodate cruciș, conținând diverse obiecte
budană : vas de lemn în care se ține vinul
buimac, adj. : amețit, zăpăcit
buluci (a se) : a se repezi grămadă, a se arunca toți deodată
buși (a) : a izbi, a lovi

C

Calabalic : bagaj de drum
catadicsi (a) : a binevoi, a găsi de cuviință
căina (a se) : a se plînge, a se vâlta
cămăraș : slujitor care se îngrijește de odăile domnești
cășuna (a) : a pricinul, a cauza
cătinel, adv. : încetinel, tiptil
cătrănit, adj. : supărat, înveninat

cerbicie : dirzenie
cernit, adj. : îndoliat, îndurerat, trist
cetlui (α) : a lega strîns
chezăşie : garanţie
chircitură : fiinţă închircită, degenerată, pitic
chit (α fi la chit), adv. : a nu mai fi dator unul altuia
chiti (α) : a gândi, a judeca, a crede
chivernisi (α se) : a se căpătui, a se procopsi
chizmătaric, adj. : răutăcios, invidios, duşmănos
cimotie : rudă
cîn : rang, tagmă, poziţie socială
cinăţui (α) : a tăia în bucăţi, a curăţi măruntaiele unui animal
cinsteş, adj. : plin de cinste, venerabil
clipoci (α) : a susura
clit : teanc, grămadă
clop : pălărie
cogeamite, adj. : foarte mare
comînd : praznic de pomenire, pomană
conjura (α) : a ruga stăruitor, a implora
cotlon : ungher, ascunziş
criţă, adv. : foarte tare
culă : turn
cumpăni (α) : a chibzui, a cîntări cu mintea

D

Deridere (în) : batjocură, luare în ris
desfereca (α se) : a se desface din fiare, din încheieturi
diblă : vioară
dibui (α) : a descoperi, a afla, a da de urmă
diriguitor : conducător
dirlog : friu, curea legată de căpăstrul calului
dom : catedrală, biserică
drăgăli (α) : a giugiuli, a drăgosti

E

Elan : animal nordic asemănător cu cerbul

F

Fedeleş, adj. : strîns, zdravăn

felul (a face felul) : a ucide, a nimici

fişcii (a) : a şuera

frăsui (a se) : a se agita, a umbla neliniştit de colo colo

G

Găbui (a) : a prinde

găitan : împletitură, podoabă vestimentară

găvan : spaţiul interior al unui vas

gheenă : iad, infern

ghiers : cîtec

ghimie : ambarcaţie, luntre mare, corabie

ghionder : prăjină cu care se împinge luntrea

gîlceavă : ceartă, scandal

gilgii (a) : a curge cu zgomot specific lichidelor

glavan : cap

gologan : ban, monedă de mică valoare

gonaş : hăitaş, om care stîrneşte vînatul

greabăn : ridicătură de pe spatele unui animal situată lângă ceafă

gropar : cel care îngroapă morţii

gurguţa (a se) : a sări cu scandal, a sări la bătaie

H

Halcă : hartan, bucată de carne

harcea-parcea, adv. (a face harcea-parcea) : a tăia în bucăţi

harţag : scandal, ceartă

hăcui (a) : a tăia în bucăţi

hăitaş : gonaş, cel care stîrneşte vînatul

hăitui (a) : a goni vînatul spre vînător, a fugări pe cineva

hămesit, adj. : flămînd, lacom, nesăţios

hărăzi (a) : a destina, a fi dat să se întîmple ceva

hărtăni (a) : a rupe în bucăţi, a sfişia

hăt, adv. : foarte, mult

hăţiş : desiş de pădure, mărăciniş

hău : prăpastie, abis

hăui (a) : a striga prelung

hîrjoni (a se) : a se juca

hoardă : ceată, oaste pustitoare
hojma, adv. : mereu, neîncetat, tot timpul
holtei : necăsătorit, burlac
horcăi (a) : a respira zgomotos, a hîrîi
hrubă : încăpere subterană, beci
huceag : tufiş, pădurice deasă
huzuri (a) : a trăi bine, îndestulat şi fără griji

I

Iatac : odaie, dormitor
icnitură : geamăt scurt însoţit de un spasm al trupului
isca (a) : a face să apară, a produce
iscoadă : spion
iţi (a se) : a privi pe furiş cu mare curiozitate
iznoavă (de), adv. : din nou, iar, de la capăt

Imbucura (a se) : a se înveseli, a se bucura
încontra (a) : a se împotrivi, a contrazice
îndătinat, adj. : care a intrat în obişnuinţă din vremuri străvechi,
care a devenit o datină
întina (a) : a murdări cu noroi, a pîngări
înţinat, adj. : prins, înfipt, întărit

J

Jeţ : scaun somptuos cu spetează şi braţe
jilăvi (a se) : a se umezi
jilţ : jeţ (vezi mai sus)
jivină : fiară, animal sălbatic
judeţ (a ţine) : judecată, a ţine judecată
jupîniţă : filcă de boier, tinărară nobilă
jurui (a) : a făgădui cu jurămint

L

Lătunoaie : scîndură groasă
lefegiu : mercenar, ostaş angajat cu plată
lehamite : silă, dezgust

lehametuit, adj. : dezgustat

leş : cadavru, stîrv

liotă : mulțime, gloată

liturghie : slujbă religioasă la creștini

loită : părțile laterale ale căruței care formează coșul căruței

M

Marcgraaf : guvernator militar al unei mărci, adică al unei provincii de frontieră din cadrul unui complex statal medieval

mădular : os, ciolan

mezin : cel mai tânăr dintre frați

mied : hidromel, un soi de vin făcut din miere de albine

mieros, adj. : prefăcut, ipocrit

milui (a) : a da de pomană, a dăru

mite, adv. : chiar și, pînă și, cu atît mai puțin

molcom, adj. : domol, încetîșor, potolit

morocănos, adj. : ursuz, posomorît

N

Năpristan, adv. : îndată, imediat, numaidecît

năboi (a) : a potopi, a năvăli

năclăit, adj. : îmbibat, murdărit

năru (a se) : a se prăbuși, a cădea

năsălie : targă pe care se așează mortul

năzări (a se) : a se părea că auzi sau vezi ceva ce nu există

năzui (a) : a aspira, a rîvni

năzuros, adj. : mofuros, pretențios

negrăit, adj. : de nedescris

nemiluita (cu) : din belșug, foarte mult

neostoit, adj. : nepotolit, neîntrerupt

nesăbuit, adj. : nechibzuit, nesocotit

niscăi, niscăiva, adj. : niște

nurliu, adj. : atrăgător, grațios

O

Obidă : mîhnire, amărăciune

oblăduire : conducere, guvernare

oblici (a) : a dibui, a afla

oblinc : partea din față a șei
obloji (a) : a lecui, a îngriji
oblu, adv. : drept, fără ocol, direct
odraslă : copil, urmaș
ogheal : plapumă
ogoi (a) : a liniști, a calma
olat : regiune, ținut, moșie
olăcar : curier, crainic, vestitor
omeni (a) : a ospăta, a cinsti, a primi în ospete
oprobriu : dispreț, dezaprobare
ordie : hoardă, oaste
ortac : tovarăș, prieten
osîrdie : rivnă, sîrguință
ostoi (a) : a potoli, a calma
oțărit, adj. : mînios

P

Paharnic : slujbaș însărcinat cu turnatul băuturilor la ospetele domnești
pală (de vînt) : undă de vînt, adiere
pasămite, adv. : se vede că, se pare, cum s-ar spune
pălălaie : flacără mare, vîlvătaie
păs : necaz, durere
perpeli (a se) : a se frămînta, a sta ca pe jar
pfund : măsură de greutate egală cu aproximativ 0,5 Kg.
pirostriie : suport cu trei picioare pe care se așează vasele de gătit
 deasupra focului
pizmă : invidie, ură
pîlc : ceată
pîrjoli (a) : a arde, a incendia
plocon : cadou, dar
pohfală : fast, strălucire
pojar : foc, incendiu
popîndău (a sta) : a sta nemișcat, înțepenit
potlog : petec de piele pentru cîrpit încălțămîntelor
pravilă : lege scrisă sau nescrisă
prăsilă (de) : de sămîntă, de reproducere
pricopsi (a se) : a se îmbogăți, a se căpătuși
prididi (a) : a dovedi, a răzbi, a izbuti
prieteșug : prietenie
priință : folos, bunăvoință, ajutor

pripon : țăruș
proașcă (a face sau a da...) : a face prăpăd, a nimici
proclat : afurisit, ticălos
prohod : slujbă de înmormîntare
pruncucigaș : cel ce ucide copii
puhoi (de oameni) : mulțime năvălitoare
purcede (a) : a porni, a se pune în mișcare
puzderie : mulțime, în număr foarte mare

R

Răcan : recrut, soldat de rînd
rădiac : pădurice
răpăi (a) : a produce zgomote scurte și ritmice
rărunchi : mărunțai, adîncul trupului omenesc
răspăr (a lua în răspăr cîmpul) : a fugi din răspuțeri
restriște : nenorocire, situație grea
rigă : crai, rege
rudă pe sămîntă (pe) : pe toți, pînă la unul
rusalcă : ființă mitologică, zină a apelor care produce furtuni și pune în încurcături pe oameni

S

Samar : un fel de șa de care se leagă bagajele pe spatele măgarilor sau cailor
sălășlui (a) : a locui, a se adăposti
scăfirlie : cap, țeastă
schiptru : sceptru, simbol al autorității regale
scîrbavnic, adj. : dezgustător, care provoacă scîrbă
scrumuit, adj. : prefăcut în scrum
scruta (a) : a privi pătrunzător, a cerceta
semeție : mîndrie, trufie, îngîmfare
slădi (a se) : a se certa
slîrteca (a) : a sfîșia, a rupe în bucăți
simbetele (a purta...) : a urî, a căuta să faci rău culva
slobozi (a) : a elibera
sminteală : stricăciune, pagubă, greșeală
solstițiu : echinocțiu, data cînd ziua este egală cu noaptea (21 martie și 23 septembrie)
soț : tovarăș, însoțitor, partaș

spîrcui (a) : a sfîrteca, a nimici, a pune pe fugă
stihie : dezlănţuire a forţelor naturii, furtună
stîrv : cadavru, leş
stolnic : şeful bucătarilor domneşti
stropşeală : vorbă răstită, aspră
sulemeni (a se) : a se farda, a se găti
sumeţi (a se) : a îndrăzni, a deveni trufaş
surda, adv. (de-a) : în zadar, degeaba
surlă : instrument muzical asemănător cu trimbiţa

Ş

Şipoţel : izvor
şugui (a) : a glumi

T

Tainiţă : ascunzătoare
ticsi (a) : a umple pînă la refuz
tontoroi (a juca...) : a ţopăi
trepăduş : om care se pune în serviciul altuia îndeplinind sarcini înjositoare
turnir : întrecere cavaleriească
tuspatru : toţi patru

Ț

Țiitoare : concubină, amantă

U

Utrenie : slujbă religioasă care se oficiază dimineaţa

V

Vajnic, adj. : aprig, înverşunat
valma (de-a...) : laolaltă, grămadă
văicări (a se) : a se văita, a se căina
vicleni (a) : a trăda, a unelti împotriva cuiva
vinaţ : vin
vistiernic : demnitar care administrează tezaurul statului

vîlvătaie : flacără mare, pălălaie
vîntrea : pînză de corabie
volnic, adj. : liber, care se poate impune cu forța
vraci : doctor

Z

Zăbranic : vâl de doliu
zăduf : căldură mare, arșiță
zăpușeală : arșiță, căldură înăbușitoare
zbăngăni (a) : a produce zgomote metalice
zbughi (a o) : a o rupe la fugă
zdrahon : om zdravăn, uriaș
zdrumica (a) : a zdrobi, a nimici
zdupăl (a) : a sări cu zgomot, a tropăi
zevzec : nătărău, neghlob
zgîtle : lată vlocie, neastîmpărată
zvîcni (a) : a sări brusc, a o zbughi
zvînta (a) : a usca.

CUPRINS

	pag.
PRIMA ÎNTÎMPLARE	
<i>Cine era Kriemhilda, ce a visat ea odată și cum i-a tălmăcit visul bătrîna Ute</i>	7
A DOUA ÎNTÎMPLARE	
<i>În care se vede cine era Siegfried și cum a dobîndit el mantia de cavaler</i>	9
A TREIA ÎNTÎMPLARE	
<i>Din care se vede cum a purces Siegfried la Worms și ce a povestit Hagen despre vitejia lui Siegfried</i>	12
A PATRA ÎNTÎMPLARE	
<i>Din care se va vedea cum s-au ridicat craii saxonilor și danezilor cu oaste asupra burgunzilor și cît de cumplit a luptat Siegfried împotriva lor</i>	19
A CINCEA ÎNTÎMPLARE	
<i>Din care vom afla, în sfîrșit, cum a văzut-o prințul Siegfried întîia oară pe domnița Kriemhilda</i>	27
A ȘASEA ÎNTÎMPLARE	
<i>Din care vom afla cum a purces Gunther în Islanda ca s-o peștească pe crăiasa Brunhilda</i>	32
A ȘAPTEA ÎNTÎMPLARE	
<i>Cum o dobîndi Gunther pe Brunhilda</i>	37
A OPTA ÎNTÎMPLARE	
<i>Aici se povestesc peripețiile lui Siegfried în țara nibelungilor, întoarcerea lui cu oastea pe insula Brunhildei și plecarea alaiului de nuntă spre Burgundia</i>	46

A NOUA ÎNTÎMPLARE

*În care se arată cum s-a cununat Gunther cu Brunhilda și
cît de mari neajunsuri a îndurat slăvitul crai de la ea chiar
în noaptea nunții* 52

A ZECEA ÎNTÎMPLARE

*Cum a plecat Siegfried la Xanten, împreună cu Kriemhilda și
cum a primit solie, după zece ani, de la Worms* 60

A UNSPREZECEA ÎNTÎMPLARE

*În care se povestește cum au purces craii din Țara de Jos la
ospățul burgund și cum s-au răstit una la alta cele două
crăiese* 66

A DOUĂSPREZECEA ÎNTÎMPLARE

*Cum a fost viclenit Siegfried și cum a dus-o Hagen în mișe-
lească ispită pe Kriemhilda* 74

A TREISPREZECEA ÎNTÎMPLARE

Cum a fost ucis Siegfried 79

A PATRUSPREZECEA ÎNTÎMPLARE

Cum a fost jelit și înmormîntat Siegfried 88

A CINCISPREZECEA ÎNTÎMPLARE

Cum au adus burgunzii comoara nibelungilor la Worms 96

A ȘASESPREZECEA ÎNTÎMPLARE

*În care se face arătare cum a pețit-o Attila, vestitul rigă al
hunilor, pe frumoasa crăiasă Kriemhilda* 102

A ȘAPTESPREZECEA ÎNTÎMPLARE

*Cum a fost primită Kriemhilda la huni și cum a nuntit ea
cu Attila* 114

A OPTSPREZECEA ÎNTÎMPLARE

Cum plănuie Kriemhilda să-și răzbune suferințele 120

A NOUĂSPREZECEA ÎNTÎMPLARE

Craii burgunzi purced către huni 129

A DOUĂZECEA ÎNTÎMPLARE

Cum îi face de petrecanie Dankwart lui Gelfrat 136

A DOUĂZECI ȘI UNA ÎNTÎMPLARE

*Cum se logodi Geiselher la Bechlaren și, mai cu seamă, cum
își primi Kriemhilda oaspeții la Etzelnburg* 140

A DOUĂZECI ȘI DOUA ÎNTÎMPLARE

Hagen și Volker stau hojma de strajă 147

A DOUĂZECI ȘI TREIA ÎNTÎMPLARE

Cum l-a ucis Dankwart pe Blödel 154

	pag.
A DOUAZECI ȘI PATRA ÎNTÎMPLARE	
<i>Cum i-au hăcuit burgunzii pe huni</i>	162
A DOUAZECI ȘI CINCEA ÎNTÎMPLARE	
<i>Cum pieri Iring dimpreună cu toți danezii săi</i>	168
A DOUAZECI ȘI ȘASEA ÎNTÎMPLARE	
<i>Crăiasa poruncește să se dea foc palatului</i>	174
A DOUAZECI ȘI ȘAPTEA ÎNTÎMPLARE	
<i>Cum pieri Rüdiger</i>	179
A DOUAZECI ȘI OPTA ÎNTÎMPLARE	
<i>Cum au căzut toți vitejii lui Dietrich</i>	187
A DOUAZECI ȘI NOUA ÎNTÎMPLARE	
<i>Cum au fost uciși Gunther, Hagen și Kriemhilda</i>	193
<i>Glosar</i>	199

EDITURA JUNIMEA
Iași

Lei 5